

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

V ante E

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

itatione inflammari. Idem de Claris Oratoribus: Galba in meditando vehemens & incensus fuit. Ad Herennium libro 4. Hoc genus & acrimoniam habet in se, & vehementissimum est. Vitis vehemens. Columella libro 3. capite 1: Terræ densæ dabit vehementem vitem, multaque materia frondentem.

Vehementia, s.p. Gravitas, acritudo. [ἤπιος ὄνειακ (vel) ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ (vel) ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Vehemens. Ital. Vehemencia. Ger. Heftigkeit / timonde stede. Hisp. Vehemencia. Pol. Potępnosć. Vng. Felates valóság. Ang. Vehemencia.] Plin. lib. 13 cap. 1. Floræ candido cum vehementia odoris.

Vehementer, adverbium. Acriter, admodum, acerbè, asperè, impensè, valde. [ἐπιθυμία Gall. Avec vehemence, grandement, impetuosément, fort. Ital. Con vehemencia, grandemente. Ger. Heftig-tisch Hisp. Con vehemencia, furtoamente. Pol. Potępnosć, silye. Vng. Felates, keményen. Ang. With vehemence and force.] Cicero 1. Philippic. Vehementer me agere fateor, iracundè, nego. Terentius in Euauchio: Principio ego vos credere ambos hoc mihi vehementer velim.

Vehes, Vehis, vide VEHO.

Vehia, vehix, s.p. Plaustrum, Oseorum lingua. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ] Vnde vehiatura, pro vehura apud veteres usurpatur. Sipont.

Vehiare, Veteres dixerunt pro vehere, quod tractum est ex Oseorum lingua, apud quos vehia plaustrum dicitur. Sipont.

Veho, vehis, veki, vedum, act. Navi, iumento, vel plastro portio. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Charrier, portier en chariot, navire, ou à cheval. Ital. Portar, jumentie in carro, in nave, à cavallo. Ger. Führen Belg. Voeren Hisp. Llevar a caballo à cañon. Pol. Woz. Vng. Vozem. Ang. To cart or convey in a ship or on board. Plautus in Mostell. Magni sunt oneri: quicquid imponas vehunt. Ovidius Epistol. 21: Hunc Venus in caelum curru verberat eburno. Cicero prima Tuscularia: Quum enim illam ad solenne & statuum sacrificium curru vehi jus esset. Idem 2 de Divinatione: Equus in quo veherbar, mecum una demersus, rursus apparuit. Mart. libro 1: Vexerat Europen fraterna per aquora taurus. Vehitur oratio, metaphoricè. Cicero 1. Tuscularia. Tanquam ratis in mari immenso nostra vehitur oratio. Huius composita sunt, Aveho, adveho, comveho, circunveho, devcho, evcho, inveho, praveho, praterveho, proveho, reveho, subveho, & fevcho: quorum significata vide suis locis.

Veho, as, act. p. frequentativum. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Porter souvent en chariot, navire, ou à cheval. Ital. Portar, jumentie in carro, in nave, à cavallo. Ger. Offt führen / eder führen ins fütima. Hisp. Llevar à menudo a caballo a cañon. Pol. Wozować woz. Vn. Vidlogolem. Ang. To cart or convey often.] Gell. lib. 16 cap. 10: Dorso super fluctus edito vedavisse. Vng. 6 Aeneid. Corpora viva nefas Stygia vedare carina. Horat. Epod. circa finem: Vedabor hamens tunc ego inimici eques.

Vehio, onis, verbale, f. quod nomen semper passionem significat, contra aliorum vel balium naturam.

Vehio, ras, frequentativum.

Vehiculum, li. n. Vehiculum. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Chariot. Ital. Carriola. Ger. Ein tarch / eder wagen. Hisp. Carro para llevar cargo. Pol. Woz. Vng. Zekerk. Ang. A wagen or waine when any thing is carried.] Gell. lib. 20, cap. 11: Iumentum quoque non id solum significat, quod nunc dicitur, sed vedabulum etiam, quod ad iunctis pecoribus traheretur.

Vehitor, m. c. Qui navi vehitur. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Celui qui est porté en balteau, en chariot ou à cheval. Ital. Colui che è condotto, navigante. Ger. Einer der geföhrt wird / co sey onff Waffir oder landt Hisp. Pasajero que va en balcano. Pol. Ten ktoj sie wieje. Vng. Hozdós vagy eközé vitést. Ang. He that is carried.] Cicero 7 Phil. Et summi gubernatores in magnis tempestatibus a vedtoribus admoneri solent. Virgilius 4. Aegloga: Cedet & ipse mari vedtor. Quint. In navim filii mei male permutatus vedtor imponor. Aliquando activè accipitur pro eo, qui vehit. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Qui porte en balteau, en chariot ou à cheval. Ital. Conduttore, qui porta. Ger. Ein Führer / Führman. Hisp. El que lleva. Pol. Woznica. Vng. Hozdós, vitést. Ang. He that carrieth, a shipman.] Ovidius 1. Fast. Ecce rudens rauco Sileni vedtor asellus larempetivus edidit ore sonos. Vedtores per translanonem pro civibus, quos magistratus tanquam navarchus gubernat & vehit. Cicero Attico libro 2: Male vehi malo alio gubernante, quam tam ingratum vedtonibus bene gubernare.

Vehit, us, a, um, Quod idoneum est ad vehendum. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Propre et convenable à charrier ou porter. Ital. Atto da condurre, che può portare. Ger. Sum föhren dienlich. Hisp. Que puede traer y llevar. Pol. Dobra do woznica. Vng. Hozdósra való. Ang. That is meet and service to cart.] ut Vedtarius equus. Vatro lib. 2. de Re rust. cap. 7, de equis loquens: Itaque peritus

belli alios eligit, atque alit, ac docet: aliter quadrigarius & desultor: aliter qui vedtarios facere vult: neque eodem modo parantur ad ephippium, ut ad priedam.

Vedtor, s. navigia, n. s. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Navire qui servent à porter marchandises, ou passer de part en autre, barc, ballbau. Ital. Navi che servono à portar mercantie. Ger. Fährschiff / Schiff. Hisp. Barco de faher para llevar mercaderias. Pol. Dobra. Vng. Hozdós torén barlangó. Ang. ships that servent for merchantie.] Caesar quinto bell Gallici: Qua in re admodum fuit militum virtus laudanda, qui vedtoris quibusque navigiis, non intermisso temigandi labora re, longarum navium cursum adaequaverunt.

Vedtura, s. p. Non modò adum ipsum hoc est, vedtionem denotat, sed etiam mercedem, quæ pro vedtura solvitur: ut puta pro navi sive equo meritorio. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Vedtura. Ger. Die fahrt / oder der fahrt. Hisp. El salario de faher el passage. Pol. Wozownia, item, wozowa do woznica. Vng. Voz, f. zekerk. Ang. A carrying or conveying.] Vatro libro 2. capite 7. de Rustica, de equis loquens: Alii sunt idonei ad rem mularum, alii ad vedturam, alii ad admistrum, etc. Cicero Amica libro 1: Misimus, qui pro vedtura solveter. Caesar 1. belli Civilis: Remiges, arma, tormenta, vedtura imperabantur. Vedtura vedturam, est vehendo parare sibi lucrum. Quia, Classis nostra vedturam facit, & vicinarum civitatum copias inducit.

Vedtura, le, om. t. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Que peut porter un chariot. Ital. Che può essere portata & condotta. Ger. Das was föhren tan. Hisp. Que puede ser llevada a caballo. Pol. Lata do woznica. Vng. Hozdósra való. Ang. That may be conveyed or carried.] Seneca tertio Naturalium quaestionum: Aqua medicata, & ob hoc ponderosa, & ipsius insula matris vedtura.

Vehiculum, vehiculi, n. s. Curru, vel plaustrum quo quid vehitur. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Chariot. Ital. Carriola. Ger. Ein tarch / eder wagen. Hisp. Carro para llevar cargo. Pol. Woz. Vng. Zekerk, kocs. Ang. A wagen or waine when any thing is carried.] Cicero pro Mil. Quid horum non impudentissimum? vedtus, an vehiculum? Idem Attico libro 1: Ego vedò vehiculo, si navis non erit, etiam me et ilorum patricio. Plinius lib. 7. cap. 16: Vehiculum cum quatuor rotis Phryges invenerunt, mercaturas Perol. Est autem vehiculi nomen generale, hæc sub se continens species, carpetum, cilium, currum, curram, arceram, balium, thedum, inde ephippium, sarracum, pectorum, plaustrum, thedum, plentum, liburnum, traham, & vehiam.

Vehiculum, s. p. Quod ad vehiculum pertinet. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Equus vehicularis, & rota vehicularis. Hermogenianus Digestorum libro ultimo, Titulo quarto, lege prima: Panoniani sunt munera rei vehicularis, item navicularis decempretati.

Vehiculum, s. p. Qui vehiculū agit, anriga. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ]

Vehis, vehis, vel Vehis, vehis, f. t. Plaustrum, vel iumenta, stercore, alteriusve materis quantitas, quanta in plastro vedtura una vehi potest. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Chariot ou tombereau à porter foin & autres choses, ou une charrette, tombereau, ou hachele fait de foin, de foin ou autres choses. Ital. Carriola con adunata da condurre via le feghe, le feghe condotte nelle cariola. Ger. Ein fohrtrem wagen / oder ein wagen (sive) man eins mais föhren mag. Bel. Ein vedter. Hisp. Carro para traer y llevar, & el carro. Pol. Woz, nakl ad wozownia woznica. Vng. Zekerk, vagy egy Zekerk torén. Ang. A cart, or a cart load of any thing or of hay.] Plin. lib. 34. cap. 15: Amphidinem cavus cam fouille producit, ut vehem fecni largè onustam transimere. Columell. libro 2: Iugerum autem desiderat, quod huiusmodi coratur, vehes quatuor & viginti: quod rarus, duodenisque. Idem lib. 11. cap. 2: Materia siroborea est, ab uno febio delatari ad unguem dedit, per quadratos pedes viginti charit (sive) vehis una.

Vel, Coniunctio plerumque disjunctiva, idem significans quod aut. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ Gall. Ou, ou bien. Ital. Ove. Ger. Entweder oder. Bel. Ofte Hisp. O. Pol. Albo. Vng. Vagy. Ang. Or, either.] Cicero de Orat. Cui nostrum non licet res iustas fructus causa, vel delectationis invifere? Eadem plurimum venustatis habet geminata. Idem 2 de Natura deorum: In his vel appetitibus rerum, vel angustis temporum. Idem Quin. hinc sunt ista quidem vel magna, vel maxima. Interdum copulativa est: ut, ut, Maximè me tibi amicum facit vel vitus, vel doctrina tua: id est, cum virtus, cum doctrina. Interdum ponitur pro etiam. [ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ ἤπιος ὄνειακ] Terent. in Andr. Vel hoc quis non credit? Virgilius 11. Aeneid. Vel Pramo militanda manus. Interdum pro valde. Cic. pro Muræna: Volmaximum bellum pop. Rom. cum rege Antiocho gessit. Interdum pro maxime. Cic. Trebat. Quam maxime licet, qui

amant, vel ex hoc intelligi potest. Interdum pro veluti. Te-
recor. in Hecyra: Vel hic Pamphilus jurabat quoties Bacchidi.
Interdum pro saltem. Terent. in Phorm. Postremo si nullo
alio pacto, vel fenore.

Velabrum, Velamen, Velamentum, Velaria, Vela-
tus. Vide Velo, in VELVM.

Velles, itis, pen. genitivi cor. m. t. Miles levis armaturæ, & ex-
peditor ad cursum, propterea quod gravibus armis non ute-
retur. [Vellesus. Gall. Cheval léger, homme de guerre armé à la lé-
gère. Ital. Caval leggiero. Ger. Ein ringer, oder dießer Kriegstnecht.
Hisp. Cavallero armado de armas ligeras, ó pocal. Pol. Hasiek, dra-
le, laukochi. Vng. Tataro, kónnyozesi valo. Ang. A skirmish-
er, a soldier that weareth harness for skirmishing.] Alii velites di-
cos putant quasi velatos, quod veliti essent potius quam
amati. Alii velites à celeritate dictos putant, quasi volites, o-
mne mutato. Alii rursus dicitur dicitur: hoc est, à jaculatio, quod
jaculis potissimum & fundis pugnarent. Liv. 6. bel. Pun. Et ubi
ad coniectum veli ventum est, signo dato velites desiliunt.
Ovidius in Ibin: Utque petit primo plenum flaxentis arenæ
Nondum caiffacti velitis hasta solum. Refert Aelianus ordi-
nem pedilecem in militia dividi trifariam: in armatos, quæ
gravis armatura dicitur: & velites, qui levisimè omnium ar-
matuntunde & expediti nuncupantur. Non enim ocreas, aut
horcam induunt, sed tantum jaculis, & fundis utuntur. In ter-
tio ordine sunt peltati: à pelta dicti, quod scutum est parvum,
& leve. Hi medi erant inter gravem armaturam, & levem.
& Quoniam verò hoc genus militum nō statim pugna cum
hoste congregabatur, ut hastati, aut triarii, sed levisbus tan-
tum præliis, idq; ferè eminus, hostes laceffebant, quoties vi-
sum esset, aut fuga se subducentes, aut in equos insidentes: fa-
ctum est, ut homines leves & inconstantes, velites dicamus.
Cicad. Rerum lib. 9. Epist. Me autem à te, ut scurram velitem,
maia oneratum esse, non molestè tuli.

Vellit, re, om. t. Quod ad velites pertinet: [Vellit. Gall.
Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, pen. cor. d. p. Levi pugna congregior, more velitum,
quorum officium est prælium eminus jaculis & fundis auspi-
cati. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellitatio, onis, verb. Et. Levis pugna & digladiatio, & verbo-
rum probrosorum objectio: [Vellitatio. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellitico, Velliticus, Vellifer, vide VELVM.

Vellitarius, Vellitor, vide VELES.

Vellivolus, vide VELVM.

Vellitator, a. f. p. Exercitium ducendi plaustrum, vel quæstus
exvedura. [Vellitator. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellio, lis, & veli, & vullu, sum, act. t. Extirpo, evello, eruo, &
tollo. [Vellio. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

gatam, repem. Ang. To pluck or pull.] Columell. lib. 11. cap. 3: Re-
liquis annis non est decerpendus, sed radicitus vellendus.
Plin. lib. 12. cap. 12: Nardum Gallicum cum radice vellitur.
Virg. 3. Aeneid. Nam quæ prima solo ruptis radicibus arbor
Vellitur, huic atro liquuntur sanguine guttæ. Suet. de Cæf.
cap. 45: Circa corporis curam morosior, ut non solum tonde-
retur diligenter, ac raderetur, sed velleret etiam. & Vade
Vulsa corpora à Quintiliano in Proem. lib. 8. dicuntur, qui-
bus pili sunt evulsi. Corpora (inquit) si quis vulsa atque fucata
muliebriter comat, foedissima sunt ipso formæ labore. & Po-
nitur aliquando Vellere pro ditare, in terram projicere, ever-
tere, & in aliis locis. Livius 6. bel. Punici: Atq; foci,
decum delubra, sepulcra majorum vulsa, temerata, ac violata.
& Barbam vellere, proverbium est, quo summum contem-
ptum, ac ludibrium significamus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3:
barbam tibi vellunt Lascivi patri. Vide Erasmus in Chil.
& Hujus composita sunt, Avello, convello, divello, evello, per-
vello, intervello, & revello: quorum significata vide suis locis.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Vellit, re, f. p. Ipsi vullio. [Vellit. Gall. Appartient à cheval léger. Ital. Pertinente à caval leggiero. Ger.
Das zu tragen pder dießen Kriegstnecht gehöret. Hisp. Perteneiente
á tal cavallero. Pol. Deystwego solawera przy nalezaco. Vng. Tataro
valo. Ang. Pertaining to skirmishers.] unde velitaria arma. Sa-
lust. in Iugurth. Præterea itere sagittarii & cohors Peligna
cum velitaribus armis, itinera properandi causa: neque id se-
tusque aliis armis adversum tela hostium, quod ea levia
sunt, muniti erant. Livius 6. bel. Pun. Et septena jacula qua-
termos longa pedes data, præfixa ferro, quale hastis velitari-
bus inest.

Hhh 2 Velo, las,

Velo, las, vide VELVM.

Velox, cis, om. t. Celeri a volando, quasi volox. [מַהֵר mahir] Ital. Veloce, leg. ger. Ger. & Bel. Eandem dicitur. Hisp. Ligero. Pol. Szybki. Vng. Gyors, hamar. Ang. Swift, halit, speedie. Plin. lib. 8. cap. 34. de Tarando: Velox saltu, venatu vivens, innoctum homini, etc. Ovid. 1. de Pont. Eleg. 3: Sed piger, ad peras princeps, ad premia Velox. Virg. 5. Aeneid. Veloces jaculo cervos, cursuq; fatigat. Ovid. 2. Metam. nec fortibus illis Profuit armentis, nec equis velocibus esse. Idem 10. Metamor. Et nihil est annis velocius, q; Velox pro velocius. Virg. lib. 5. Aeneid. idum vententem e vertice velox Fra vidit.

Velocitas, atq; f. c. Celeritas, pernicitas. [מַהֵר mahir] Ital. Velocita, leg. ger. Ger. Eandem dicitur. Hisp. Ligero. Pol. Szybki. Vng. Gyors, hamar. Ang. Swift, halit, speedie. Plin. lib. 9. cap. 3: At mugilum nihilominus velocitas transit. Cic. 2. de Fin. Quid si in ipso corpore multa voluptati praeponenda sunt: ut vires, valetudo, velocitas, pulchritudo? Liv. 5. de Pun. De eorum milibus pedum atq; equitum quos in expeditione, velocitate corporum, ac levitate armorum apertissimos esse ratum est. electis, quanta vigilia noctis signa morit.

Velociter, adverb. Celeriter. [מַהֵר mahir] Gall. soudainement, legere. Ital. Velocemente, legere. Ger. Eandem dicitur. Hisp. Ligero. Pol. Szybki. Vng. Gyors, hamar. Ang. Swift, halit, speedie. Mart. lib. 11. Quodq; magis mirum est, velociter exiit ab hoste. Cic. Somn. Scip. Sunt autem optima cura de salute patriae, quibus agitur & exercitatus animus, velocius in hanc sedem & domum suam pervolabit.

Velum, li, n. f. Integumentum, involutum quo quid velatur id est, tegitur. [מַהֵר mahir] Ital. Velo, vela, vela. Ger. Ein dachtel, fusthang, segel. Bel. Ein Segel. Hisp. El paramento para buques, vela, vela. Pol. Nalotwie, wlosna. Vng. Fedel. Ang. A sail, a curtain, a sayle. Varro a vellibus dictum putat, quod ex ovium vellibus fieret vela quibus homines tegebantur. Cic. 6. Ven. Tabernacula carbasitis intenta velis. Idem in Catil. Socii velis amicti, no togis. q; In navibus item velum dicitur, linteum, quod dicitur a malum expansum, ventum excipit. [מַהֵר mahir] Pol. Zegiel. Vn. Vitoria. Virg. 4. Aca. Interca classem velis epistate jubebat Anchises. Idem 1. Aeneid. Talia jaclanti stridentis Aquilone procella, Velum adversa ferit. Plin. lib. 12. cap. 10: Vehunt per maria vasta ratibus, quas neq; gubernacula tegunt, neq; remi trahant, vel impellant, ad vela, no ratio ulla adjuvet. q; Dare vela, est ventis se committere, & navigare. Virg. 1. Aeneid. Vela dabant lati. Dare vela ventis. Idem 4. Aeneid. quos Sidonia vix urbe revelli, Rursus agam pelago, & ventis dare vela jubebat. q; Dare vela retrorsum, est in diversum mutare sententia, vitq; institutum Sumpta metaphora a navigantibus, qui cursus errorem ventis velis corrigunt. q; Vela dare famae suae, est non curare famam suam. q; Vela facere, idem quod expedire, seu expandere vela. Cic. 5. Ver. Cleomenes malum erigi, vela fieri, anchoras praecidi jubet. q; Per translationem vela facere, accipitur pro eo quod est toto conatu re aliquam aggredi. Cic. 4. Tusc. Viri igitur maris? statimne nos vela facere, an quasi e portu egredientes, paulum remigare? q; Permittamus vela ventis, dixit Quint. in Praefat. In his, hoc est, editionis incipientem eventum, utcumq; cadet, experiamur. q; Velis, equisq; id est, omni conatu, & mari, terraq; cu vobis epistate. Cic. 3. Offic. Quibus obsoles Epicurus ejusdem ferre adiutor, autotq; sententia. Quis velis equisq; (ut dicitur) si honestate tuen ac retinere sententia est, decertandum erit. q; Velis, remisq; Idem Cic. 3. Tusc. Terra enim res est, misera, deestabilis, omni contentione, velis (ut ita dicam) remisq; fugienda. Vide in Chil. Erasmi.

Velifico, as, n. p. Velo navigo, vela facio. [מַהֵר mahir] Gall. Vaquer, naviger a voile desploye. Ital. Nauticare, a vela desployate. Ger. Eandem dicitur. Hisp. Ligero. Pol. Szybki. Vng. Gyors, hamar. Ang. Te mak valet or courtains, to sayle with a sayle. Plin. lib. 9. cap. 33: Per summa aequora velificant. Propert. lib. 4. eleg. 10: Nauta per urbanas velificabat aquas.

Velificor, passivum. Luvenal. Satyr. 3: Velificatus Athos, & quicquid Graecia mendax Aude in historia: id est, circumnavigatus. q; Legitur & velificari, deponitur velificari honori suo: id est, velis, remisq; honori, & dignitati operam dare. Cicero de Lege Agraria: Quod si quis vestrum spe ducitur, se posse in turbulentis ratione honori velificari sup. etc. hoc est, evadere ad summos honores, non virtute & majorum gloria, sed violenta quadam ratione, ut solet fieri ad his, qui quascunq; fortunae temere experiuntur velis in altum elatis, nullo consilio quicquam facientes.

Velificatus, a, um, participium. Propert. lib. 2. eleg. 29: Vna raris facti nostris portabit amores. C. g. ula ad infernas velificata ratés.

Velificatio, onis, verbale, f. n. Ipse velificandi actus. J. de m. etc. Gall. Voquement, ou navigation a voile desploye. Ital. Veloce, leg. ger. Ger. Eandem dicitur. Hisp. Ligero. Pol. Szybki. Vng. Gyors, hamar. Ang. Te mak valet or courtains, to sayle with a sayle. Cic. ad Lent. lib. 1: Quum verò id possis mutata velificatioe assequi: stultum est eum tenere cum periculo cursum, quam ceteris.

Velificor, a, um, Ferens velum: [מַהֵר mahir] Gall. Qui porte voile, voile. Ital. Che porta vela. Ger. Das em segel trag. Hisp. Qui no tiene a trax vela. Pol. Zegiel noszaj. Vng. Vitoria hordog. Ang. That bears a sayle or voile. J. ut Canina velifera. Ovid. 1. Metamorph. Huc ubi veliferum nautae avertente carum, etc. M. de velifer. Valer. Flac. 1. Arg. Pallada velifero quum ventem brachia malo.

Velificus, adjectivum, in d. p. ut Velificus cursus, quo velis fit. [מַהֵר mahir] Gall. Le cours de mer a voile desploye. Ital. Corso de nave a voile desployate. Ger. Du segel mit aufgeschpante sayle. Hisp. Corrida de nave a vela. Pol. Lajda pod zegiel. Vng. Vitoria. Ang. The course of a sayling ship. Plin. lib. 13. cap. 11: Noctis deniq; velifico navium cursus. Idem lib. 9. cap. 17: Complures autem rotam ipsius longitudinem XL dierum noctiumq; velifico navium cursu deterrimavit.

Velivolus, a, um, pen. contr. Proprie navium est epitheton, quae ut alis aves, ita velis quodammodo volitare videntur. [מַהֵר mahir] Gall. Qui navige a voile, volane et courme a voile. Ital. Che si naviga a vela. Ger. Das mit den segeln dable fahrt als ob es segel. Hisp. Cosa que buela a nautica con vela. Pol. Linia pod zegiel. Vng. Vitoria. Ang. That sayles. Ovid. 4. de Pont. eleg. 5: Et freta velivolus non habitura rates. Virg. 1. Aeneid. ad mare ipsum transfuit: Despicens mare velivolam, et raris jacentes.

Velivolans, a, um, pen. contr. Proprie navium est epitheton, quae ut alis aves, ita velis quodammodo volitare videntur. [מַהֵר mahir] Gall. Qui navige a voile, volane et courme a voile. Ital. Che si naviga a vela. Ger. Das mit den segeln dable fahrt als ob es segel. Hisp. Cosa que buela a nautica con vela. Pol. Linia pod zegiel. Vng. Vitoria. Ang. That sayles. Ovid. 4. de Pont. eleg. 5: Et freta velivolus non habitura rates. Virg. 1. Aeneid. ad mare ipsum transfuit: Despicens mare velivolam, et raris jacentes.

Velivolans, a, um, pen. contr. Proprie navium est epitheton, quae ut alis aves, ita velis quodammodo volitare videntur. [מַהֵר mahir] Gall. Qui navige a voile, volane et courme a voile. Ital. Che si naviga a vela. Ger. Das mit den segeln dable fahrt als ob es segel. Hisp. Cosa que buela a nautica con vela. Pol. Linia pod zegiel. Vng. Vitoria. Ang. That sayles. Ovid. 4. de Pont. eleg. 5: Et freta velivolus non habitura rates. Virg. 1. Aeneid. ad mare ipsum transfuit: Despicens mare velivolam, et raris jacentes.

Velamina, inis, n. t. Operimentum, tegmen, velis. [מַהֵר mahir] Gall. Couverture de quelque chose que elle fait. Ital. Ogni cosa coperta. Ger. Ein deck, dachtel. Hisp. El vela, joda cobertura. Pol. Doka, nakrycie. Vng. Fedel, be fedel. Ang. All kind of thing that covers. Virg. 1. Aeneid. Et circumtextum troiceo velamina 2. Aeneid. Ovid. 6. Metam. -velamina Progne Denipit et humeris sua fulgentia lato: Induiturq; aras vestes. Idem 2. Fast. Nymphae velamina ponunt.

Velamentum, ii, n. f. Tegmen, operimentum, tunica, in d. p. [מַהֵר mahir] Gall. Couverture de quelque chose que elle fait. Ital. Ogni cosa coperta. Ger. Ein deck, dachtel. Hisp. Toda cobertura. Pol. Doka, nakrycie. Vng. Fedel, be fedel. Ang. All kind of thing that covers. Virg. 1. Aeneid. Et circumtextum troiceo velamina 2. Aeneid. Ovid. 6. Metam. -velamina Progne Denipit et humeris sua fulgentia lato: Induiturq; aras vestes. Idem 2. Fast. Nymphae velamina ponunt.

Velis

Vellaria, rum, Vela erant, quibus theatrum superne tegebatur. et item theatrum ipsius, aliisve locis velis tectus. [Ἰων μάχης ἡνίκά, ἰόν. Gall. Lieu couvert de voiles ou tapisseries. Ital. Luoco coperto de vela. Ger. Ein ort mit tuchem verdeckt. Hisp. Lugar cubierto de vela. Pol. Nakrycie. Vng. Szék, sator. Ang. Courtain. Juvén. Sat. 4: & pueros hinc ad velaria raptos.]
 Velabrum, bri, pen. prod. n. [Ἰων ἄγος. Locum in urbe juxta Aventinum montem, in quo vela obtendebantur, sub quibus olei & similia vendebantur. Plaut. in Capt. Quasi in velabro oleam. Suet. in Cae. Gallici triumphi die Velabrum praeterebent, penè curia excullis est, axe defraeto. Horat. 1. Serm. Sat. 3: Cū securis fator, cum Velabro omne macellum Manè donū veniant. Cic. Bruto lib. 15: In eoq. sum majorum exemplum fecutus, qui hunc honorem mulieri Laurentiæ tribuerunt, cujus vos Pontifices ad aram in Velabro facere solentis.]
 Velabrens, s, velabrense. Mart. lib. 11: Vel Velabrensis massa recolta furo. et Velabrensis castus, qui in Velabro conficiebatur, candidis praefereendus. Mart. lib. 15: Non quocunq. que forunc nec sumum castus omnem, Sed Velabrensem qui bibit, ille sapit.]
 Veluti, & veluti, Sicut, quemadmodum. [Ἰων ἡμοίω. Vnde, ἡμοίω. Gall. Comme, ainsi comme. Ital. Si come. Ger. Gleich wie. Bel. ὅμοιω. Hisp. Apò como. Pol. Jakobi. Vng. Mint. Ang. As, ak. as.] Cic. 2. de Fin. Non eadem monumentorum hoc significant, velut ad portam. Idem de Arusp. resp. Si conabitur, eas conatum referabo, velut hesterno die. et Eiusdem significationis est Veluti. Cic. 1. de Nat. deor. Bellæ quæ gignuntur in terra, veluti crocodili. Quomodo autem hæc differant à quasi, seu, & tanquam, fusiè explicat Valla lib. 2. cap. 36.]
 Venæ, æ, f. p. Conceptaculi sanguinis melli, confusiq. cum spiritu naturali, in quo, ut ait Gellius lib. 18. cap. 10, plus sanguinis, minus spiritus. [Ἰων ψ, βίε. Gall. Veine. Ital. Vena. Ger. Ein Blutader. Hisp. La vena propia lugar de la sangre. Pol. Ziel a. Vn. in Ang. A vaine.] Plin. lib. 11. cap. 37: Inter hos latent arteriæ: id est spiritus seminatæ. His innatant venæ: id est, sanguinis rivi: Venæ suapte vi immobiles sunt, & sanguinis tantum mittendi gratia explorantur. Arteriæ autem motu, atq. pulsu suo habitum, & modum febriliū demonstrant. Super arterias locantur venæ, præterquàm in dorso, in quo magna arteria, quæ Trachia dicitur, est posita super venam. et Vena tamè aliquando pro arteria ponitur. Cels. lib. 2. cap. 6: Venis enim credimus, falsissimam rei: quia sæpè istæ leniores, celerioresve sunt & vitæ, & sexu, & corporum natura. Ovid. 10. Metam. salient testatæ pollice venæ. Cic. de Fato: Si cui venæ sic moventur, is habet febrem. et Incidere venam dixit Cicero de Arusp. resp. pro eo quod est scalpello venam aperire, φασκέρειν, & quod vulgò dicimus, sanguinem mittere. Concidere venæ dicuntur à Celso lib. 3. cap. 6. quando arteriarum pulsus languidus sit. et Tenere venas cuiusq. generis hominum, ætatis, ordinis, et dixit Cic. 1. de Orat. pro eo quod est uniuscuiusq. naturam perscrutari, & ingenium. et Venæ quoq. de arboribus dicuntur. Plin. lib. 16. cap. 38: In quarundam arborum carnibus pulpæ, venæq. sunt. et Ponitur aliquando vena pro ingenio hominis ad aliquid scribendum apto. Iuven. Sat. 7: Sed vatem egregium, cui non sit publica vena, hoc est, ingenium vulgare, & rude, commune cum aliis. et Per translationem quoque venæ in terra dicuntur subterranei meatus per quos unda manat, aut alius liquor. [Ἰων ἡδωδὴ ἡ ἡμὴ μακρὴ.] Hieron. 4. belli Alex. Omnia enim littora naturaliter aquæ dulcis habere venas. et Venas quoq. argenti, & venas auri dicimus. Cic. 2. de Nat. deor. Nos æris, argenti, auri venas penitus aditas invenimus. et.]
 Venosus, a, um, Quod est venis surgentibus plenum. [Ἰων ἡδωδὴ. Gal. Venosus, pleno de venis. Ital. Pieno de vena. Ger. Adrehtig. Hisp. Lleno de venas. Pol. Zielili. Vng. Enn. Ang. That hath many and great vaines.] Plin. lib. 12. cap. 13: Amomi uva in usu est fructe venoso. et Transfertur etiam ad alia, ut ad orationem, quæ tanquam corpus constituitur, quod succum & sanguinem habet, & venas, & ossa, & nervos, & carnem, & toros, & robur, & colorem, decoremq. Vnde à Persio dictus est liber venosus, pro aspero, duro & horrido, quomò ait Satyr. 11: Et tuæ Irisci quæ venosus liber Acci. Sunt quoq. Pacuvius, & venocosa moretur Antiope.]
 Venabulum, li, a. f. Telum que venantes utuntur, aciei longilimæ, apud nos cornibus hinc & inde extantibus. [Ἰων ἡδωδὴ. Gall. Vnospion, venge, ou zange. Ital. Spedo da caccia. Ger. Ein Jagdspiess, schweißspieß. Hisp. Venable, arma de monter. Pol. Osypow, woz, woznia. Vng. Darda, kerp. Ang. A dart that hunteth vns.] Mart. lib. 14: Si directa getes longo venabula restro, hic brevis in grandem cominus ibit aprum.]
 Venalis, & hoc le, Venalitiarius, Venalitiū, Vide VENEQ.
 Venaticus, vide VENOR.
 Vendico, as, pen. corr. Assumo, ascibo, & mihi tribuo. [Ἰων]

λέχθη. ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, ἰσθμὸς τοῦ ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ ἡμῶν. Gall. S'attribuer quelque chose, & en faire son propre. Ital. Assumere, appropriarsi qualche cosa. Ger. Zu sich nehmen, sich eignen. Bel. Zozengen totschrijven. Hisp. Vforpar à appropriar à si. Pol. Przyjmić do siebie. Vng. Magának tulajdonitom. Ang. To claime in challenge to him self.] Plin. Epist. 47: Quam curam, etiam si non mandasset, vendicasset. Cicero pro Archia: Homerum Colophonii civem esse dicunt suum, Chii suum vendicant, Salaminii repetunt, Smyrnaei verò suum esse confirmant. Ovid. 4. de Pontico, eleg. 1: Vendicat ut Calais laudem quos fecit equorum. Cic. 1. Offic. Quodiam in eo studio ætatem consumpsi, si id mihi assumo, videor id meo, iure quodammodo vendicare. Idem eodem libro: Non nobis solum nati sumus, ortusq. nostri partem patria vendicat, partem amici. et Interdum ponitur pro libero, & eximo. Cic. de Natura deor. Solus & in libertatem vendicatus. Idem pro Sylla: Sed me neq. honoris neq. ætatis excusatio vendicat à labore.]
 Vendicatio, vendicatoris, m. t. [Ἰων ἀγορεύω. Vng. Tiegbsig ke-nano, magának tulajdonitom.] Cornelius Tacitus li. 17: Famq. nec incuriosus nec vendicator.]
 Vendo, dis, a. t. ex venum & do, secundum Apuleium, abjectis u & m. Et constructur cum ablativo, si exprimatut pretiū rei, quæ venditur, vel cum genitivis, pluris, minoris, tanti, quāti, & eorum compositis substantivè acceptis. [Ἰων μάχης, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Vendre. Ital. Vender. Ger. Verkaufen. Bel. Vercoopen. Hisp. Vender. Pol. Przejdzic. Vng. El adom. Ang. To sell.] Plaut. in Merc. Viginti minis opinor posse me illam vendere. Cic. 3. Offic. Vendo meam nō pluris quām ceteri, fortasse etiam minoris, quum major est copia. Quod si addantur substantiva, statim in ablativos resolvuntur. Et sicut non dicimus, Quanto vendidisti, sed quanti, ita non dicimus, Quanti pretii vendidisti, sed quanto pretio. Varro tamen ablativo usus est sine substantivo, quum ait: Vencunt propter penuriam magno. Et sanè rectè, quum non sit ex quo tuor illis exceptis, tanti, quāti, pluris, minoris. et Huius compositum est, Divendo.]
 Venditor, oris, m. t. Qui vendit. [Ἰων μάχης, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Vendeur. Ital. Venditore. Germ. Ein Verkäufer. Hisp. Vendedor. Pol. Przedawca. Vng. El ado, arros. Ang. He that selleth.] Cicero 3. Offic. Vt nequid omnino quod venditor norit, emptor ignoret.]
 Venditio, onis, f. Actus vendendi [Ἰων ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Vente, vendition. Ital. Vendita. Germ. Ein Verkauf oder Verkaufung. Hisp. Obra de vender. Pol. Przejdzanie. Vng. El adas. An. Selving.] Cicero 3. Offic. Ostendit, si sublata sit venditio bonorum, illum pecuniam grandem amissurum.]
 Venditro, as, Sæpè, seu continè vendendo. [Ἰων ἀγορεύω, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Vendre souvent, ou continuellement. Ital. Vender spesso. Ger. Oft verkaufen. Hisp. Vender amando. Pol. Wstawanie przedawca. Vng. El adogalom. Ang. To sell often.] Plinius lib. 22. cap. 22: Hæc est quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit ioculariter: matrem ejus, ne olus quidem legitimum vendidisset, sed scandicem. et Venditare se cuiquam, cum dativo, est per assentationem operam suam ultro spondere, & quasi venalem se ostentare. [Ἰων ἀγορεύω, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Venditro, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Pol. Pochlebować si ugi jalućam. Vn. Arslam magam, kerkedem. Ang. To vant much.] Cicero Attico lib. 1: Quomodo autem se venditant Cæsari id est, quomodo se in clientelam Cæsaris tradunt, & in eius partes adiungunt. Liv. 3. ab Urbe: In foro volitare, per illos se plebi venditare, donec collegæ quoq. et. et Venditare, interdum est venale habere, inquit Budæus. Plinius Epist. 24: Tranquillus cōtribernalis meus vult emere agellum, quem venditare amicis tuus dicitur.]
 Venditro, nis, verbale, f. t. Ostentatio. [Ἰων ἀγορεύω, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν. Gall. Vanterie & ostentation. Ital. Ananiamonto di qualche cosa. Ger. Spitzlung / herfartbung vmb ruhms willen. Hisp. Obra de mostrar algo à vana gloria. Pol. Pokazywanie się, chl ubienis się. Vng. Kerkedes, maga baciak. Ang. Vanting and forth shewing of him self.] Cic. 2. Tusc. Quinetiam mihi quidem laudabiliora videntur omnia, quæ sine venditione, & sine populo teste fiunt.]
 Venditro, a, um, Venalis. [Ἰων ἀγορεύω. Gall. Venal, mis en vente. Ital. Cosa posta in vendita. Ger. Ein. Hisp. Cosa que está puesta para vender. Pol. Przejdziany. Vng. El ado, arros. Ang. That is to be sold.] Plaut. in Stich. Neq. aliud quicquam, nisi quod hoc habeo palliū, præter unam linguam quoq. etiam venditariam.]
 Vendax, eis, Qui facit, seu libentes vendit sicut contrā Emæx, qui proclivis est ad emendum. [Ἰων ἀγορεύω. Gall. Grand vendeur, qui aime à vendre un vend beaucoup. Ital. Difficile à vendre, gran venditore. Ger. Verkäufer der gegen vertaufft. Hisp. El que mucho vende. Pol. Rad przedawca. Vng. El adogato. Ang. A great seller.] Cato de Re rust. cap. 12: Patremfamilias vendacem, & nō emacem esse oportet.]

Vendibilis, le. om. t. Quod facile vendi potest, probabilit. [In
 p. 2. p. 4. Gall. Vendible, qui est de bono venis. Ital. Cosa facile da
 vendere. Ger. Verkauft. Hif. Cosa que se puede bien vender. Pol.
 Przekazani. Vng. El adhuat. Ang. That is easily sold.] Cic. in Rul.
 Accedunt facta ad Montanas adjungitur etiam illa via ven-
 dibilis. Herculanea multarum deliciasum, & magnæ pecu-
 niæ. Colum. lib. 7. cap. 6. Dum possit esse vendibilis. Horat. 3.
 Epist. 17. Indotata mihi soror est, paupercola mater. Et fundus
 nec vendibilis, nec pascere simus. Ovid. 3. Amor. eleg. 11. Ven-
 dibilis culpa puella mea est. ¶ Per translationem ponitur pro
 populari, & vulgo grato. Cic. de Amic. Tamen illius vendibi-
 lem orationem religio deorū immortalium nobis defenden-
 tibus facile vincebat. Id est, plausibilem, & allectibilem. ¶ Ali-
 quando pro vulgari. Cic. de Clar. Orat. Horū ætati propē con-
 junctus L. Gellius, non tam vendibilis orator, quam ut neces-
 sitas quid ei deesse.

Venenum, n. s. [ΣΗΠ οημάς ὄνη] (vel) ὄνη ῥεση. Gall.
 Venin, poison, venen. Ital. Veneno, pestico. Ger. Gift Bel. Zinn.
 Hifp. Poncanna, & purga. Pol. jad, im. 3330. Vng. ital. merag. etid.
 Ang. Venim, poison.] Vocabulum medium est, quod tam in
 bonam quam in malam partem sumi potest: quemadmodum
 & φάρμακον apud Græcos. Vtrumque enim generale est ad ca-
 omnia, quæ naturam ejus, cui ipsa admoventur, possunt im-
 mutare. Vnde etiam salutaria medicamenta venena dici pos-
 sunt. Qui igitur venenum dicit (inquit Caius Iuriconsultus de
 verb. sign.) adijcere debet, utrum bonū an malum. Hodie ta-
 men venenum vix aliter quam in deteriorē partem accipitur,
 pro deleterio. Cic. in Catil. Qui sicca vibrare, & spargere vena-
 na didicerat. Idem de Clar. Orat. Fuit suspicio Themistoclem
 veneno sibi mortem conscivisse. Plin. Galbanum adversatur
 venenis maximè toxicis, cum myrtha & vino. Color quoque
 qui à venibus imbibitur, quòve lanæ medicantur, per quandā
 similitudinem venenum appellatur. Virg. 2. Georg. Alba nec
 Aslyrio fucatur lana veneno. ¶ Ponitur aliquando venenum
 pro arte malefica. Cic. in Orat. Quam sibi venenis ereptam
 memoriam dicerent id est, magica arte, vel alia malefica, inquit
 Budæus.

Venenarius, m. s. Qui parat, vel conficit aut vendit venena.
 [Φαρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empoisonneur. Ital. Avve-
 natore. Ger. Ein Giftmacher, Giftbereiter. Hifp. El que dispone, &
 vende poncanna. Pol. Truczyne przydaty. Vng. Meres ifualis, aru-
 le. Ang. That maketh or selleth poison.] Aputicus: Qui venena-
 rium accusat, scrupulosius cibatur: qui furem arguit, sua cu-
 stodit. Suet. in Nerone, cap. 33. Britannicum veneno 299 gressus
 elliquod acceptum à quadam Locusta venenariorum indice,
 quam opinione tardius cederet, &c.

Veneficus, m. s. [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empoisonneur, for-
 cer. Ital. Chi avveena i incanta. Ger. Ein
 Bergibet mit gift, jaubere. Hifp. El que haze el xepi. Pol. Truczyne
 przydaty, qarovnik. Vng. Irólógósi, kanta iras, l'vones bair. Ang.
 He that poisoneth or selleth forcerie.] & Venefica, Qui & quæ vena-
 na conficit, & qui incantationibus, & cæteris malis artibus
 utitur. Phrygiæ, φαρμακωποι. Cic. in Catil. Quis tota Italia
 veneficus. Idem 12. Philip. Nimirum rectè veneficum appel-
 las, à quo tibi præsentem pestem vides comparatam. Ibidem:
 Veneficum aude appellare eum virum, qui tuis veneficis
 remedia invenit. Ovid. Epistol. 6. Barbara narratur venisse vena-
 fica tecum. ¶ Hinc triveneficid est, excellens venefica. Plau-
 tus: Nullas adhuc trivenefica.

Veneficus, adject. [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empoisonneur, for-
 cer. Ital. Chi avveena, Ger. Giftig
 Hifp. Cafa que haze el xepi & poncanna. Pol. Jadani-
 tadu, qarovnik. Vng. Meres ifualis, aru-
 le. Ang. Making of poison or
 poisoning forcerie.] Cic. pro Cluent. Altera tantummodo con-
 fuerudinis causa timide & diffidenter attingere rationem ve-
 nefici criminum. Tacit. lib. 12. Diligitur artifex talium, voca-
 bulo Locusta, nuper venefici damnata. ¶ Aliquando pro
 maleficis artibus, & vetito magiæ genere. φαρμακωποι. Cic. de
 clar. Orat. Idq, veneficis & cantionibus Tricinæ factum esse
 dicebat. Ovid. 1. de Remed. amor. Ista venefici verus est viar
 nofter Apollo Innocuam sacro carmine monstrat opem.

Veneficum capitale fuit: quæ sit autem de eo non prætor
 modò, verum etiam iudex quæstionis, qui prætor interdum
 erat in quo Budæus, vir alloqui bene doctus, facta manifesto
 errore videtur esse lapsus in suis annotationibus: criminali-

bus enim, ut appellant, in causis, prætor prætoris urb. nec
 quæstio, eūq, tū, nomine cōmutato, iudicē quæstionis esse di-
 ctū, tradidit: capitale fuisse veneficū, indicat celsus Oppianus,
 de veneficio condēnati: cuius mētio fit in oratione pro Clu-
 entio: & in eadē, quā futurū ait Cicero, si Cluentius veneficium
 damnatur, ut patris sepulchro privetur, clausim autem hoc
 significatur in lit. juris civilis lib. 1111. Quod autem à præto-
 scriptum est prætorum urb. ubi de criminibus quæstio, so-
 lum cognovisse: aperit falsum esse dico: non modò tam sa-
 lus non quæsit prætor urb. sed nec omnino quæstio, ut
 dicebat: quod, quæretur nō est, quæretur autem exercet collega cum
 iis iudicibus, quos prætor urb. & foras, & subforas exercet
 exemplorum plena sunt omnia: curiam, quæ multorum exem-
 plorum loco sit rationem affirmam. Accusat Verrem. Cicero in
 suis libris acerbissimè prætor urb. totam exagitatio ob-
 citat unquam, quod in causa capitali contra leges aliqd
 commissit: unquam certe neq, dubium, quin Verres si po-
 testatem illam prætor habuisset, multa locuti inique fuisset.
 Addidit idem Budæus, prætor urb. cum quæretur, iudicem
 quæstionis esse dictum, hoc certe nemo (de veteribus loquitur
 hos enim sequor) unquam tradidit: mirorq, cui hoc ille, qui
 suæ sententiæ testem non haberet, placuerit affirmare, sed, ut
 opinor, error ex errore fluxit: nam cum prætor urb. totam
 quæretur de criminibus jam sibi persuasisset (quod omnino
 falsum est) sequi videbatur, ut idem quæstionis iudex appo-
 ri posset. Leges, quibus veneficium, vindicatur, Romæ per
 annos multos nullæ fuerunt, anno demum urbis conditæ
 DCXXII. C. Valerio Flacco, M. Claudio Marcello COSS. de
 veneficis esse quæstio, legemq, latam. Liv. lib. VIII. scriptam
 reliquit. Cornelia postea fuit, L. Syllæ: quæ, bello civili an-
 tefecto dictator tulit, eum unus omnia teneret, de quo scriptū
 est in oratione pro Cluentio. Hujus autem legis pena capi-
 talis non ad veneficos tantum, sed ad eos etiam pertinet, qui
 magis incantationibus homines occidissent, aut qui mala
 medicamenta publicè vendidissent: omnesq, profus, nemi-
 nem excepto, viri, mulieres, liberi, servi hac lege in iudicium vo-
 cabantur. Permissum autē esse reo, ut ex illius voluntate daret,
 aut palam à iudicibus sententiæ ferrentur, ex ea, qua de pro-
 xime meminimus, oratione cognoscitur, eadēq, lege de cor-
 ruptis iudicibus quæsitum, eadem declarat oratio. Secus est
 consularis Julia, C. Cæsar, nec tamè deinde ex lege Julia, sed
 ex Cornelia, quanquam vetustior fuerit, iudicis sunt adma-
 strata: puto, quia non semper posterior lex priorē compre-
 hendebat, sed interdum aliquid tantum addebat: ut omnia
 penè iudicis ratio priorē lege penderet. propterea Cornelia
 potius, quam Julia posterioris iuriconsulti nominantur.
 Ex lib. P. Manuui de legibus Romanis.

Veneficium, n. s. Veneficium, [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Qui poisonem
 venenam. Ital. Chi parat venena. Ger. Das giftigt. Hifp. Que
 haze poncanna. Pol. Truczyne przydaty. Vng. Meres, An. Venenica.]
 Ovid. 3. Metamorph. lamq, veneficifera sanguis manere palo-
 ro Cooperat.

Venefico, as, are. Inficere veneno. [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empo-
 isoner, envenimer. Ital. Avvenenare. Ger. Bergiften. Hifp. Empo-
 isonar. Pol. Truczy. Vng. Meres ifualis, aru-
 le. Ger. lib. 6. Ve spanum celi, quadam de parte venefici.

Veneficus, m. s. tum, Venenosus, veneno infectus. [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empoisonneur, forcer. Ital. Avvenenato. Ger. Bergiften. Hifp. Empoisonnar. Pol. Truczyne przydaty. Vng. Meres. Ang. Poisoned.] ut Venenata caro, apud Cic. 2. de Nat. deor. sic Venenata munera, Venenatum pabulum, Venenata sagitta, Venenatus morsus, Venenata laevis, Venenatum telum. Plin. lib. 8. cap. 31. In Italia muribus araneis venenatus est morsus. Cic. 2. de divin. Quam Ptolemaeus familiariter, in præio telo venenato ictus esset, &c. Ovid. 14. Metam. Amnium monstris vulgus pavet: illa paventium Ora venenata tetigit mirantia virga.

Veneficulus, la, sum, Quod venenum habet in se. ut Veneficulus serpens.

Veneco, nis, ovi, vel veni, supino venum, quanvis analogia
 compositionisq, ratio videatur exigere venum, hinc reliqua
 composita à verbo eo. [φάρμακωποι, φαρμακωποι. Gall. Empoisonneur, forcer. Ital. Avvenenato. Ger. Bergiften. Hifp. Empoisonnar. Pol. Truczyne przydaty. Vng. Meres. Ang. Poisoned.] ut Venenata caro, apud Cic. 2. de Nat. deor. sic Venenata munera, Venenatum pabulum, Venenata sagitta, Venenatus morsus, Venenata laevis, Venenatum telum. Plin. lib. 8. cap. 31. In Italia muribus araneis venenatus est morsus. Cic. 2. de divin. Quam Ptolemaeus familiariter, in præio telo venenato ictus esset, &c. Ovid. 14. Metam. Amnium monstris vulgus pavet: illa paventium Ora venenata tetigit mirantia virga.

& peritium rei non explicatur. Plaut. in Menæch. Quibus hie precum poteri venent? Varro: Venent propter penuriam magno. Cic. pro Sext. Rosc. Amerin. Primum hoc videamus, eius nominis bona qua ratione venierunt, aut quomodo venire potuerunt. Idem de Arusp. resp. Atq; ei sese, cui totus venierat, eam vobis inspectantibus coditaret. Horat. 1. Serm. Satyr. p. venit vilissima reru Hic a qua. Claud. 1. in Eutrop. Nô pudet (des super) populos venisse sub hasta Videntis. & Apud antiquissimos legitur Venent. Plautus apud Diomedem; Egone illi venent? Sicut qui hoc verbum in prima syllaba per æ diphthongum scribendum putent, ut differat a verbo venio, cui in multis temporibus & personis adeo simile est, ut solo sensu alteru ab altero possit dignosci. Quicquid id est, prima syllaba huius verbi producitur, quæ in verbo venio corrumpitur.

Venialis, venale, om. t. Quod venam expofitum est. [Veneris, ageris. Gall. Expofit en vente, qui est à vendre. Ital. Casa pofita in vendita. Ger. Beit. Hifp. Casa que est a puella para vender. Pol. Prydatni. Vng. El ado, arniba bofataat. Ang. That u to be fold or fet in fold.] Cicet. lib. 3. Offic. Venales quidam homines se non habere dixit. Salust. in Jugurt. O' urbeni venalem, & cito peritum, si emptorem inveniat. Venales etiam, si nihil addas, servi intelliguntur, qui ad vendendum sunt expofiti, & proprie quemadmodum Hotomianus annotavit ex Fabio, Novitius itaq; quod Cicero in oratione post reditum dixit de grege venalium, in Pisoniana discretè de grege Novitoru dixit. Hinc etiã venalitia familia, quæ venalis est. Venalis ascriptor, qui pretio emittit, pecunia cõparatur. Cic. pro Domo sua: Deniq; ille Novitius Ligur, venalis ascriptor & subscriptor tuus, &c. Venalis substantivum, neutri generis, id quod veditiois exponitur. [Veneris, makkachabab.] Plin. lib. 6. cap. 22: Fluminis ulterioris ripa merces positas iuxta venalia tolli ab his si placet permutatio. Alii primam huius dictionis diphthongo scribunt de quo vide VENEIO.

Venaliarius, venalis, masculini generis, apud Varronem & Plinimum dicitur mango, & novitiorum servorum negotiator, [Veneris, makkachabab.] Gall. Venaleur ou maquison de fers ou esclaves. Ital. Venditori di fers. Ger. Ein vettuffel. Hifp. Mercader de fers. Pol. Ten ktowif woz popylate. Vng. Embler arrei. kookabab. Ang. A seller of bondemen.] Africanus: Mercis appellatione homines non contrahenti Mela ait: & ob eam rem mangones, non mercatores, sed venalitarii appellari ait. Vip. li. 21. Digest. Quia ergo venalitarii sciunt facile decuri ad novitium emptione, idcirco interpolant veteratores, & pro novitius vendunt.

Venalius, substantivum, idem quod venalitarii, qui scilicet grege mancipiorum venales habet. [Veneris, makkachabab.] Cicero in Orat. Neq; me divitiæ moveat quibus omnes Africanos, & Lælios multi venaliti, mercatoresq; superant. Aliquando venalitiis capitur adjectivè, idemq; significat quod venalis. Plin. lib. 35. cap. 8: Hoc est insigne venalitiis gregibus, opprobriumq; insolentis fortunæ. Sic Pomponius luteconsultus lib. Digest. 24: Quod si familiam domesticam uxoris, aut venalitiis paravit.

Venalius, tui, n. l. Locus ubi mancipia venalia profiant, vel ipse grex venalium. [Veneris, makkachabab.] Gall. Le lieu ou se vendent les fers ou esclaves. Ital. Luogo dove si vendono gli fers, mercato de fers. Ger. Ein loimardt. Hifp. Mercado de fers. Pol. Kinek gde lendzi popylate. Vng. Rab arrei place. Ang. A place where bondemen are fet for to be fold. Venalius de Acciditio edict. l. i. l. i. Nam qui cumque ex venalitiis novitiorum emptus, alicui ministerio prepositus sit, statim eum è veteratorum numero esse.

Veneris gemma. Ex genere est amethystorum, roseum habens nitorem ex carbunculo in purpura resurgentem. [Veneris, makkachabab.] Antor Plin. lib. 37. cap. 9.

Veneror, aris, com. p. Colo, honore, cultu & observantia prosequor: quod verbum quidam dictum existimant, quasi veniam oro. [Veneris, makkachabab.] Gall. Honorer, louer, rendre honneur. Ital. Honore in riverenza, honorare. Ger. Verehren. Hifp. Honrar y acatar. Pol. Poczynywac. Vng. Tisztalati, tisztalok. Ang. To honour, to worship.] Virgil. 1. Georg. In primis venerare deos, atq; annua magna sacra refer Cerenti. Idem 3. Aeneid. Tempia dei sacro venes ab aristructa vetusto. Cic. 6. Ver. Quod in precibus & gratulationibus non solum id venerari, verum etiam osculari solent. Idem 1. Tusc. Eiusq; inventori & principi gratias exultantes agunt, eumq; venerantur ut Deum. Venerari quoq; orare est, precari. Plaut. Eit Deus, Veneror, ut nos grana ex hac miseris eximat. Virg. Multa movens animo nymphas venerabat agrestes, Rite secudarent visus, omenq; levaret. Cic. in Cat. 2. Quos vos, Quirites, precari, venerari, atq; implorare debetis, ut ut dom pulcherrimam à nefario scelere detendant.

Venerans, us, part. [Veneris, makkachabab.] Virg. 12. Aen.

& aram suppliciter venerans, demisso lumine Turnus.

Venerans, a, um, aliud partic. [Veneris, makkachabab.] Gall. Reverer & honer. Ital. Honorato. Ger. Verehren. Hifp. Honrado. Pol. Wszywac. Vng. Tisztalok. Ang. Worshipping, humbly prayed unto.] Horat. 2. Serm. Satyr. 2: Ac venerata Ceres, ut culmo surgeret alto, &c. Poeta tamen quandoq; veneratum pro venerabili ponunt. Virg. 3. Aeneid. curfusq; dabit venerata sacerdos.

Venerans, oris, m. t. Cultor. [Veneris, makkachabab.] Gall. Qui a reverencia, qui revere & honore. Ital. Chi fa riverenza & honore. Ger. Ein verehrer. Hifp. Honorado que haq honra. Pol. Czyniel. Vng. Magiszol, tisztalok. Ang. He that reverenceth or worshippeth.] Ovid. 2. de Ponto, eleg. zillie domus vestre primis venerator ab aonis.

Veneratio, oris, f. Cultus & honor. [Veneris, makkachabab.] Gall. Reverence. Ital. Riverencia che si fa ad alcuno. Ger. Verehrung: ehretung. Hifp. Opera de honorar. Pol. Czynie, poczynywac, wazywac. Vng. Tisztal, tisztalok. Ang. Honour, worshipping.] Plin. lib. 8. cap. 1. de Elephantum vero (quæ etiam in homine rara) probitas, prudentia, æquitas: religio quoque siderum, Solisq; ac lune veneratio. Cicet. 1. de Nat. deor. Habet enim veneratione justam quicquid excellit.

Venerabilis, Qui cultu & veneratione dignus est. [Veneris, makkachabab.] Gall. Venerable, digne d'honneur & reverence. Ital. Digno di honore, venerabile. Ger. Ehrwidig. Bel. Eerwaardig. Hifp. Casa que deve ser honrada. Pol. Czyn godni. Vng. Tisztalok, tisztalok. Ang. Worthie of honour and reverence.] Plin. Junior in Epist. Vir gravis, & ipsa senectute venerabilis. Liv. 1. ab Vebe: Venerabilis vir miraculo literarum, rei novæ intertrudes artium homines. Mart. lib. 1: Sic ubi conspicui venerabilis amphitheatri Erigitur moles, stagna Neronis extant. Ovid. 2. de Remed. amor. Est prope Collinam templum venerabile portam.

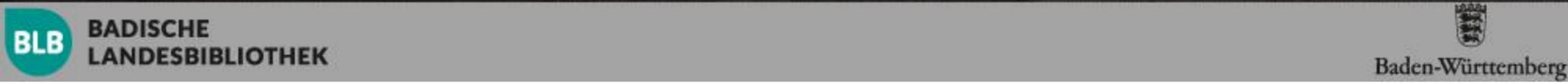
Venerabundus, da, dum. Cum veneratione aliquid faciens. [Veneris, makkachabab.] Gall. Qui fait reverence. Ital. Chi fa riverencia. Ger. Verehrund: ehretund. Hifp. El que ha reverencia. Pol. Poczynywacy, wazywacy. Vng. Tisztalok, tisztalok. Ang. One that doth worship or honour.] Curt. lib. 8. Itaq; more Periarum Macedonas venerabundos ipsam salute prostrantes humi corpora. Livius 1. ab Vebe: Quam petulus horrote, venerabundusq; altissim, petens precibus, ut contra intueri fas esset. Abi, nuntia, inquit, Romanis, &c.

Venerandus, a, um, Venerabilis, colendus. [Veneris, makkachabab.] Gall. Venerable, digne d'être reverer. Ital. Venerabile, digne di honore. Ger. Ehrerbigh: er ja verehrun ist. Hifp. Casa que deve ser honrada. Pol. Czyn godni. Vng. Tisztalok, tisztalok. Ang. Worthie to be honoured or revered.] Seneca: Vocem exultatione dignam & omni seculo venerandam. Virg. lib. 9. Aeneid. Te vero, mea quem spatii propioribus aras insequitur, venerande puer, jam pectore toto Accipio. Mart. lib. 1: Inde sacro veneranda petes palatia clivo, Plurima qua summi fulget imago ducis.

Veneranter, Cum veneratione. [Veneris, makkachabab.] Gall. Avec reverence, respectivement. Ital. Con riverencia. Ger. Ehrerbigh: er ja verehrun ist. Hifp. Con honra y acatamiento. Pol. Ziewerentia. Vng. Tisztalok, tisztalok. Ang. With reverence.] Apuleius: Et ab eo veneranter exceptus paululum quievi.

Veniã, a, f. p. Remissio culpæ, & condonatio erroris. [Veneris, makkachabab.] Gall. Pardon. Ital. Perdona. Ger. Vergebung: vergebung. Bel. Vergifnesse. Hifp. Perdoo. Pol. Opaaszczona, dozolenie. Vng. Bocsanat. Ang. Pardon, forgiveness, leave.] Quint. in Gladiat. Peccavi, veniam peto. & Quandoq; ponitur pro beneficio, indulgentia, & permissione. [Veneris, makkachabab.] Gall. Licentia, permission, congè. Ital. Cambiato, permissione. Ger. Vermitung: vermitung. Hifp. Licencia.] Cic. lib. 1. de Orat. Date nobis hanc veniam, ut quæ sentitis de omni genere dicendi, subtiliter prole quamini id est, concedite. Terent. in And. Da pater veniam, sine te exorem. Cum venia: hoc est, cum pacto tuo, & te permitte. Sic cum venta legere, dixit Quintil. lib. 10. cap. 1. pro eo quod est, non simium rigide examinare, sed inter legendu ad quædam connivere. Sic Cic. pro Rosc. Amer. Cum venia audire dixit Bonaq; inquit, eum venia verba mea audiat. Idem de Nat. deor. Ut moleste ferrem tantum ingeniu (bona venia me audies) in tam leves sententias incidisse. Liv. Cum bona venia, quæso, audiat, Patres conscripti, id quod eloquat. Hoc est, Audite me, & siquid dixerò quod vobis displiceat, aur parum gratum sit, ignoscite. & Habere veniam pro ignoscere. Quint. lib. 1. cap. 1: Nos institutionem professi non solum sciendibus ista, sed etiam discendibus tradimus, idcoq; paulo plumbus verbis debet haberi venia.

Veniã, veniale, om. t. Quod venia dignu est. [Veneris, makkachabab.] Gall. Venial, digne de pardon. Ital. Digne di perdona. Ger. Nachsichtig: er ja verehrun ist.

u veniens est. Hisp. Cosa digna de ser perdorada. Pol. Odni vil-
 poffymia. Vng. Meg besfontada. Ang. Worthie offpardone. Ma-
 crobius: Si venialis erit ista translato.

VENIO, onis, venire, ventum, n. q. Advenio, accedo. [H]ba. legy.
 uas. Gall. Venir. Ital. Venire. Ger. Kommen. Bel. Commen.
 Hisp. Venir. Pol. Przyjść. Vng. El megyek, jvlyk. Ang. To re-
 me. Virg. 6. Aeneid. Venisti tandem. Aliquando tamē ponitur
 pro Eo. Terent. Nisi ego ad mercatum venio. Sic econtra
 ratio ite, pro venire. Terent. in And. Ibam ad te. Admittit
 aliquando dativum, qui resolvi potest in accusativu median-
 te praepositione ad, vel in. Virg. 1. Aeneid. Hinc populum late
 regem, belloq; superbum, Venturum exilio Latio. Poete
 aliquando venire pro imminere usurpant. Virg. 7. Aeneid. Se-
 satis ambo vos Teucrisq; venire Latinisq;. Aliquando pro
 crescere, provenire. [H]ba. paraly. [H]ba. chadul. [H]ba. [H]ba. Item lib.
 1. Georg. Hic legetes, illic veniunt felicibus vix. Idem eod. lib.
 circa principium: Principio arboribus varia est natura crean-
 dis: Nanq; alix, nullus hominu cogentibus, ipse Sponte sua
 veniunt, camposq; & flumina late Curva tenent. Aliquan-
 do pro portari, sive affert. Plin. lib. 33. cap. 6: Species sinopi-
 des, tres, rubra, & minus rubens, & media inter has: ejus quae
 ex Africa venit, othoni affes. Cic. ad Brutum lib. 11: Quod scri-
 bis in Italia te moraturum, dum tibi literae meae veniant, si per
 hostem licet, non erratis. Venire ab aliquo, est ab ejus ideo,
 4. Acad. hoc est, de Arcefilao loquantur. Venire adversum,
 est venire obviam. Quod venit in buccam. Cicero Attico
 lib. 1. Tu velim sēpe ad nos scribas: si rem nullā habebis, quod
 in buccam venit, scribito. Proverbialiter, pro, quicquid in mē-
 tem veniet. Venire in cognitionem, Quint. lib. 7. cap. 3: Poe-
 res hoc genus in cognitionem venire Senatus. In confessum
 venire, id est, notum & manifestum est. Plin. Epist. 101: Vene-
 se sit in ea re, quae & in confessum venit, & exemplis defendi-
 tur, deliberare. Venire in consilium, id est, accedere ad con-
 siliū convocatum. Cicero ad Atticum lib. 10: Veniendum ve-
 nit in consilium tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus
 sit. Venire in crimen. Terentius in Heceya: Hera in crimen
 venit, ego vero in magnū malum hoc est, accusabitur. Venire
 in fidem alicujus: hoc est, sese dedere. Liv. 6. belli Punici
 Proditā brevi sunt viginti oppida: sex vi capta: voluntaria de-
 ditione in fidem venerunt ad quadraginta. Venire in flammam.
 Cicero ad Atticum lib. 16: Veniendum est igitur, vel in
 ipsam flammam: turpius est enim privatim cadere quam pub-
 lica. Hoc est, oportet conjicere se in periculum. Venire
 ponitur etiam pro evanescere & accidere. Cicero ad Thronem:
 Emisse te praedium vehementer gaudeo, feliciterq; rem tibi
 istam venire cupio. Venire viam. Cic. 3. Philip. Quis scierit
 venisse eam tot dierum tibi viam gratulatum? In usum veni-
 re. Plin. lib. 24. cap. 11: Nec thus Lannum nomen habet, quum
 in usum plurimis modis veniat. Usus venit, vel usu venit, ele-
 ganter ponitur pro evenit, accidit. Terent. in Heceya: Et ne ego
 te si usus veniat, magnifice, Chremes, Tractate possim. Cicero
 ad Atticum lib. 7: Nunc venit idem usu mihi, quod tu tibi scri-
 bis. Venire in religionem res aliqua dicitur, quum conscien-
 tiē (ut vulgus loquitur) scrupulus de ea exoritur. Cic. 2. de Na-
 tura deorum: Gracchus quum comitia nihilominus peregis-
 set, remq; illam in religionem populo venisse sentiret ad Sen-
 natum tetulit. Venire in mētem, est succurrere, in animum in-
 cidere: neq; solum ad recordationem pertinet, verum etiam
 ad considerationem & reputationem, [H]ba. [H]ba. Terent. in Euvuch.
 Hoc aded ex hat re venit in mentem mihi. Virg. 4. Aeneid.
 Nec venit in mentem quorum confideris ar-
 vis? Lucret. lib. 5: Et venit in mentem Solis. Lunaeque viarum.
 Cic. 1. Ver. In mentem tibi non venit quid negotii sit causam
 publicam sustinere? Venire divitiae ad aliquem dicuntur, quum
 morte cuiusquam ad eum devolvuntur. Cic. pro Sext. Rosc.
 Ad quem morte Roscii divitiae venerunt. Venire ad manus,
 vel ad arma, est semē ad usq; progredi, ut pugna, vel bellum ex
 eo emigrat. Cic. 6. Ver. Numquam etiam res ad pugnam,
 & ad arma veniebat. Venire oratum, est orandi gratia venire.
 Caesar 7. belli Gallici: Legati ad eum principes Hedunorum ve-
 nunt oratum, ut maxime necessario tempore subveniat, sum-
 mo esse in periculo rem.

VENIŪ, pen. pro d. impersonale. Plin. Epist. 190: Veniur ad me,
 confuturo. Ovid. 3. Fastor. Seu quod ad usq; decem numero
 crescente veniur Veniū est. Liv. 1. ab Urb. Ad Ianiculum for-
 te ventum erat. Ovid. 4. Fast. Quod postquam ventum est, &c.

VENIENS, ti, participiū. [H]ba. [H]ba. Cic. ad Qu. Fran.
 Non enim sumus omnino sine cura venientis anni, est sumus
 sine timore. Virg. 5. Aeneid. Gratior & pulchro veniens in corpore
 virtus.

VENIŪS, a, um, aliud participiū. [H]ba. [H]ba. Ovid. 3. de Arte:

Veturae memores jā nūc estote senectae: Sic nullū vobis tēpus
 abibit incūs. Virg. 4. Georg. Veturaeq; hyemis memora, & il-
 te laborem Experientur, & in medium quaerite reponere.

VENIŪ, onis, verbale, f. t. [H]ba. [H]ba. Quid tibi huc ventio est?

VENIŪS, as, frequentativum ab insultato vento, frequentate
 venio, id eadem ad eo. [H]ba. Gal. Venit saepe Ital. Venit [H]ba.
 Ger. Oftet tommer oder tomnen ein tomnen. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Viat wice psychody. Vng. [H]ba. Ang. To come of-
 ten. Plin. lib. 33. cap. 10: Gestior Alexandro Magno erat ve-
 quenter in officinam veniant. Cic. Attico lib. 11: Hec seculi
 est, quum hic Saryrus domum meam venisset. Canl. Epig.
 Quum ventitabas quod puella ducebat.

VENDŪ, aris, d. p. Feras iudago, seris inidiot, & quasi circum-
 venio. [H]ba. [H]ba. Gall. Venit [H]ba. Ger. Venit [H]ba. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Venit [H]ba. Ang. Venit [H]ba. Cic. ad Cael. li. 2. De par-
 theris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo digne-
 ter Virg. 3. Georg. Et canib. leporē, canibus venabere dimax.
 Plin. lib. 16. cap. 1: Fugientes cum mari pisces circa rugina re-
 nantur. Cic. 2. de Nat. deor. Canū tanta avaritas in venariis,
 & Per translationē venari capimus pro captare: hoc est, ven-
 tiam quodam, & solertia quereat. [H]ba. ut, Venor laudē gla-
 riam: quod etiā Accupari dicimus. Cic. Att. lib. 16. Bene igno-
 tu, qui [H]ba. venaris, relinquit patriā. Venari apud
 mari dicit Plaut. in Afin. pro eo quod est operam potest, &
 frustra aliquid conari. Legitur etiam venari palūve pro-
 captari, sive dolis impeti, circumveniri, [H]ba. [H]ba. quod & Nonius annotavit,
 citans illud Euanxi Nema: To-
 neor conserta atq; undiq; venor.

VENĀTĪ, us, m. q. Ipsa venatio. [H]ba. [H]ba. Gall. Venit [H]ba. Ger. Venit [H]ba. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Venit [H]ba. Ang. Venit [H]ba. Cic. ad Cael. li. 2. De par-
 theris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo digne-
 ter Virg. 3. Georg. Et canib. leporē, canibus venabere dimax.
 Plin. lib. 16. cap. 1: Fugientes cum mari pisces circa rugina re-
 nantur. Cic. 2. de Nat. deor. Canū tanta avaritas in venariis,
 & Per translationē venari capimus pro captare: hoc est, ven-
 tiam quodam, & solertia quereat. [H]ba. ut, Venor laudē gla-
 riam: quod etiā Accupari dicimus. Cic. Att. lib. 16. Bene igno-
 tu, qui [H]ba. venaris, relinquit patriā. Venari apud
 mari dicit Plaut. in Afin. pro eo quod est operam potest, &
 frustra aliquid conari. Legitur etiam venari palūve pro-
 captari, sive dolis impeti, circumveniri, [H]ba. [H]ba. quod & Nonius annotavit,
 citans illud Euanxi Nema: To-
 neor conserta atq; undiq; venor.

VENĀTĪO, onis, f. t. Ferarum persecutio & investigatio. [H]ba. [H]ba. Gall. Venit [H]ba. Ger. Venit [H]ba. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Venit [H]ba. Ang. Venit [H]ba. Cic. ad Cael. li. 2. De par-
 theris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo digne-
 ter Virg. 3. Georg. Et canib. leporē, canibus venabere dimax.
 Plin. lib. 16. cap. 1: Fugientes cum mari pisces circa rugina re-
 nantur. Cic. 2. de Nat. deor. Canū tanta avaritas in venariis,
 & Per translationē venari capimus pro captare: hoc est, ven-
 tiam quodam, & solertia quereat. [H]ba. ut, Venor laudē gla-
 riam: quod etiā Accupari dicimus. Cic. Att. lib. 16. Bene igno-
 tu, qui [H]ba. venaris, relinquit patriā. Venari apud
 mari dicit Plaut. in Afin. pro eo quod est operam potest, &
 frustra aliquid conari. Legitur etiam venari palūve pro-
 captari, sive dolis impeti, circumveniri, [H]ba. [H]ba. quod & Nonius annotavit,
 citans illud Euanxi Nema: To-
 neor conserta atq; undiq; venor.

VENĀTŪ, onis, m. t. Qui feras persequitur. [H]ba. [H]ba. Gall. Venit [H]ba. Ger. Venit [H]ba. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Venit [H]ba. Ang. Venit [H]ba. Cic. ad Cael. li. 2. De par-
 theris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo digne-
 ter Virg. 3. Georg. Et canib. leporē, canibus venabere dimax.
 Plin. lib. 16. cap. 1: Fugientes cum mari pisces circa rugina re-
 nantur. Cic. 2. de Nat. deor. Canū tanta avaritas in venariis,
 & Per translationē venari capimus pro captare: hoc est, ven-
 tiam quodam, & solertia quereat. [H]ba. ut, Venor laudē gla-
 riam: quod etiā Accupari dicimus. Cic. Att. lib. 16. Bene igno-
 tu, qui [H]ba. venaris, relinquit patriā. Venari apud
 mari dicit Plaut. in Afin. pro eo quod est operam potest, &
 frustra aliquid conari. Legitur etiam venari palūve pro-
 captari, sive dolis impeti, circumveniri, [H]ba. [H]ba. quod & Nonius annotavit,
 citans illud Euanxi Nema: To-
 neor conserta atq; undiq; venor.

VENĀTĪS, icis, f. t. Mulier ferarum persequens. [H]ba. [H]ba. Gall. Venit [H]ba. Ger. Venit [H]ba. Hisp. Venit [H]ba.
 Pol. Venit [H]ba. Ang. Venit [H]ba. Cic. ad Cael. li. 2. De par-
 theris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo digne-
 ter Virg. 3. Georg. Et canib. leporē, canibus venabere dimax.
 Plin. lib. 16. cap. 1: Fugientes cum mari pisces circa rugina re-
 nantur. Cic. 2. de Nat. deor. Canū tanta avaritas in venariis,
 & Per translationē venari capimus pro captare: hoc est, ven-
 tiam quodam, & solertia quereat. [H]ba. ut, Venor laudē gla-
 riam: quod etiā Accupari dicimus. Cic. Att. lib. 16. Bene igno-
 tu, qui [H]ba. venaris, relinquit patriā. Venari apud
 mari dicit Plaut. in Afin. pro eo quod est operam potest, &
 frustra aliquid conari. Legitur etiam venari palūve pro-
 captari, sive dolis impeti, circumveniri, [H]ba. [H]ba. quod & Nonius annotavit,
 citans illud Euanxi Nema: To-
 neor conserta atq; undiq; venor.

VENĀTŪS, a, um, Venatorius ludus. in quo fera magno [H]ba. ab
 iis qui depugnabant conficiebantur.

Ventē,

Vēntēr, hujus ventris, m. i. Tota illa pars corporis concava à
 mronata cartilagine & nothis costis, usq; ad pubem exten-
 sa. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Ventre*. Ital. *Ventre*.
 Germ. *Der Bauch*. Belg. *Dembu*. Hisp. *El vientro*.
 Pol. *Bzup*. Vn. *Hu*. Ang. *The belly*.] Plin. lib. 9. cap. 50. Piscea
 attritu venturium coeunt tanta celeritate, ut visum fallant. Ibi-
 dem: Formina pisces coitus tepore mare sequuntur, venter è ejus
 ostro pulsans. & Venter, pro vētriculo, in quē cibus receptus
 comatur in chylum. *שפופות*. Pers. in Prolog. Sar.
 Magister artis, ingeniq; largitor Venter negatas artifex se qui
 vocca. Fames enim in superiori ventriculi officio potissimū
 sentitur. Iuvenal. Satyr. 3. Venter nihil novī frugalibus. Plaut. in
 Capt. Proin tu mi quondiani vici ventri d me afferas. & Vē-
 ter pro alvo. Cels. lib. 3. cap. 11. Vbi ab inferiore parte purgan-
 dus aliquis est, ventrem ejus ante solvendum esse: ubi à supe-
 riore, comprimendum. Col. lib. 9. cap. 12. Nam & tithymalus
 majorum quoq; animalium ventrem solvit. & Ventrem fetre,
 esse esse gravidam, è *שפופות*. Colum. lib. 7. cap. 24. de vaccis:
 Nam decem in ensibus ventrem perficiunt.
 Vēntēris, li, m. f. Cibi & potus receptaculum, primūq; co-
 ctionis instrumentum, quod & Stomachum nonnulli appel-
 lant. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Ventricule, petit ventre*. Ita-
 lia. *Lo stomacho*. Ger. *Der Magen*. Hif. *El omago*. Polon.
Zaldek. Vngar. *Gomer*. Ang. *The stomach*.] Cels. lib. 4. cap. 11.
 Ventriculus autem, qui receptaculum cibi est, constat è duo-
 bus tergitoribusq; inter lienem & iecur positus.
 Vēntēris hujus ventralis, neut. gen. Vēntematum ventrem co-
 regens. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Vo ventrem qui coartat*. Ita-
 lia. *Velumato chi coartat il ventre*. Ger. *Ein vortschürum*.
 Hif. *Velumato chi coartat il ventre*. Hif. *Velumato chi coartat il ventre*.
 Pol. *Napiosin, pologa napiosin*. Vng. *Hu bi seil ruha*.
 Ang. *A cloth that covereth the belly, an apron*.] Plin. lib. 8. cap. 48.
 Partis mei memoria cōperē amphimalla vestra, sicut villosa
 etiam ventralia. Videtur item ventrale sacculi genus fuisse,
 pecunie ad usum quotidianum necessariz gestandæ accom-
 modatum, & sub ventri appensum. l. d. D. de bon. dan. Non-
 nulli tamen putant esse ventrale dicendum. Horomanus.
 Vēntrosus, a, um, Qui magnum habet ventrem. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Gall. *Ventre, qui a grand ventre*. Ital. *Chi a gran ventre*. German.
Ein breittier. Ger. *ein gresser Bauch hat*. Hif. *Cafa que tiene mucho ventre*. Polon. *Bzupchati*. Vngar. *Hafas, paribus*. Ang.
That hath a great belly, or bellied.] Plaut. in Merc. Canum, varum,
 ventrosus. Idem in Alin. Macilentis malis, rufulus, aliquan-
 tum ventrosus. Pro eodem nonnulli utuntur ventricosus, in-
 terjecta inter duas vocales cōsonante, quavis primiti-
 um eam literam non habeat. Quod etiam in aliis nonnullis
 adjectivis usavenire videmus: ut ab Arcadia fit Arcadicus, &
 ab Italia Italicus.
 Vēntrosus, a, um, *שפופות, zocis, ysidia*. Idem. Plin. lib. 14. cap. 21. de
 dolis loquens vinaria: Vēntrosa, ac patula minus utilia.
 Vēntro, jar, pen. cor. act. p. Ventum exco, ventū facio. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Gall. *Efonter, ventur*. Ital. *Sventare, van-
 are*. Ger. *Wadion*. Hif. *tust madem*. Belg. *Wan*. Hif. *Auentar*
 pro para trillada è *baer ayre con mosador*. Pol. *Wice*. Vngar.
Lezick, selet indit. Ang. *To fante or wian*.] Propert. lib. 4.
 Eleg. 3. Hanc Venus, ut vivat, ventilat ipsa facem. & Ventilari
 fumentū dicitur, dum in area ventilabro purgatur. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Pol. *Wic, yte*. Vngar. *Meg fogni*.] Plin. Multi ventilare quo-
 que granum verant. & Ventilari vinum dicitur, pro eo quod
 Civit, *lavi ventum vino*: ut fit, quum dilluciter exiit è dolio.
 Colum. lib. 12. cap. 30. Quod major illis erit, eò sapitū con-
 venit vinum nutriti, refrigerarique, & Ventilari. & Ventilare
 anulum, est è digitis exemptum manibus ventilare, & veluti
 vento persandū exponere. Iuven. Satyr. 1. quum vetna Ca-
 nopi Crispinus Tyrias humero tevocante lacerinas Veniet
 adhivum digitis sudantibus aurum. & Translatè etiam popu-
 lus & conco ventilari dicitur, quum oratione seditionis alieu-
 jus commovetur & exagatur. Cic. pro Flac. Cujus lingua quasi
 flabello seditionis illatum est egentium concio ventilata.
 & Hujus compositum est Eventillo, de quo suo loco.
 Vēntilatio, onis, verbale. Et Actus ventilandi. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Gall. *Efontement*. Ital. *Sventamento*. Ger. *Erisftigung*.
 Hif. *Aventamento*. Pol. *Wicanie*. Vng. *Legzeet, sepras*. Ang.
A fanning or blowing.] Plin. lib. 23. cap. 11. Innoentiores uvæ,
 quæ deceptæ diu pependere, qua ventilatione etiam utiles
 fiunt stomacho, & zoziq;
 Vēntilatio, is, m. i. Qui ventilatione frumenta purgat, aut le-
 gumina: hoc est, qui post trituram frumēta aut legumina vē-
 ntilat in sublimē ejaculatur, ut venturium flatu grana secer-
 nantur à palea. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Ventur*. Ital. *Sventato-
 re*. Ger. *Ein venturiger*. Hif. *toufse winger*. Hif. *toufse winger*.
 Pol. *Toukoni wiczyje*. Vng. *Legzeet*. Ang. *A fanner or winn-
 ing*.] Col. lib. 2. cap. 10. Faba quæ longius emittitur, pura eò
 perreniet, quod ventilator eam jaculabitur. & Ventilatores

apud Quintill. lib. 12. cap. 7. sunt prædiligatores, qui ut ventila-
 tores grana quæ purgant, in ventum projiciunt, ita rem, quā
 retinet, in manibus ejicere videntur. 20. Ita enim ait: Quo
 usu constant mira illa in scenis pilatorum ac ventilatorum,
 ut ea quæ emiserint, ultro venire in manus credas, & quā ju-
 bentur decurrere.
 Vēntilatio, um, bri, pen. prod. n. f. Instrumentum quo rustici fru-
 menta, leguminave post triturā sursum ejaculatur, ut venturū
 flatu à paleis repurgetur: què in usum rustici hodie habet pa-
 las: quib; frumēta ita in sublimē ejaculatur, ut aliò grana suo
 pondere, aliò paleę venturū vi ferantur. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Gall. *Vn van, yn ifuante*. Ital. *Ventaglio, va vano*. Germ. *Ein
 wiffschaffet*. Hif. *El ventallo o instrumento para ventar para tri-
 lada, ventadora*. Pol. *Wicazka, zapata yca*. Vng. *Szoro lapat*.
 Ang. *A fanner, an instrument to winnow corn*.] Col. lib. 2. cap. 10.
 Nam quā acervus paleis granisq; mixtus in unū fuerit cōge-
 flus, paulatim ex eo vētilabris per lō ejus spatū jacetur: quo
 pacto palea quæ levior est, citra decidit, saba quæ lōgius emit-
 teretur, pura eò perreniet, quod ventilator eam jaculabitur.
 Vēntus, u, mase. gen. Exhalatio sicca (teste Aristotele in Me-
 teoris) è terra resoluta cū aliqua virtute coelesti composita.
 [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Vent*. Ital. *Vento*. Ger. & Bel.
Der Wind. Hif. *Vento*. Pol. *Wiatr*. Vn. *Exel*. Ang. *The wind*.]
 Cicero 2. de Divin. Placet enim Stoicis eos anhelitus terre, qui
 frigidis sunt, quū fluce cōperint, ventos esse. Idè pro Cluent.
 Mare quod sua natura tranquillum sit ventorū vi agitari atq;
 turbari. Virg. 1. Aen. Incute vim ventis, submectasque obrue
 puppes. & Ventū (inquit Augustinus libr. de Quantitate ani-
 mæ) nihil aliud quàm istū aërem commotū, ac agiturum esse
 sentimus. Quod in loco tranquillissimo, & ab omnibus ven-
 tis quietissimo, vel brevi flabello approbari potest, quod etiā
 muscas abientes aërem commovemus, statūq; sentimus. Quod
 quum eventent occultiore quodam motu coelestium, vel ter-
 renorum corporum per magnum spatium mundi, ventus vo-
 catur, ex diversis partibus cœli nomina etiā diversa sortitur.
 Sunt autē quatuor præcipui venti, à quatuor mundi cardini-
 bus flantes: quorum rursus singuli in ternos dividuntur. Ab
 Oriente æquinoctiali Subsolanus, qui ad Septentrionē habet
 Vulturum, à volvendis nubibus dictū: ad Meridiem Eurus
 sic dictus, quia late flat. Hi sunt calidi & siccī, quia sub Sole
 diu morantur. In ortu diei salubres sunt, quia veniūt à regio-
 nibus temperatis. Ab Occasu æquinoctiali Favonius est dictus,
 quod fovet quæ nascuntur. Hinc Circius proximis est ad Sep-
 tentrionē Zephyrus ad Austrum. Sunt illi temperatè frigidī
 & humidī, quia Sol parvam facit morā in Occidente, propte-
 rea nec multum calcet illos, nec multum desiccet. In fine
 diei salubres sunt, quia à Sole tunc subtiliores redduntur. A
 meridie Auster est dictus, quod haurit aquas. Huic ad Orien-
 tem Notus est, qui Græcè sic dicitur ab humore: Africanus ad
 Occidentem. Hi omnes quū calidi sint & humidī, nubes, plu-
 viasq; inducunt, citant tempestates marinas, impediunt vir-
 tutes animales, & gravitatē corpori astrunt. A Septentrione
 Boreas est. Huic ad Orientem Aquilo surgit, ad Occasum Cor-
 us. Hi venti frigidī sunt & siccī, unde corpora induit, poros
 confluant, humores purificant. & Ventus operam dat, di-
 xit Plaut. in Milite: id est, prosper est. & Ventum popularem
 querere in re aliqua, est populi plausum, & secundū rumorē,
 favoremq; inanem aucupari. & Quatuor venti, pro quatuor
 cœli cardinibus, à quibus quatuor præcipui sunt venti. Virg.
 4. Georg. Partibus que premunt arctis, & quatuor addunt
 Quatuor à ventis obliqua luce fenestras. & Ventus secundus,
 pro secunda fortuna, *semper prosper*. Cic. Att. lib. 2. Quid si etiam
 Cæsarem, ejus nunc ventū valde sunt secundæ reddo meliorem?
 & Ventus pro procella & turbine in Republica. Cic. in Pison.
 Neque tam sui timidus, ut qui maximis turbidibus ac flucti-
 bus Reip. navē gubernasset, salvamq; in portu collocaisset,
 frontis tuæ nubeculam pertimescerem: alios ego vidi ventos,
 alias prospexi animo procellas.
 Vēntulus, diminut. Lentis & exiguus ventus, aura. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*.
 Gall. *Petit vent*. Ital. *Piccolo vento*. Ger. *Windlein*. Hif. *Pequeño
 viento*. Pol. *Wiaterek*. Vng. *Székell, sepriske*. Ang. *A little air, or soft
 blowing wind*.] Tertullian. Evnuch. Cape hoc flabellum, & ven-
 tum huic sic facito, dum lavamur.
 Vēntosus, a, um, Vento plenus. [שפופות] *Chirea, zocis, ysidia*. Gall. *Ven-
 toso*. Ital. *Pieno di vento*. Ger. *Windig*. Hif. *Cafa de mucho viento*. Pol.
Wiatry. Vn. *szeln*. An. *Windig*.] Iut Vēnto-
 sus aër, apud Plin. lib. 2. cap. 18. Vēntosi folles. Virgil. 8. Aen.
 alii ventosis folibus aura: Accipiunt, redduntque. Fornax
 ventosa id est vento exposita. Cat. cap. 38. Vbi latis foderis,
 tum fornaci locū facito, ut quā altissima, & quā in minimè
 ventosa fiet. & Per translationē à capite pro tumido, in flatu,
 vano, & inan. *szeln*. ut Vēntosa verba id est, inflata quidem
 & tumida, ceterum sine ullo pondere & effectu. Vēntosa
 natio id est, levis, & vana. Plin. in Paneg. Superbia: ventosa
 Hhh & info-

Verni flores: Verum aequinoctium. Plin. lib. 16. cap. 31: Oscines non temere fetus faciunt ante aequinoctium vernum. Ovid. 3. Trist. At mihi sentitur nix verno sole soluta. Horat. de Arte. 6. ego laurus, qui purgare bilem sub verno temporis horam. Cic. 5. Tuscul. Breve enim tempus aetatis satis est longum ad bene honesteque vivendum: sin processeris longius, no magis dolendum est, quam agra colae dolent praeterita verno tempore suavitare, aetatem autem unumque venisse.

Vernalis, le, om. r. Quod est Veris. [in senis. Gall. Du printemps. Ital. Di primavera. Ger. Des Frühlings oder Frühlings. Hisp. De verano. Pol. Wiosny. Vng. Tavasz, v. azo. Ang. Of the spring time.] August. lib. 7. de Civit. Dei: Proprie vernalem quippe faciem terra quae ceteris temporibus est pulchrior, Porphyrius philosophus nobilitate Aryn florem significare perhibuit. Verno, az. Pullulo. [מחלל פרחים פרחים. Gall. Florit, herbe croissent, au retour de l'été le printemps. Ital. Fiorire, o verdeggiare da primavera. Ger. Grünen wie im Frühling. Hisp. Florir o ahoar veranos. Pol. Kwiecie, zielonie sie na wiosne. Vngar. Ki keleik viragom Ang. To budde, to spring or flourish.] Mart. lib. 2: Dum tibi veniant tenera lanugine malis: id est, pilos emittere incipient, & tenera quadam lanugine aetatis florem praeseferent. A Vere deductum verbum, quo tempore omnia tenasci conspiciuntur. Aliquando pro canere. Plaut. Dum aviculae verant. Quippe verno tempore omnia letari videntur. & Poniuntur quando pro splendore. Plin. lib. 8. cap. 27: Anguis hyberus sicut membrana corporis obdura sceniculis succo impedimentum illud exiit, nitidusque vernat.

Vernans coelum, Vernam quandam temperiem praeseferens. Plin. lib. 7. cap. 2: Salubri coelo semperque vernante. Vernans ager, pullulans, floridus, viridis, laetus. Mart. lib. 9.

Vernatio, onis, fe. Corium veras, quo serpentes verno tempore exuuntur, quod & Seneca dicitur. [מורטת. Gall. La vieille peau d'un couleuvre, qu'il est de l'été au printemps. Ital. Scorza che lascia la bionda primavera. German. Ein abgestreiftes Schlangenhaut. Hisp. Huelzo de la culebra. Polon. Skora krowiwa, o szel na wiosne. Vngar. Kiezo hay, lbr. Angl. The skinne of a serpent which it casteth in the spring time.] Plin. lib. 29. cap. 6: Lendes tolluntur ad peccatum, vel anguibus in cibum sumptis anguillarum modo aut vernatione, quam exuunt, porta. Nonnunquam verbalis significationem retinet, actum ipsum exuendae cutis significans. [מורטת. Gall. Le temps de nouveau. Ital. Tempo d'ella primavera. German. Die abgestreiftung der alten Schlangenhaut im Frühling. Hisp. Tiempo del verano. Vng. A kievés vöröz. Plin. lib. 30. cap. 3: Anguinae vernationis membrana cum oleo, tecta que resina calefacta, auribus proficit. Plin. lib. 29. cap. 3: Membrana, sive senectus anguam vernatione exura cum cancro masculino trita.

Veratrum, tri, n. f. [Gall. Veratree ou elibore. Ital. Veratro herba. German. Nieswurz. Hispan. Veditaambre. Pol. Cyrenia rzyca. Vng. szepes. Ang. Helleborus herba.] Herba est qua Graeci vocant ἑλεβορον, vehementem habet vim purgandi, educendique humores noxios, principia animae facultatum sedem infestata: unde melancholicis & saniosis dari solet, & comitiali morbo laborantibus. Pers. Satyr. 3: non est hic Ilias Acci Eubia veratro. Dicitur autem putari Veratrum a vertenda mente. Eius duo sunt genera, album & nigrum: de quibus satis multa dicta sunt supra in dictione HELLIBORVM.

Verba. Vide VERVM. Verbalium, n. l. Herba est duo summa habens genera, album & nigrum, folii colore distincta. [מורטת. Gall. herbillon blanc, o herbillon noir. Ital. Tassa, barbasso. Ger. Wurtz aut odet Kertentrat. Hisp. Verbascos o cordalobo. Pol. Wianina, Antennium, barbas. Ang. A primrose or cowslip. Gall. herbillon blanc o nigrum appellant. Candidum rorsum in marem & foeminam dividitur. Foemina folia habet bractea, sed hirsutiora, latiora, & candidiora: caulem cubitalem, candidum & leviter pilosum: flore album aut suppalidum: semen nigrum, radice longam, acerbam, digitali crassitudine. Nascitur in campis frutibus. Mari folia candidant, sed longiuscula sunt & angustiora quam foemina: caulis quoque tenuior. Verbalium vero nigrum omnia huic paria habet, folia tantum latiora minusque candida. [Polon. Mianin.] Est & sylvestre verbalium, altum virgine arboreis, folia salviae orbibus virgatae cingentibus, ut matrubium, flore luteo, fulgore auti. Vide Plin. lib. 25. cap. 10.

Verbenae, nae, sive verbenaca, ep. Herba est ramulos habens cubitales, angulosos, in quibus ex intervallis folia quercus, sed minoris angustioraque, eisdem divisuris in ambitu, colore aliquatenus castiora: radice autem longam, tenuem, flores purpureos & graecides. [מורטת. Gall. Verbenae. Ital. Herbona. Ger. Esfentraut. Hisp. La grama hyerna, verbona. Pol. Kofyryka famie, ysiowyk. Vngar. Szepes fusi. Ang. Verbenae.] Galli ex Latino vocabulo litera ranti in una immutata Vervenae appellant. A Graeco etiam hierobotane, isepi sive Dioscoridi dicta est, propterea quod ad multos sacrorum usus ea uterentur. Plin. lib. 25. cap. 9: Nulla tamen Romanae nobilitatis plus habet, quam hierobotane. Aliqui peristereona, nostri verbenacam vocant. Haec est, qua legatos ferre ad hostes indicavimus. Hac lovis mensa vertitur, domus purgantur, lustranturque. Haec ille. Peristereona autem Graeci idcirco appellantur, quod plurimum in ea manserit columbae, & a magis tamen quilibet herbas & frondes festas, ad aras coronandas, ex puro loco decerpitas, Verbenae appellamus, quasi herbenas: quod & Donatus annotavit in locum illum Andriae Terentianae: Ex ara verbenas hinc sume. Quod profecto in loco Terentius non videtur intellexisse herbam illam, quam proprie verbenam appellari dicimus, quum apud Menandrum, a quo illa translata, magis hoc est, myrtus legatur. Plin. lib. 22. cap. 2, verbenarum, & sagminum nomine idem significari ait: hoc est, gramen ex arce cum sua terra exsulum, usque, semper aflos legatos, quod ad hostes clangatum mitterentur: indeque unum ex us, qui verbenas ferret, Verbenarium fuisse appellatum.

Verbenae, Herba foemina vulgo, quae Dioscoridi ceterisque antiquis autoribus ὑψίστην Graecis, Ino Latine nuncupatur, & nihil commune cum verbenae habet. [Pol. Kofyryka famie.] Verberis, instrumentum verberandi: inquit Valla lib. 6. longum, & exile, qualis est virga, baculus, fustis, lora, flagellum, ferula, arundo, & siquid est simile. [מורטת. Gall. Verge longue & delire, fouet. Ital. Verga longa da battere colosso. Ger. Ein rüt. fiedt, ein jedes drey dante man sinen schiedt. Belg. En roede. Hisp. Vara para herir o bofigar. Pol. Kozga wsielaka da bicia. Vn. Verz, verb zerem Ang. A scourge or whippe.] Virg. 3. Georg. illi insulant verberae torto. Cic. 7. Ver. Ne carinae, ne verbera, ne securae, ne cruciatu sociorum. Plin. lib. 8. cap. 9: Domantur autem rabidi fame & verberibus. Terent. in And. Verberibus casum te in pristinum Dave dedam usque, ad necem. & In vitibus quoque & arboribus, Verbera dicuntur teneriores virgae, longitudine & flexibilitate sua flagrorum speciem referentes: unde & flagella a rei rusticae scriptoribus appellantur. Quintil. Declamat. ult. Ignemque ex proximo raptos, verberaque, quae casus obrulerat in vado. & Verbera nonnunquam pro ipsa verberatione, sive ictibus accipimus. [מורטת. machchab. מורטת. Virg. 3. Georg. Aeneas, eos iam frenam vitum, nec verbera seya, Non scopuli, rupesque, cave, atque obiecta retardant Flumina. & Terent. Heavi. Tibi erunt parata verba, huic homini verbera. Radorum verbera. Lucret. lib. 11: quoniam mitescere multa videbant Verberibus radorum, ac visu victa per agros. Ventorum verbera vitare, apud eundem lib. 5: Linguae verbera, objugationes. Lucret. Horat. 3. Car. Ode 12: aut exanimati metuentes patruae verbera linguae. Verbero, aet. p. C. d. o. verberare. Sic enim a verberare fit verbero, quomodo a fustis, fustigo, a flagellum, flagello. [מורטת. machchab. מורטת. Gall. battre, fouetter, frapper. Ital. Battere. Ger. Schlagen. Belg. Smeyten. Hisp. Acostar con azotes. Pol. bje. Vng. Mez verem. An. To scourge, to whippe.] Cic. 7. Ver. Quae quae apud te diceret, virgine oculi verberabantur. & Verberari etiam verbis quis dicitur, quoniam ut testatur Nonius non solum verberare a verberibus dictum, sed etiam a verbis. Plaut. in Trucul. Me illis quidem haec verberat verbis. & Verberare convitio, vel injuria, est lapsere. Cic. filius ad Tironem lib. 16: Verberavi te cogitationis tacito duntaxat convitio. & Huius composita sunt, Adverbero, diverbero, everbere, reverbero, & tranverbero: quorum significata explicavimus suis locis.

Verberito, sepe verbero, Gato. Verberatio, onis, verbale, f. [מורטת. machchab. מורטת. Gall. battement, bature. Ital. Battimento. Ger. Ein schlagung. Hisp. acastamiento. Polon. bicie. Vngar. Mez verem. Ang. A scourging, whipping.] Cic. filius ad Tironem lib. 16: Minificatio mihi verberationem cessationis epistola dedisti. Verberatus, ut. m. q. Ipsa verberatio. [מורטת. machchab. מורטת. Gall. battement, bature. Ital. Battimento. Germ. Ein schlag odet strich. Hispan. Acastamiento. Polon. Vidorynie, baaf. Vngar. Mez verem. Ang. A striking, whipping.] Plin. lib. 31. cap. 3: Si etiam expressa in altum, aut e sublimi dejecta verberatu corrumpat aera. & Verberatus pro impulsu caliditate. Curtius lib. 7: Si quum propemodum tuo verberatu ei omnes te praecunte juravimus, eisdem nos inimicos, &c.

Verberatus, a, um, Verberibus dignus. [מורטת. Gall. Digne de fouet. Ital. Degno di essere battuto. Germ. Strafwertig. Hisp. Digno de ser hollgado. Polon. Godni bycia. Vngar. Mito vorofegre. Angl. Worthie of whippes or strokes.] Plaut. in Picul. Sed video eecum verberetam statuat: ut magnifice inferat sese. Idem Persa Aio' vero verberetum caput. Verberatus, id est, verbero, seu verberibus dignus. [מורטת. Gall. Digne de fouet. Ital. Degno di essere battuto. Germ. Strafwertig. Hisp. Digno de ser hollgado. Polon. Godni bycarana. Vngar. Verofegre. Angl. Worthie of strikes.] Vnde superlativum Verberabilissimus deduxit Plautus in Anul. Verberabiliss.

Verberatus, id est, verbero, seu verberibus dignus. [מורטת. Gall. Digne de fouet. Ital. Degno di essere battuto. Germ. Strafwertig. Hisp. Digno de ser hollgado. Polon. Godni bycarana. Vngar. Verofegre. Angl. Worthie of strikes.] Vnde superlativum Verberabilissimus deduxit Plautus in Anul. Verberabiliss.

Vernaculus, la, lum, Domesticus, proptius domi nostrae vel in patria nostra natus. [וְנָאֲלָא] Gall. Qui nascitur & crescit in nostris partibus, proprie, natural, familiar. Ital. Chi nasce & cresce nella nostra casa & paese. Ger. Heimsch; tandtlich; das bey uns dabeys men oder in voster Landtort geborn ist. Belg. Veghen. Hisp. Cosa nascida & criada en nuestra casa & provincia. Polon. Domowy, wpiemni; najsz; vrodziny. Vngar. Tulaidon, haconkbeli. Angl. That is bred and brought up in our own house.] Ut vernacula lingua, quae regioni nostrae est peculiaris, quam vulgus maternam vocat. Vernaculae uvae, quae exoticae aut peregrinae non sunt, neque aliunde translatae. Plin. lib. 14. cap. 2. Potissima nobilitas datur uvis peculiaribus, atq; vernaculis Italicae. Sapor vernaculus id est, regionis suae peculiaris. Cicin Bruto: Nescio quo sapore vernaculo. Idem in Verrem, actio. 6. Non ut soleamus interdum in defensionibus dicere crimen domesticum ac vernaculum. Vernacula putatio id est, regionis nostrae consuetudo. Plin. lib. 17. Vernacula putatio deiectionis per ramos vitium criminibus circumvestit arborem.

Vernilis, vernile, penult. prod. Servilis. [וְנָאֲלָא] Gall. Servil. Ital. servile. German. Knechtlich; unseyn. Hispan. Cosa perteneciente a esclavo. Polon. Si niewolniczy. Vngar. Zoigai. Ang. Servile. Tacitus lib. 12. Quamvis odium Vitellius vernilibus blanditiis velaret. Hoc est, servilibus & adulatoriis, liberoque homine indignis.

Vernilias, atis, f. Servilis astutia. [וְנָאֲלָא] Gall. Servilis. Ital. astutia servilis & adulatoria. Ital. Astuta, servile. German. Zastigt; vnsrecht; dinstreig; art Hispan. Astucia de las esclavas. Polon. Zastignosc; dinstroga. Vng. Zoigai; ruzassag. Ang. A flatterer. Plin. lib. 34. cap. 8. Lyciscus puerum fecit Lagon. in subdole ac fucata vernilitate. Quintil. lib. 1. cap. 11. Nec vitia ebrietatis effingat, nec servili vernilitate imbuatur.

Verniliter, Blandè, adulatoriè [וְנָאֲלָא] Gall. Serviliter. Ital. servilmente, con la lingua d'inhomile. Ger. Mit vnsrechtem zungen oder summschles. Hispan. Servilmente, a manera de seruo, con lisonjas. Polon. Zpodlyzaniem; bledka; spochobliwaniem. Vngar. Huzikalos. Ang. Flatteringly; like a slave.] Tractum a vernis, inquit Nonius, quibus ea vivendi ars est. Caelius Venatore, ut citatur ab eodem Nonio: Credo minus tandem hoc sit verniliter. Quo tamen in loco emendatiora Nonii exemplaria Verniliter legendum ostendunt.

Verniliter, adverb. Serviliter, blandè, & adulatoriè. [וְנָאֲלָא] Ang. Knavishly; like a slave.] Horat. 2. Serm. Satyr. 6. nec non verniliter ipsiis fungitur officis. Caelius in Venatore, ut citat Nonius: Credo minus tandem hoc sit verniliter.

Vernus, Vide VER.

Verò, Assentientis particula est, idem valens, quod sanè, vel utique: semperque secundo loco in oratione collocatur. [וְנָאֲלָא] Gall. Vero. Ital. Ma. Germ. Soart; aber. Belg. Doch; want. Hisp. Mas. Pol. Inuysim. Vng. Vgy. Ang. But; tructly.] Cic. in Bruto: Tam Brutus in me intruens, orationes, inquit, veteres nobis explicabis. Ego verò, inquam, Brute, sed in Cumanò. Terent. Heaut. Heus, laudax, qui heros fallunt. C. H. In loco ego verò. Cicero. Serv. Sulpit. lib. 4. Epist. Ego verò, Servi, vellem, ut scribis, in meo gravissimo casu affuisses. Aliquando discretiva particula est, idem valens quod autè, & Cic. de Orat. Poeta numeris astrictior paulò, verborum autem licentia liberior, multis verò ornandi generibus focus, ac penè par. Pro interjectione stomachantis accipi ait Donatus in illo Evnuchi: Move verò ocyus te nutritrix. Aliquando etiam particula est, ironiam adjuvans: ut apud Virgilium 4. Aeneid. Egregiam verò laudem, & spolia ampla referentis, Tuque puerque tuus. Ponitur etiam pro quinimo. Seneca: Socratem cum Platone, & Zenonem, & Cleanthem in animi meum sine dignatione recipiam? Ego verò illos veneror, & tantis nominibus semper affurgo. Plinius in Praefat. Proinde occupantibus locum faveo, ego verò & posteris. Vide plura de hac particula apud Vallam lib. 2. cap. 24.

Vero, veras, Vide VERVS.

Verpus, m. f. Recutus, qui scilicet verpam: hoc est, mentula habet praeputio nudatam. [וְנָאֲלָא] Gall. Verpus. Ital. Verpus. Pol. Verpus. Ger. Ein Verpus; oder einer dem die Kapp abgestreift ist. Hisp. Indio, circuncidado & raspado. Pol. Oficenie na kargeniu me; km. Vng. Kborvoti; metelitet. Ang. That hath his wand de-nuded of the thence, circuncised.] Quo fit, ut ludæi peculiari vocabulo Verpi dicantur, qui ex praescripto legis praeputium pueris praecidunt. Martialis libro 7. Dum ludit media, populo spectante, palastra, Delapsa est misero fibula, verpus erat. Iuvenalis Satyr. 14. eadem nisi sacra colenti Quæritum ad fontem folioz deducere verpos.

Verp, verpæ, Vsurpatum est a veteribus pro membro virili. [וְנָאֲלָא] Gall. Le membre viril. Ital. Membro virile. German. Des Manns rüt. Hispan. Verpencia; genitalis. Polon. Mayski; koryta. Vngar. Meny. Ang. A mans man.

Ver, Martialis libro 11: Nam nisi per somnum non rigis: & tibi Mevi incipit in medios mehere verpa pedes.

Verres, is, m. t. Porcus non castratus. [וְנָאֲלָא] Gall. Verres. Ital. Porco mactato, verro; porco non castrato. German. Ein Eber. Hisp. Verro; puero no castrado. Polon. Kiedoz. Vngar. Arzo. Ita dicitur. Ang. A tame boare.] Varro de Re rust. lib. 2. cap. 4. Castrantur verres commodissime anniculi: utique ac immores quam semestres: quo facto, nomen mutant, atq; et veribus dicuntur majales.

Verrens, adjectivum. Quod est verres. [וְנָאֲלָא] Gall. Verren. Ital. Di verro. Germ. Von einem Eber. Hispan. Culo de verro. Pol. Kiermy. Vngar. Kan; dispuhol; valo. Ang. Of a tame boare.] Plin. lib. 23. cap. 9. Adipe verrenis conficit. Ibidem cap. 10. Simili modo verrenum jecur exemptis duontaxat stans, quatuor obolorum pondere.

Verriculum, li, n. f. Rete piscatorium, ita dictum quod per aquam verratarid est, trahatur. [וְנָאֲלָא] Gall. Verriculum. Ital. Rete da pescare. Germ. Ein Fischergarn; Fuggarn; Sprietgarn. Hisp. La red barbotada & pescar. Polon. Siećnia. Vngar. Hal fog. Ang. A net.] Idem & verriculum dicitur. Vide supra suo loco.

Verris, colatilis, a, um, adjectivum. [וְנָאֲלָא] Gall. Verris. Ital. Rete da pescare. Ital. Rete da pescare. Germ. Fische; gemacht. Hispan. Hecho a manera de red barbotada para pescar. Polon. Siećnia; reżnia. Vngar. Hal fog; formosa; szhalt. Ang. Made like a net.] Ad verriculi formam factum. Colum lib. 2. cap. 21. Sunt autem metendi genera complura: multi falcibus verriculatis, atque his vel rostratis, vel denticulatis medium culum secant.

Verro, ris, ri, sum, æt, t. Triho, abripio. [וְנָאֲלָא] Gall. Verro. Ital. Tirare, veltare. German. Ziehen; schieben. Belg. Trecken. Hisp. Trabar; halar. Pol. Czepnie; wsi; cep. Vng. El ragadom. Ang. To draw away.] Virgil. 1. Aeneid. Ni facias, maria ac terras, caelumque prolesdum Quippe ferant rapidi fecum, verrantque per auras. Aliquando verbo. Idem 3. Aeneid. hand mora nautæ Anaxi torquent spumas, & caerulea ventura Aequeora. Idem 6. Aeneid. yada livida verrunt. Ovid. 10. Metamorph. Somme cauda verruntur arenæ. Catullus Argon. Caerulea verrunt abiegnis æquora palmis. Aliquando mundo, scopis pinguo. [וְנָאֲלָא] Gall. Tirer; nettoyer. Ital. scuotere; spazzare. German. Wischen; schieben. Hispan. Borrar; fregar; limpiar. Pol. Wyitam. Vngar. Meg; szepem. Ang. To sweep; to make clean.] Livius 14. Verre pavimentum, nitidas ostende columnas. Cicero in Paradox. Qui tergent, qui unguunt, qui venunt, qui spargunt. Livius 6. belli Pun. Vndique matronæ in publicum effude circa sedem delubra discuntur, crinibus pulvis aras verrentes. Plin. lib. 23. cap. 2. Recedente aliquo ab epulis, simul verri solum. Hujus composita sunt, converno, dretro, & evento: de quibus suis locis.

Verrus, a, um, participium. [וְנָאֲלָא] Gall. Tirant; tirando. Ital. Tirato; scuoato. German. Zogend; schubend. Pol. Czepnia; wsi; cep. Vngar. Meg; szepem. Ang. Tirant; tirando.] Virgil. 1. Aeneid. & verca pulvis inscribitur hasta. Idem 3. Aeneid. spumam verca freta lacertis.

Verruca, æ, penultima prod. f. p. Locus in monte cædion. [וְנָאֲלָא] Gall. Verruca. Ital. Verruca. Pol. Verruca. Ger. Ein Verruca; oder ein Berg. Hispan. Verruca; oca pedregal. Polon. Wierchol; ek; nagory. Vng. Herytol. Ang. An high place in a mountain or rock.] Cato in libro Origum, Censeo (inquit) si rem servare vis, faciendum ut quatuor gentos aliquos milites ad verrucam illam ire jubear: tam, ut occupent, imperes. Ex Gellio libro 5. cap. 7. ubi verrucam locum editum, aiperumque interpretatur. A cujus similitudine verbercula in corpore eminentia sine sensu verruca appellatur. [וְנָאֲלָא] Gall. Verruca. Ital. Verruca; oca. Germ. Ein Verruca. Hispan. Verruca; con; come; cen. Polon. Wierchol. Vngar. Wierchol. Ang. A wart.] Harum Graeci duo faciunt genera. Nam quae superiore sui parte latiores sunt, tenuiærum filo curi adhaerentes, ægyptiæ dicitur appellari: quæ verò ad curi latiores sunt, in acumè desinentes, ægyptiæ nomine. Plinius libro 20. cap. 12. Ocimum misto acramento lutorio verrucas tollit. Serenus: Interdum existit tussis verruca papilla. Hinc quondam Fabio verum cognomen adhaerit. Qui filius patriæ cunctando restituit rem. Verrucas & maculas in neatum, pro tuberculis quibusdam qui in lapillis, seu cocum vitæ quædam conspiciuntur. Plinius libro 17. cap. 12. Huiusmodi meminit convenit, incrementibus variè maculis ac verrucis, linearumque intervenient: multiplici ductu, & colore, mutata sæpius nomina in eadem materia.

Verruca

Verrucosa, diminutivum. Gall. Petite verrucosa. Ital. Piccola punta di verruca. Ger. Ein w. d. d. H. H. Pol. Brodawka. Vng. Szembloz. Ang. A little wart. Colum. lib. 7. cap. 6. Caput cui sub maxillis binæ verruculae collo dependant, optimus habetur.

Verrucosus, a. um. Verrucis plenus. Gall. Verrucosus. Ital. Pieno di punta di verruca. Ger. Von w. d. d. H. H. Pol. Brodawka. Vng. Szembloz. Ang. Full of warts. ut Verrucosus mons, qui multis verrucis: hoc est, asperis, editionibusque jugis allurgit. Verrucosus homo, qui cutem habet verrucis multis asperam. Vade per translationem accipitur pro duro, inculto, horrido, aspero. Persius Satyr. 1. Sunt, quos Facustusque, & verrucosa moretur Antiope: hoc est, aspera, & non satis polita. Orator verrucosus. Cic. de Clar. Orator. Quintus etiam Maximus verrucosus orator habitus est temporibus illis.

Verrucas, f. ae. Herba eadem cum heliotropio. id est, ita dicitur ad effectum, eo quod succo ejus verrucæ tollantur. Plin. lib. 22. cap. 21. Verrucas cum sale tollit succus è folio: unde nonnulli verrucariam herbam appellaverunt.

Verruco, av. Avertio, depello. Gall. Verruco. Ital. Caccia. German. Abwenden. Pol. Odpsiam. Vngar. Elvezem. Ang. To chase or put away. Cic. 1. de Divin. ex antiquo quopiam poeta: Per propinqua hæc bene verrucant populo. Hinc Averruco compoſitum: de quo vide suo loco.

Versatilis, versatile, pen. corr. om. t. Quod huc & illuc versatur, sive quod idoneum est ut versetur, trullilis. Gall. Qui en peut tourner en tout sens. Ital. Agibile, trattabile. German. Dumbelstund oder umwendig. das gut umzubringen ist. Hisp. Cosa que se puede bolver. Pol. Obrótne. Vng. Forgathato, forog. An. That turneth or may be turned, that is wrought with twisting and moving. Jut. Gladius versatilis. Axis versatilis. Acies versatilis. Curt. lib. 4. A deoq; aciem versatilem posuit, ut qui ultimi stant, nec circumventur veri tum, & ad frontem circumagi possent. Plin. lib. 36. cap. 18. Idem molas versatiles Volturnus inventas, aliquas & sponte motas invenimus in prodigiis. Versatile ingenium, per translationem ad res quaslibet obsequas idoneum. Liv. 9. belli Maced. de Catone: Hinc versatile ingenium ad omnia fuit, ut natum ad id unum dicere quod ageret.

Versatilis, Versiculus, Versipellis, Verso, versas. Versura, Versus, Participium, Nomen, Adverbium, Praeposio, Vide VERTO, vertis.

Versus, participium à Verto, Vide VERTO.

Versutus, Versutuloquus, Vide VERTO.

Vestigium, m. f. Dicitur canis sponte in venatione exiens, prædam que domum referens. Gall. Un chien qui chasse de nature. Ital. Cane che va da se stesso à la caccia. Germ. Ein garter jagend; vogelhund; der sich selbst jagt und von reas et fachtum tragt. Hisp. Podenco, que trae à la mano la caza y caza de natura. Polon. Pies ktary przyrodzenia zwierza w apowysy do damio przyjeſt. Vngar. Vadak, az az ki maga ki magien vadak. Ang. A hound that goeth forth by him self and bringeth in a prey. Martial. lib. 14. Non sibi sed domino venator vestigium acer, illi quæ leporem qui tibi dente feret.

Vitæbræ, Vertebratus, Vertex, Verticillum, Verticulum, Verrigo, Vide VERTO.

Virtus, Magnarum virium dicitur. Pomponius: Homo in curando virtus, qui cum Atlante contendat. Sipont.

Virto, is, n. sum, a. d. t. A Vere dici putatur, quoniam Vere animus incipit verti. Gall. Tourner, virer. Ital. Volgere, voltare, mutare. Ger. Reihem. Hisp. volver, traher, mudar. Pol. Obrótacem. Vng. Elforditum. Ang. To turne, to change, to translate. Virgil. 8. Aen. Gorgona defecto vertentem lumina collo. Terent. in Heav. Rotundum redigam, ut quod se vertat nesciat. Interdum ponitur pro transfero quippiam de una in aliam linguam. Cic. 1. de Finib. Quamquam si plane sic vertentem Platonem aut Aristotelem, ut vertentur nostri Poëtae fabulas. Cic. 1. de Vertere omnia, est evertere, corrumpere. Cic. 1. Offic. Vt Callicratidas, qui cum Lacedæmoniorum dux fuisset Peloponnesiaco bello, multa que fecisset egregie, vertit ad extremum omnia. Aliquando Vertere est convertere, redigere, applicare. Plin. lib. 15. cap. 4. Vsum olei ad luxuriam vertere Græci. Vertere ad se aliquid, est sibi accipere. Cic. 1. Ven. Nam ex illa pecunia magnam partem ad se vertit: mulien reddidit quantum visum est. Vertere agros seu terram: id est, subigere. Virgil. 7. Aen. & centum terras vertebat aratri. Vertitur causa in hæc re: id est, consistit. Quintil. lib. 3. cap. 13. Significamus summam illam in qua causa vertitur. Vertunt

crateras ahenos, dixit Virgil. 9. Aen. id est, potant, -fusi que, per herbam Indulgunt vino. & vertunt crateras ahenos. Verte omnes tere in facies, dixit idem Virg. id est, transformes te in qualicunq; species. Vertere se in formam alterius, est mentiri alterius formam, & simulatè effingere. Vertere aliquem in fugam, est cogere ut fugiat. Vertere se in selectionem alicujus partis, est eam eligere. Vertere omnium in se oculos, est facere ut omnium oculi in se convertantur. Liv. 7. ab Urb. Inde admiratione paventibus cunctis, quum omnium in se vertisset oculos. Cic. 4. Quod me veritam nescio, vel ad habeo: locutio qua rei alicujus gravitatem ostendimus. Quosquod te verteris: id est, in quancunq; partem respexeris. Cic. 2. de Divin. Quoquod se verterint Stoici, jaceat omnis eorum necesse est solertia. Vertitur res in meo foco: id est, de mea re agitur, aut que in me recasura, sive futura est. Vertere sententiam retro, est mutare sententiam. Vertere stylum in tabulis, est, ut inquit Budæus, scripta inducere, & delere, aut revocare quod scripsimus. Cic. 4. Verr. Vertit stylum in tabulis, quo facto causam omnem evenit suam. Vertere terga, est fugere. Vertere stultitiam, est stultitiam esse interpretari. Vertere vitio, est dare vitio, criminari. Horat. 1. Satyr. 6. Nec timuit sibi ne vitio quis verteret. Vertere aliquando est verfuram facere. Plaut. in Curcol. Vel qui ipsi vertant, vel qui alii subvertendos prebeant. Ponitur aliquando pro confidit, volvo, agito. Liv. 2. del. Pun. In civitate tanto discrimine belli sollicita, qui omnium secundorum, adversorumque causas verterent, multa prodigia nuntiabantur. Verto aliquando neutraliter, & absolute ponitur. Liv. lib. 3. Aliquando equatur inter omnes terror fuit, paulatim totus vertere in plebem coepit: id est, verti. Idem lib. 5. de Camillo adversus Gallos invocato: Jam vertit fortuna, jam deorum opes, id est, verti erat fortuna. Bene vertere, pro bene evenire. Virgil. 9. Aeglog. Hos illi (quod nec bene veritat) mittimus hædos: Hoc est, ut malo omine hoc munus accipiat, inquit Servius, Bene tibi veritat hæc res: pro utinam res prospere tibi succedat. Liv. 1. ab Urb. Tullus Metium benigne alloquitur, quod bene veritat, castra Albanos Romanis castris jungere jubet. Sic male vertere, est infeliciter succedere. Terent. in Phorm. Quæ quidè res illi veritat male. Res male vertunt: hoc est, male cedunt, male habent. Plaut. Persa: Si malus, aut nequa est, male res vertit: quas agit. Vertere solum, dicebantur urbe cedentes, sive ob decessum creditoribus pecuniam, sive ob exilium. Liv. lib. 3. Collegæ eorum exilii gratia solum verterunt. Cic. pro Cecin. Qui volunt pœnam aliquam subterfugere, aut calamitatem, eo solum vertant: id est, locum mutant.

Versio, as, act. p. frequentativum à vorto. Gall. Tourner souvent. Ital. Versare, voltare, volgere, manovrare. Ger. Dstrecken Belg. Nimmstid teeren. His. Bolver à tourner, traher ou la main. Pol. Vlamnie obrótacem. Vngar. Forgathogolem. Ang. To turne often. Cic. de Somn. Scipion. Orbis qui versantur retro contrario motu, atq; caelum Idem de Fato: Cylindrum volvi, atq; turbinem versari putes. Accipitur aliquando pro volvo. Cic. 2. Tusc. Tum illud, quod Silyphus versat saxum. Sic versare libros, dicimus pro evolvere. Horat. de Arte: vos exemplaria Græca Nocturna versate manu, versate diurna. Versare aliquem, est illum deludere. Plaut. in Persa: Quid ais tu crux, simulorum tritor? quomodo hodie me Versavisti? ut me in meas conjecisti? Versat animum cupido regni: id est, transversum agit, & à reo honestoq; abducit. Liv. 1. ab Urb. Patrum interum animos certamen regni ac cupido versabat. Animum muliebrem versare in omnes partes, est modis omnibus sollicitare, & modò minus, modò precibus conari labefactare. Liv. 1. ab Urb. Tum Targuinius facit amorem, orate, miscere precibus minas, versari in omnes partes muliebrem animum. Versare dolos: id est, tractare. Virgil. 11. Aeneid. Consilio versare dolos. Idem 2. Aeneid. Seu versare dolos, seu certe occumbere morti. Versare oves. Virg. 10. Aeglog. Arthropum versemus oves sub sidere Cancris: id est, pascamus. Versare terram: id est, arare, fodere. Virg. 1. Georg. Nec tamen hæc quum sint hominumq; boumq; labores Versando terram expeti. Aliquando versare est animo volvere. Horat. de Arte: Sumite materiam vestris qui scribitis æquam Viribus: & versate diu quid ferre recuset, Quod valeant humeris. Aliquando accipitur pro imbuere, erudire, exercitare. Quintil. lib. 3. cap. 6. Multum domi ante versandi.

Versor, aris, deponens, p. Moram traho, frequens sum, maneo, dego. Gall. Verser, pratticari. Germ. Versen haben. Hisp. Censurar, participar, versar y montar. Pol. Przymi/skowanie, obycie. Vngar. Forgok. Ang. To havent and be often in one place. Cic. 6. Verr. Versabatur in Sicilia longo intervallo alter Phalaris. Idem pro Milone: In quibus propter insanas substructiones facile mille hominù versabantur.

¶ Versari in suo munere, est suo munere fungi. [*וְשָׂרָה* *hahsh.* Cic. de Fato: Non enim credo nullo præcepto ceteros artifices versari in suo munere. Versari ante oculos. Cic. ad Terentiam: Nam mihi ante oculos dies, noctesq; versari. Quintil. lib. 2. cap. 16: Versatus circa res omnes Rhetoricæ. Idem in Prooem. lib. 1: Præclarissimè in consiliis, ac administratione Reip. versari. Plin. Epist. 55: Nam in hoc uno interdum vir alioq; prudentissimus, honesto quidem, sed tamen errore versatur. Cicero. 3. Tuscul. In summa inanitate versatur, consecraturque nullam eminentem effigiem virtutis, sed ad umbratam imaginem gloriæ. Terent. Andr. Nescis quantis in malis verser miser. Cicero. 3. Verr. Vos illud vellem recordari, istius nequitiam & iniquitatem, tum in ore vulgi, atque in cõmunibus pro verbis est: versatam Virg. 4. Aeneid. Illa dolos, dimmque nefas in pectore versat. Certe mori, vatioq; irarum fluctat: xilu. & Hinc Converter & Diverfor compolita: quorum significata vide suis locis.

Versatio, verbalis f. t. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Tournement.* Ital. *Volturno.* German. *Nebung.* vmbwendung. Hisp. *Volturno.* Pol. *Obracanie.* Vng. *Volturno.* Ang. *A turning.* Plin. lib. 8. cap. 23: Nec pupilla motu, sed totius oculi versatione circumspicit.

Versorius, adject. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Qui se retournet.* Ital. *Chi si ricorna.* Ger. *Wendend.* Hisp. *Que retorna.* Pol. *Obracanie.* Vng. *Volturno.* Ang. *That returneth.* Versoriam capere, pro eo quod est retrosum converti. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Se mettre à retourner.* Ital. *Ritornare.* Ger. *Wendend.* Hisp. *Retornar.* Plaut. Trinummus: Cape versoriam, recipe te ad herum.

Versura, f. p. Cõversio. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Reuersionem.* Ital. *Volturno.* German. *Nebung.* vmbwendung. Hisp. *Volturno.* Pol. *Obracanie.* Vng. *Volturno.* Ang. *A turning up side down.* Varro lib. 1. de Re rust. cap. 46: Propter ejusmodi res admittenda discrimina sunt naturalia, quod ex quibusdam foliis, propter eorum versuram, quod sit anni tempus, dici possit, ut olea, & populus alba, & laur. Horum enim folia quam conuenterunt se, folistium dicitur fuisse, & item versura dicitur locus, ad quem quis quis peruenit, reuertitur: ut quum boves in arando post peractum legitimum sulcum circumaguntur, vertunturque. Columella libro 2. cap. 21: Sulcum autem ducere longiorem, quam pedum centum viginti, cõtrarium pecori est: quum venturum erit ad versuram, in priorem partem iugum propellat, & boves inhibeat, ut colla eorum refrigerent. Idem de arboribus, cap. 19: Itaque placet inter ordines quadragenos pedes, minimumque tricenos relinqui versuris, & item versura, quam Græci *επιπλοή* vocant, flexus ipse angulorum in edificis, & parietibus exterior: in qua significatione aliquoties utitur hac voce Vitruvius. ¶ Versura item dicitur mutatio creditoris, & æris alieni pari aut majori fœnore p̄solutio. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Ang. *Money borrowed to pay a debt of interest.* ¶ Unde versuram facere dicuntur qui pecuniam fœnori accipiunt, ut aliud æs alienum dissoluant unde & versura nomen inuenit, teste Festo, quod hoc nihil aliud sit quam vertere creditorem, *magis tunc dicitur.* Versuram facere (inquit Donatus) est æs alienum ex ære alieno solvere. Hoc fit quando æs alienum nobis constatum fuerit, nec a nobis tantum pecuniarum sit, ut is dissolvere liceat: ubi autem dissolventi tempus advenit, mutamus creditorem, ab altero scilicet usurarij es accipientes quod alteri reddamus. Cic. pro Cælio: Nulli sumptus, nulla jactura, nulla versura. Budeus: Versuram facere, est creditore mutare, & fœnus fœnore dissolvere, quod vulgò dicitur: *Nolito Petrus Paulum tegete & ut tua dicam nomine expungere.* ¶ Hinc versuram, sive versuram solvere, proverbio dicimus eos, qui ita se præsentibus explicant in cõmodis, ut aliis gravioribus impediuntur. Terent. in Phorm. in eodem luto hæsit, versuram solves Geta: præfens quod fuerat malum, in diem abijt plagæ crescunt. Nisi prospicias: Id est, debitas tandem pœnas dabis etiam cū scenore scilicet conditione atque si solent qui ut syngrapham unam dissoluant, & una cautione se liberent, pecuniam mutam majori fœnore iterum accipiunt. In dies enim deteriorem conditionem suam faciunt: quod frugi homines non solent.

Versus, a. um, particip. Conuersus. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Tourné.* Ital. *Volto.* German. *Wendend.* Hisp. *Volturno.* Pol. *Obracanie.* Vng. *Volturno.* Ang. *Turned.* Virgil. 4. Georg. - dum gravis aut hos, aut hos versa fuga visor dare terga coegit. Idem 3. Georg. Versaque in obnixos urgentur cornua vasto Cum gemitu. Et paulo antè: Quanyis ille fuga verbos læp̄ egerit hostes. ¶ Interdum idem quod mutatus, *וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* ut Rufus versus est in luctum. Cic. pro

Roscio Amer. Videte nunc quam versa, & mutata in peioram partem sint omnia. Tacit. lib. 3: Igitur verso civitatis ita: hoc est, everso sive mutato. Ovid. Epist. 5: At si versus amor tuus est in te dia nostris: Quam siac te cogis vivere, cogit mori. Idem 1. Georg. Quippe ubi fas versus atque nefas: id est, confusum & perturbatum. ¶ Ponitur aliquando pro, proposita. Liv. 4. bel. Maced. Totus in Persæ versus pater, cum eo cogitationes eius rei dies ac noctes agitabat. Hoc est, omni benevolentia in Persæ transiata. Et sicuti dicimus Suspectus animi, Erectus animi, Mutatus animi, ita & Versus animi tuncq; nomen est. Tacit. Qui versus animi modo, nomen pavescere, modò minis aduersantis populi terrent. ¶ Versus, us, m. q. Carmen ita dictus, a vertendo, quod ante quæ legitimos accipiat numeros, modò hoc, modò illo modo vertatur. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Un vers.* Ital. *Un verso.* German. *Ein Vers.* Hisp. *Un verso.* Pol. *Un verso.* Vng. *Un verso.* Ang. *A verse.* Cic. pro Archia: Nam si quis minime rem studij gerit putat ex Græcis versibus percipi quæ ex Latinis, videntur erant. ¶ Facere versus, Cic. 6. Verr. Versus, qui in istius rapiditatem facti sunt. Scribere versus, Idem 2. Verr. De qua muliere versus plurimè supra tribunal scribebantur. Fundere versus, Cic. 3. de Orat. Solutus est versus hexametros, alioquin, ceteris modis atq; numeris fundere ex tẽpore. ¶ Versus, [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.*] in agricultura quid nover, explantur Varro lib. 1. de Re rust. cap. 10. his verbis: In Hispania ulteriore internum sagis, in Campania versibus, apud nos in agro Romano, at Latino iugeris, iugò vocant, quod iundi boves uno die curare possunt. Versum dicitur etiam pedes quod quovis quadrate iugeris quod qua dratù duos actus habet. ¶ Pocius aliquando Versus pro eo quod vulgò *Linca* vocatur. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.*] Plin. Epist. lib. 4: Non paginas tantum epistolæ sed etiam versus syllabasq; numerabò. ¶ Interdum versus significat ordinem, seu tractum. Virg. 4. Georg. Ille etiam ferax in versum distulit almos. Idem 3. Aen. - triplici pubes quam Dardania veris impellunt id est, triplici ordine. ¶ Interdum cantum. Plin. lib. 10. cap. 29: Meditantur lasciviam juniores, versusq; quem imitatur accipiunt.

Versiculum, diminutivum. Breve vel humile carmen. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Un verset.* Ital. *Un versetto.* German. *Ein Verslein.* Hisp. *Un versito.* Pol. *Un versetto.* Vng. *Un versito.* Ang. *A little verse.* Mart. lib. 5. Hæc tibi, non alia est, ad conam causa vocandi, Versiculos recites, ut Ligurine tuas. ¶ Modò breves scripturæ (ut ita dicam) lineas. Cic. ad Brut. lib. 14. Breves tuæ literæ, breves dicofimò nulla inveniuntur, scilicet his temporibus. Brutus ad me!

Versificatio, a. Versus factio. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Composition de vers.* Ital. *Composizione de versi.* German. *Ein Verslein.* Hisp. *Un versito.* Pol. *Un versetto.* Vng. *Un versito.* Ang. *To make verse.* Quintil. lib. 9. cap. 4: Nam & versificandi genus est omnibus seculonibus unam legem dare.

Versificatio, f. t. p̄te versificandi actus. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Composition de vers.* Ital. *Composizione de versi.* German. *Ein Verslein.* Hisp. *Un versito.* Pol. *Un versetto.* Vng. *Un versito.* Ang. *To make verse.* Quintil. lib. 9. cap. 4: Nam & versificandi genus est omnibus seculonibus unam legem dare.

Versificator, ois, m. t. Versuum scriptor. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Un versificateur.* Ital. *Un versificatore.* German. *Ein Versmacher.* Hisp. *Un versificador.* Pol. *Un versificador.* Vng. *Un versificador.* Ang. *A versifier.* Idem lib. 19. cap. 1: Versificator, quam fortè, melior Cornelius Severus.

Versificus, pen. cor. adject. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Un versificateur.* Ital. *Un versificatore.* German. *Ein Versmacher.* Hisp. *Un versificador.* Pol. *Un versificador.* Vng. *Un versificador.* Ang. *A versifier.* Idem lib. 19. cap. 1: Versificator, quam fortè, melior Cornelius Severus.

Versio, a. um, particip. Conuersio. [*וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* Gall. *Tourné.* Ital. *Volto.* German. *Wendend.* Hisp. *Volturno.* Pol. *Obracanie.* Vng. *Volturno.* Ang. *Turned.* Virgil. 4. Georg. - dum gravis aut hos, aut hos versa fuga visor dare terga coegit. Idem 3. Georg. Versaque in obnixos urgentur cornua vasto Cum gemitu. Et paulo antè: Quanyis ille fuga verbos læp̄ egerit hostes. ¶ Interdum idem quod mutatus, *וְשָׂרָה* *haphchab* *וְשָׂרָה* *tabaphchab* *וְשָׂרָה* *meschab.* ut Rufus versus est in luctum. Cic. pro

de Pol. Chytr. *prymotni*. Vngar. *Kavafca, alnok, ifalard*. Ang. *Gulfof or craftie*.] Plaut. in *Epid.* Verfusior est quam tota h-
 gnaris. Cicero 2. de Finibus: Sed omnia callidè referentem ad
 utilitatem, acutum, verfatum, veteratorem. &c. Idem 3. de
 Nat. deorum: Et Chryfippus tibi acutè dicere videbatur, ho-
 mo sine dubio verfatius & callidus. Interdum Verfatum ac-
 cipimus pro ingenio & prompto. Cicero. 3. de nat. deor.
 Verfatius eos appello, quorum celeriter mens verfat. Plaut
 Stichot: Ille quidè adolefcens doctè astutus fuit. Ibidem: Nec
 magis verfatum nec quo carcas ægrus.
 Verfatissimus, Superl. [*verfatissimus*. Vng. *igda az rana z ekas*
raas.] Velleus Paterculul Hiflor. lib. 2: Germ: ani in summa
 feritate verfatissimi, natumq; mendacio genus.
 Verfatissimè, f. p. Calliditas, & malitia. [*verfatissimè*. Vng. *igda az rana z ekas*
raas.] Gall. *Fait en forme de vertebre*. Ital. *Fatto à fog-
 gia di vertebra*. Germ. *Wie ein wirtel des ruckgrates*. Hifp. *Echb*
à manera de agnelles hufes. Pol. *Wpawierz wężniemi*. Vng. *Ge-
 rones*. Ang. *Made like the backbone*.] Plin. lib. 11. cap. 37. Sed
 quibus cervix è multis, vertebratisque orbicularim ossibus
 flexilis ad circumfpectum, articularum nodis jungitur.
 Verticis, qui & Vortex, m. t. à verro, is, propriè ventus est
 contortus ac rotatus: qualis est qui *verro* vocatur: id est, vi-
 bratus, ecnephias, ut interpretatur Pinius libro 1. cap. 48.
 [*verro*. Gall. *Tournevent de vents ou d'eau, tourbillon*
de vent, de l'eau & rouement d'eau. Ita. *Vertice en stelle*. Germ.
Ein windwurbel oder windbraut. Belg. *Een wirt*. Hifp. *Remas*
lino generalmente. Pol. *Wirbel*. Vn. *Ferzo zel*. An. *A whirle pool*,
or turning round of the water, a whirle wind.] Vorticæ (inquit A-
 pulcius in Cosimo) torquetur humus arida, & ab imo erigitur
 ad summum. Ventus (authore Seneca lib. 5. Nat. quæst.)
 aliquo promontorio repercussus, atque in se volutatus fa-
 cit vorticem: qui circumactus, & eundem ambiens locum,
 ac se ipse vertigine concitans, vertigo vocatur. Docer. *Quis-
 til*. lib. 8. cap. 2: Verticem esse cõortam in se aquam, vel qui-
 quid aliud similiter vertitur. [Pol. *Krazenie na molye, wior*,
Vng. bruny.] Virgil. 1. Aeneid. -ingens à vertice pontus.
 Cicero 2. Tusc. per translationem vertices dolorum dixit
 pro vertigine, rotationeque quæ in doloribus circumagitur,
 lancinatque præcordia. Nunc nunc (inquit) dolorem anxietati
 torquent vertices. Inde propriè flexam capillorum, pars
 summa capitis dicitur vertex, sive quia ad occipitium in de-
 clive vertitur. [*verro*. Gall. *Le sommet de la tête*. Pol. *Wierzch głowy*.
Vng. Tóp. Ang. *The toppe of the heade*.] Apuleius de dogma-
 te Platonis 1. Deniq; ipsius capitis verticem spectæ, tenui cute
 contextum, capillisque hirsutum adversus vim frigoris & ca-
 loris. Plin. libro 11. cap. 37: Binos hominum aliquibus ver-
 tices dat, quum ait: Vertices bini homini tantum, aliquibus
 capitis olla plana. Ab hujus similitudine, quod in monti-
 bus eminentissimum est, vertex appellatur. Virgilius 1. A-
 neid. - geminique minantur in cœlum scopuli, quorum sub
 vertice latè Acquaora tuta silent. Item altissima partes cœli
 quas Græci *melas* vocant, dicuntur vertices, quod circa hos
 mundus rotetur. Virgilius 1. Georg. Hic vertex nobis semper
 sublimis: at illum sub pedibus Styx atra videt, Manesq; pro-
 fundi. Propter quod etiam cardines dicuntur, à similitudine
 eorum cardinum circa quos valvæ volvuntur. Apud Virgi-
 lium lib. 2. Georg. Vertex pro Aquilone ponitur: tempestas
 à vertice sylvis incubuit. Vorticæ antiquè per o literam pro-
 nuntiabant, teste Quintiliano, cap. de Orthographia: pri-
 nusque Africanus per e vertices dixit.
 Verticibus, i. ut ait Aconius Prædianus in 3. Vetr. Deus inver-
 tendarum rerum estud est, mercaturæ.
 Verticosus, adjectivum. [*verticosus*. Gall. *Qui a force*
de tourner, verticieux. Ita. *Che ha molte concavità*. Germ. *Wurbs*
scheyt. Pol. *Wurbit*. Hifp. *Cosa remolinada en si mesma*. Pol. *Fel ni*
wiarow. Vng. *bruny*. Ang. *Fall of whirlepoole or whirle windes*.]
 Lavius primo belli Punici: Qui dam verticosa amni delati, in
 hostes ab elephantis obruti sunt.
 Verticillum, li. n. Instrumentum quod fuso adhibetur, ut fa-
 cilius vertatur. [*verticillum*. Gall. *Le pefon que les*
femmes mettent au bout de leur fuseau, verteil. Ita. *Cocca, fusainola*.
 Germ. *Ein spindelwirtel*. Belg. *Een wirtel*. Hifp. *El torero de*
hafa. Pol. *Wpawierz*. Vn. *Ferzen*. An. *A whirle or whorne*.]
 Verticillum, li. n. f. & Verticillus, m. f. diminutivum. [*verticillum*.
verticillus. Gall. *Un pefon à filer*. Ita. *Pilatore da tener*
nel fuso fusainola. Germ. *ein spindelwirtel*. Hifp. *El torero de hafa*.
 Vng. *bruny*. Ang. *A little whirle or whorne*.] Plin. libro
 37. cap. 2: In Syria quoq; inde feminas verticillos facere, &c.
 Verticillus, insecti species, inquit Budæus.
 Verticillatus, adjectivum. [*verticillatus*. Germ. *Gewirtelt mit*
ein wirtel gestattet.] Celsus libro 8: Superius autem humeri ca-
 put rotundius quàm cætera ossa, verticillatis scapularum os-
 sibus inseritur. Hoc etiam vertibulum dici potest, & verte-
 bratum, quoniam vertibulum, & vertebra pro spondyliis ac-
 cipuntur. Budæus.
 Vertigo, inis, secunda syllaba producta, f. Morbus capitis,
 qui ex frigidis, & lentis humoribus sursum ex verticulo
 commeanibus oritur, ita ut sic affecti occasione parva suc-
 cidant. [*vertigo*. Gall. *Tournevent*. Ita. *Stovimento di vertice*. Germ.
Dec schwindel. Hifp. *Vagnido*. Pol. *Zamoczenie w głowie*. Vng.
Zelazges. Ang. *A dizziness or dizziness in the head with a dimness*
of the sight.] Dicta quoniam ob oculos eorum vorticosa quæ-
 ritur.

Ita enim habet libro 11. cap. 1: Aliquibus vero non to-
 ta incisura eas ambiente rugas, sed in alvo aut superne tan-
 tum, imbricatis flexilibus vertebris, nusquam alibi spectatio-
 re naturæ artificio.
 Vertebra, a, um. In vertebra conglobatus. [*vertebra*. Gall. *Fait en forme de vertebre*. Ital. *Fatto à fog-
 gia di vertebra*. Germ. *Wie ein wirtel des ruckgrates*. Hifp. *Echb*
à manera de agnelles hufes. Pol. *Wpawierz wężniemi*. Vng. *Ge-
 rones*. Ang. *Made like the backbone*.] Plin. lib. 11. cap. 37. Sed
 quibus cervix è multis, vertebratisque orbicularim ossibus
 flexilis ad circumfpectum, articularum nodis jungitur.
 Verticis, qui & Vortex, m. t. à verro, is, propriè ventus est
 contortus ac rotatus: qualis est qui *verro* vocatur: id est, vi-
 bratus, ecnephias, ut interpretatur Pinius libro 1. cap. 48.
 [*verro*. Gall. *Tournevent de vents ou d'eau, tourbillon*
de vent, de l'eau & rouement d'eau. Ita. *Vertice en stelle*. Germ.
Ein windwurbel oder windbraut. Belg. *Een wirt*. Hifp. *Remas*
lino generalmente. Pol. *Wirbel*. Vn. *Ferzo zel*. An. *A whirle pool*,
or turning round of the water, a whirle wind.] Vorticæ (inquit A-
 pulcius in Cosimo) torquetur humus arida, & ab imo erigitur
 ad summum. Ventus (authore Seneca lib. 5. Nat. quæst.)
 aliquo promontorio repercussus, atque in se volutatus fa-
 cit vorticem: qui circumactus, & eundem ambiens locum,
 ac se ipse vertigine concitans, vertigo vocatur. Docer. *Quis-
 til*. lib. 8. cap. 2: Verticem esse cõortam in se aquam, vel qui-
 quid aliud similiter vertitur. [Pol. *Krazenie na molye, wior*,
Vng. bruny.] Virgil. 1. Aeneid. -ingens à vertice pontus.
 Cicero 2. Tusc. per translationem vertices dolorum dixit
 pro vertigine, rotationeque quæ in doloribus circumagitur,
 lancinatque præcordia. Nunc nunc (inquit) dolorem anxietati
 torquent vertices. Inde propriè flexam capillorum, pars
 summa capitis dicitur vertex, sive quia ad occipitium in de-
 clive vertitur. [*verro*. Gall. *Le sommet de la tête*. Pol. *Wierzch głowy*.
Vng. Tóp. Ang. *The toppe of the heade*.] Apuleius de dogma-
 te Platonis 1. Deniq; ipsius capitis verticem spectæ, tenui cute
 contextum, capillisque hirsutum adversus vim frigoris & ca-
 loris. Plin. libro 11. cap. 37: Binos hominum aliquibus ver-
 tices dat, quum ait: Vertices bini homini tantum, aliquibus
 capitis olla plana. Ab hujus similitudine, quod in monti-
 bus eminentissimum est, vertex appellatur. Virgilius 1. A-
 neid. - geminique minantur in cœlum scopuli, quorum sub
 vertice latè Acquaora tuta silent. Item altissima partes cœli
 quas Græci *melas* vocant, dicuntur vertices, quod circa hos
 mundus rotetur. Virgilius 1. Georg. Hic vertex nobis semper
 sublimis: at illum sub pedibus Styx atra videt, Manesq; pro-
 fundi. Propter quod etiam cardines dicuntur, à similitudine
 eorum cardinum circa quos valvæ volvuntur. Apud Virgi-
 lium lib. 2. Georg. Vertex pro Aquilone ponitur: tempestas
 à vertice sylvis incubuit. Vorticæ antiquè per o literam pro-
 nuntiabant, teste Quintiliano, cap. de Orthographia: pri-
 nusque Africanus per e vertices dixit.
 Verticibus, i. ut ait Aconius Prædianus in 3. Vetr. Deus inver-
 tendarum rerum estud est, mercaturæ.
 Verticosus, adjectivum. [*verticosus*. Gall. *Qui a force*
de tourner, verticieux. Ita. *Che ha molte concavità*. Germ. *Wurbs*
scheyt. Pol. *Wurbit*. Hifp. *Cosa remolinada en si mesma*. Pol. *Fel ni*
wiarow. Vng. *bruny*. Ang. *Fall of whirlepoole or whirle windes*.]
 Lavius primo belli Punici: Qui dam verticosa amni delati, in
 hostes ab elephantis obruti sunt.
 Verticillum, li. n. Instrumentum quod fuso adhibetur, ut fa-
 cilius vertatur. [*verticillum*. Gall. *Le pefon que les*
femmes mettent au bout de leur fuseau, verteil. Ita. *Cocca, fusainola*.
 Germ. *Ein spindelwirtel*. Belg. *Een wirtel*. Hifp. *El torero de*
hafa. Pol. *Wpawierz*. Vn. *Ferzen*. An. *A whirle or whorne*.]
 Verticillum, li. n. f. & Verticillus, m. f. diminutivum. [*verticillum*.
verticillus. Gall. *Un pefon à filer*. Ita. *Pilatore da tener*
nel fuso fusainola. Germ. *ein spindelwirtel*. Hifp. *El torero de hafa*.
 Vng. *bruny*. Ang. *A little whirle or whorne*.] Plin. libro
 37. cap. 2: In Syria quoq; inde feminas verticillos facere, &c.
 Verticillus, insecti species, inquit Budæus.
 Verticillatus, adjectivum. [*verticillatus*. Germ. *Gewirtelt mit*
ein wirtel gestattet.] Celsus libro 8: Superius autem humeri ca-
 put rotundius quàm cætera ossa, verticillatis scapularum os-
 sibus inseritur. Hoc etiam vertibulum dici potest, & verte-
 bratum, quoniam vertibulum, & vertebra pro spondyliis ac-
 cipuntur. Budæus.
 Vertigo, inis, secunda syllaba producta, f. Morbus capitis,
 qui ex frigidis, & lentis humoribus sursum ex verticulo
 commeanibus oritur, ita ut sic affecti occasione parva suc-
 cidant. [*vertigo*. Gall. *Tournevent*. Ita. *Stovimento di vertice*. Germ.
Dec schwindel. Hifp. *Vagnido*. Pol. *Zamoczenie w głowie*. Vng.
Zelazges. Ang. *A dizziness or dizziness in the head with a dimness*
of the sight.] Dicta quoniam ob oculos eorum vorticosa quæ-
 ritur.

dam, & rotatilia circumagi videantur. Græcè ἐνὶ κύβητι. Plin. lib. 7. cap. 6: A' conceptu decimo die dolores capitis, oculo- rum vertigines tenebræq; Iuvenalis Satyr. 6: Quum bibitur concha, quam jam vertigine tectum ambulat, & geminis ex- urgit mentia lūcernis. Columella li. 7. cap. 10: Febricitantium signa sunt, quum obstipæ suæ tranversa capita ferunt, ac per pascua, quum paululum procurretur, consistunt, & vertigine correpta concidunt.

Vēū, indeclinabile nomen in singulari numero, in plurali Verua, ruum, instrumentum oblongum ex ferro, quo carnes ad ignem torquentur. [ἀσπίς. Gall. Vos broche, vos halle. Ital. Spada, schidone. Germ. Ein bratspiz. Belg. Emen spit. Hisp. El asador con que se halla la carne, & arma brocha à manera de asador. Pol. Kopy. Vng. Nyrt. Ang. A broche, a spitte.] Virgil. 2. Georg. Pinguis que in veribus torrebimus exta columis. Varro à versando dictum existimat, quod ad ignem jugiter assecur. Ab huius item similitudine telum oblongum, & tenuē, Veru dictum est. Virgil. 7. Aeneidos: Et tereti pugnant mucrone, veruque Sabello.

Vēricūm, li. n. f. instrumentum ferreum, quo metallorum expurgatores, spumam eximunt à reliqua materia. [ἀσπίς. Gall. Petite broche, brochette. Ital. Spada piccolo. Germ. Ein bratspiz. Oder esen schaumfugtin. Hisp. Pequanno asador. Pol. Kopyek. Vngar. Vas kalon. Ang. A little broche or spitte.] Plinius libro 33. cap. 6: Spuma ex argento sublata veruculo, ut sic mō- dici pondicis.

Vēritum, veruti, penultima producta, n. f. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos dard, dard. Ital. Dardo, corio & arato. Germ. Ein gannag einet wurffgeschütz mit ein bratspiz. Hisp. Arma à manera de asador. Pol. Kopy wky wstrzypion. Vng. Vaso darda vng. repia. Ang. A casting dart with a string.] Est hastile quod veru habet præfixum. Hinc Lucanus libro 8: Castores compressa manu, Phatioque veruto. Nonius: Verutum est telum breve, & acutum. Caesar lib. 5. belli Gall. Transfigitur scutum Pullioni, & verutum in balteo desigitur. Liv. li. 10. ab Urbe: Quibus plerisque in scuta, plerisque verutis in corpora ipsa fixis, sternitur cuneus.

Vēritus, a, um, adiectivum. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Armé d'vo tel dard. Ital. Armato di tal dardo. Germ. Mit einer wurffgeschütz das mit ein bratspiz ist genadnet. Hisp. Armado de aquella arma. Pol. Złakim rozpiem chodząci. Vn. Dardus kopias. An. Weapons with such a dart.] Veruto armatur: sicut scutatus, & clypeatus. Virgil. 2. Georg. Aluetumque malo Ligurem, Volcosque verutos.

Vertūmū, Vide in PROPRIIS.

Vēru, Verutum, Vide VERTO.

Vervātum, Ager verno tempore semel profectus, deinde que quiescens utque ad sequentem autumnum, quo aratur. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos terre labourable qu'on laisse repousser, varet au gachete, ou iachere. Ital. Terra che se lascia riposare. Ger. Ein brachter. Hisp. El barcho. Pol. Od'og. Vng. Vgar. Ang. The fallow land that is to be sown the next year.] Vervatum dictum quasi vere actum. Plin. lib. 18. cap. 19: Quidam utique ab æquinoctio verno profecti volunt. Quodq; vere semel aratum est, à temporis argumento vervatum vocatur. Hoc in novali atque requieto agro necessarium est.

Vērvēx, cis, penult. prod. m. t. ab inversis testiculis dicitur: est enim mas inter oves, cui inversi, sive adempti sunt testiculi, & ideo vervex dicitur, quod sit natura versa, ut Varro placet. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos monton. Ital. Castrone, castrato montone. Ger. Ein hammet. Hisp. Carnero castrado. Pol. sykop. Vng. Worme. An. A weather sheep.] Nam qui ad generandam sobolem integer tenetur, aries dicitur. Sceltatus vervex, qui gregem agnorum præcedens ducit.

Vervēcinus, a, um, pen. prod. Quod ex vervece est. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos einem hammet. Ital. De montone. Germ. Von einem hammet / hamma. Hisp. Casa de carnero. Pol. sykopow. Vng. verwobli val. Ang. Of a weather sheep.] Plinius: Et hircinus, & vervecinus adeps ei utilis est.

Vērvēcūs, a, um, Quod est ad similitudinem vervecis factum. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos einem hammet. Ital. Vatto à modo di montone, simile à montone. Germ. Das einem hammet geich siebet. Hisp. Hecho en manera de carnero, semejante à carnero. Pol. sykopow podobny. Vng. worme formatara valo. Ang. Made like a weather sheeps.] Statua vervece, apud Plaut. in Capt. pro servo stupido, quique quam minimum differat à vervece: Vos (inquit) introite: interibi ego ex hac statua vervece volo Erogitare, meo minore quod sit factum filio. Quo tamen in loco quidam legunt Verberca statua: nam vervece Trochaici metri ratio non patitur: superest enim syllaba, nisi cea, per synæresim contrahas.

Vērum, Conjunctio, Sed. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos, tantum. Ital. Ma, anzi. Ger. Aber: sone

der. Hisp. Mas, empero. Pol. Ale. Vng. De An. sive, nempe. Cicero pro Muræna: Ea sunt omnia non à natura, verum à magistro. Cicero 5. Philip. Expectabantur Calendæ Ianuæ, fortasse non tectæ: præterita omittamus. Idem 3. de Oratore: Verum hoc (ut dixi) nihil ad me. Verum enim, sed enim, tenim, & c. Terentius in Adelphis: Verum enim, quando promerui, fiat. Verum enim vero, sed tamen. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Cicero in Frumentaria: Verum enimvero dunde nos festertios exegisti. Veruntamen, sed tamen, amant. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Cicero de Oratore: Leve est: veruntamen non inutile. Idem libr. 1. Epist. Difficile est, veruntamen quæ me confitimo.]

Vērus, a, um, adiectivum, Sincerus, solidus, expressus. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veru. Germ. Warhaftig. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera o pita. Pol. Prawdy. Vng. igaz. Ang. True.] à Ve particula, ut nonnulli putant, quæ vehemenciam significat, & Res: quasi non verborum inanis sonitus, sed solida res. Terentius in Andria. Adhuc est, si quidem hæc vera prædicat. Cicero Academ. Quæ regula est veri & falsi, si notionē veri & falsi, propterea quod ea non possunt inter nos, nullam habemus? Nam si habemus, interesse oportet ut inter rectum & pravum, sic inter verum & falsum. Si nihil interest, nulla regula est, nec pondus, cui est, visio, veri falsiq; communis, ulum habere iudicium, aut ullam omnino veritatis notam. Ovidius 4. Trist. eleg. 7. Nec procul à vero est, quod vel pulsavit amicum. Hoc est, verum simile est. Simile verò. Cicero ad Cassium, lib. 12: Id autem eò facilius credebatur, quia simile vero videbatur. Verum verò. Martialis li. 8: Vero verius ergo quid sit, audi, Verum Gallice non libenter audis. Similitudo veri. Cic. de Vnivers. Bone agi putat, si similitudinem veri consequatur. Verum modicum est, veritas libera, male sibi consci: rum autem offendens. Perlius Satyra 1: Sed quid opus teneris mordaci rodere vero Auriculari? Aliquando Verum accipitur pro bono, & quo, & iusto. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Horatius libro 1. Epistol. Metiri se quæque suo modico ac pede, verum est. Cic. 3. Tusculan. Si maximè verum sit, ad corpus omnia referre sapientem. Idem pro Muræna. Cato negat verum esse, benevolentiam allici cibo. Aliquando sumitur pro veridico, sicut e contrario falsum pro fallace. Terentius in Andria: Sum verus. Verus color id est, natus non adulteratus. Terentius in Eunucho. Color verus, corpus salidum. Verus labor dicitur quem quis per seipsum facit, non qui ex aliorum virtute Imperatoribus adhiberi consuevit. Virgilius 12. Aeneid. Disce puer virtutem ex me, verumq; laborem, Fortunam ex aliis. Verior, Verissimus. Plin. lib. 12. cap. 13: Quod verius, costio vicinius esse debet. Cicero Acad. Sed mehercule, ut quidem nunc se causa habet, est hebetior sermone labefacta est, mihi tamen videtur esse verissima.

Vēre, adverbium. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veramente. Ger. Warlich. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. Ang. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vēro, adverbium pro verè. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veramente. Ger. Warlich. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. Ang. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vērix, cis, m. t. Qui vera loqui solet, & mentis non confert. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Verax. Germ. Warhaftig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. An. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vēricitās, anis, f. Perpetua verū dicendi consuetudo. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veritate. Ger. Warhaftig. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. An. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vērdicūs, a, um, Qui vera dicit, & ponitur pro vero etiam à minime fallaci. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veridico. Ger. Warhaftig. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. An. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vērdicūs, a, um, Qui vera dicit, & ponitur pro vero etiam à minime fallaci. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veridico. Ger. Warhaftig. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. An. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Vērdicūs, a, um, Qui vera dicit, & ponitur pro vero etiam à minime fallaci. [ἡ ἀσπίς ἡ ἰσθμὸς ἀσπίς. Gall. Vos. Ital. Veridico. Ger. Warhaftig. Belg. Warachtig. Hisp. Cosa verdadera. Pol. Prawdy. Vng. igaz. An. True. Terentius in Heautontimorumenos. Ibi sit, ubi non vere vivitur. Cicero pro Roscio Amerino. Vot nihil potes dicere, siuge aliquod saltem edmo de idem 1. Officiorum: Honestum quod proprie verèque dicitur, id sapientibus est solis. Idem 4. Verr. Laudarem illam civitatem, id quod verissime possent. Idem ad Attic. lib. 5: Non verissime loquor.

Veritas, a. Veritas, antiquum. [מחנה אמית]... Vng. Iyngar. Ang. Truth. Plautus Terentii, plantius qui...

Veritas, a. Probabile, credibile, quod licet non sit verum, veritas... Gall. Vray-fims... Pol. Prawda.

Veritas, a. Adverbium, Probabiliter. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. Vera ratio, res vera, verum. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. Verum sermo. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. Verum dico. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. Penultima producta, Vecoris, crudelis, furiosus. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. f. p. Vecordia. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. f. p. Infans. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Veritas, a. f. p. Cibo utro, pascor. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

glande vescantur. Virgilius 8. Aeneid. Vescitur Aeneas simul & Trojana juventus Perpeiui tergo bovis. Invenitur etiam...

Vescis, a. um. Esui aptus: a Ve, augmentativa particula, & nomine...

Vescis, a. um. Homines graciles dicuntur, teste Felto, & male curati. [מחנה אמית]...

Vescis, a. f. p. Vescia, penult. prod. f. p. Vrinæ receptaculū. [מחנה אמית]...

Vescis, a. x. diminutivum. [מחנה אמית]... Gall. Vray-fimiliter... Pol. Prawda.

Vescis, a. f. p. Secunda solani species est, quā peculiari nomine Halicacabum vocant...

Vespis, a. f. p. Insectū volante, api simile ita dicitur quod d' vespis muscas venetur in cibum. [מחנה אמית]...

Vesper, a. f. p. Vesperis, pen. corr. m. t. vel Vesperus, n. mascul. f. Vna errantium stellarum, quæ & Venus & Lucifer. Nam eadem stella...

Vesper, Ital. *Vna stella così detta*. Germ. *Der Abendstern*. Belg. *Die Avondstern*. Hisp. *La estrella de la tarde*. Pol. *Zwierzgwa gwiazda*. Vng. *Wschodzący i zachodzący*. Ang. *The day and evening star*. Plinius lib. 2. cap. 9. Infra Solem ambitingens sidus appellatum Veneris, alterno meatu vagum, ipsiusque cognominibus amulium Solis & Lunae. Praeveniens quippe & ante matutinum exoriens, Luciferi nomen accipit, ut Sol alter, diem maturans. Contra ab Occatu resurgens nominatur Vesper, ut prorogans lucem, vicemque Lunae reddens. Eadem & Vesperugo dicitur, & Graeco nomine *Hesperus*. Plautus Amphitruo. Neque Vesperugo, neque Vergilix occidunt. Virgilius 10. Ecloga: hic domum saturae, venit Hesperus, ite capellae. Sæpissimè tamen Vesper, & Vesperus accipiuntur pro extrema diei parte, qua stella haec incipit apparere, quam & Graeci *εσπερος* vocant. [*ערב* hebr. Gall. *Le soir*. Ital. *Vespero, sera*. Germ. *Der abend*. Belg. *Der avont*. Hisp. *La tarde*. Pol. *Czas wieczorny*. Vng. *Estus*. Ang. *The evening*.] Stautius libro 10. Thebaid. sed Vesper opacus Lunares jam ducit equos. Caesar 2 belli. Civil. Magillus imperat navium ut primo Vespe- re omnes scaphas ad litus appulsas habeant. Cicero ad Atticum libro 12. Quamque manè me in sylvam abstruli densam & asperam, non exeo inde ante vesperum. Virgilius tertio Georgic. Solis ad occasum quum frigidus aera vesper Temperat, & salus reficit jam roscida Luna. In eadem significatione legitur & vespera, rat, formin. gener. Plautus in Curcul. Si media nox est, live est prima vespera, Nescis quid ferus vesper vehat. Ex Menippis Varronis Satyris citatur hic titulus, tum ab Aulo Gellio, tum à Macrobio; neque dubitandum quin proverbialis sit, sicuti sunt & alii plerique. Quo salubriter admonemur, ne praesentium successum prosperitate sublati, futuri curam abiciamus: neque ulla de re securi simus, priusquam exitum viderimus. Idem hodie quoque vulgò dicunt, diem nondum ad vesperam decurrisse, quum significat diversum exitum posse accedere. Apparet Maronem ad patrem alluisse, quum ait libro primo Georgic. Denique quid ferus vesper vehat: agens de prognosticis occasus. Livius lib. 5. Decad. 5. In secundis rebus nihil in quenquam superbiae ac violenter consilere decet, nec praesenti cedere fortunæ, quum quid vesper ferat incertum sit. Haec Erasmus in Chilitad. Sunt qui dicant vesper etiam foemini- ni gen. repetiri (sed quam bene, ipsi viderint) adducentes testimonium ex libro secundo Georgic. Virgilius Illic fera rubens accendit lumina vesper. Vbi voluit adjectivum sera co- hærere cum vocabulo vesper: quod certe non est verisimile, praesentium quum vesper aliud adjunctum habeat adjectivum rubens. Est itaque proculdubiq. sera adjectivum conjungendum cum substantivo lumina: ut hic sit sensus, Illic rubens vesper accendit sera lumina. Invenitur etiam vesper, vespera, vesperum. Vnde quum Vesperum dicimus neutro gene- re, intelligimus tempus. Plinius libro 18. His horæ rigandi matutina atque vespera. Idem: Matutinum tempus atque vesperum.

Vesperis, advrb. Tempore vespertino. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *An soir*, *sur le vespre*. Ital. *Su' el vespero*. Germ. *Im abend*. Hisp. *Tarde tiempo del dia*. Pol. *Ha wieczor*. Vn. *Estus*. Ang. *At even*, *or in the evening*.] Cicero ad Mat. lib. 11. Epist. Nam quum in Tusculanum vesperi venissem. Pro eodem legimus & vespere. Cicero ad Attic. lib. 3. Cephalio mihi à te literas reddidit ad octavum Idus Martii vespere.

Vespertina, n. s. num. adjectivum, ut Tempus vespertinum. [*ערב* hebr. Gall. *De vespre*. Ital. *Di sera*. Germ. *Des abends*. Hisp. *Cosa perteneciente à la tarde*. Pol. *Wieczorny*. Vng. *Estus*. Ang. *Of the evening*.] Cicero de natura deorum: Tum vespertinus temporibus delitescendo, tum matutinis rursus se asperien- do. Vespertinae licet dicantur quæ vesperi scriptæ, aut reditae sunt. Cicero ad Atticum libro 13. Antemendianis tuis literis heu statim rescripsi, nunc respondebo vespertinis. Horatius 1. Epist. 6. Gnavus manè forum & vespertinus pete te- ctum. Idem lib. 2. Satyr. 4. Si vespertinus subito te oppreserit hospes.

Vesperitate, n. p. Est vesperum fieri. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Venir sur le vespre*, *se faire tard*. Ita. *Farsi sera*, *andarsene*. Germ. *Abend werden*. Hisp. *Anochecer*. Pol. *Kwieczorny psychodac*. Vng. *Estus lenni be estus lebus*. Ang. *To make evening or late*.] Gellius lib. 17. cap. 8. Taurus philolophus accipiebat nos Athenis cena plerunque ad id diei, ubi iam vesperaverat: id enim est tempus istuc cenandi frequens.

Vesperitate, Serum diei fit in tertis tantum personis. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Venir sur le vespre*, *ou sur le soir*, *auspiter*. Ital. *Farsi sera*. Germ. *Es mit abend oder spat*. Hisp. *Entrar se tarde*, *anochecer*. Pol. *Do wieczora się dzie*. Vng. *Estus lexo be estus e tik*. Ang. *To make evening*.] Terentius in Heaut. Et vesperasce, & non novcrunt viam. Hinc Advesperasce, & Invesperasce. Terent. in Andria: Cur uxor non accessit? jam ad vespe-

rasceit. Livius libro 39: iam invesperascebat.

Vesperitas, & hoc vesperale, penultima proda, om. i. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Du vespre*, *vesperinal*, *occident al*, *de colre*. Ita. *Di sera*, *de vespre*. Germ. *Des abends*. Hisp. *Cosa de la tarde*. Pol. *Wieczorny*. Vng. *Estus*. Ang. *Of the evening*, *west where the sunn goeth down*.] Solinus capite 14. Ignoti Macedoniam præcingit Tracicus limes, Meridiana Thessalæ signo- rotæ tenet, à vesperali plaga Dardani sunt & Illyri, qua Septentrione tenditur, Pæonia ac Pelagonia protegitur. Vesperalem plagam dixit pro Occidentali.

Vesperula, f. p. Cœna apud veteres dicebatur, ut Festus inquit) cœna vocabatur, quod nunc est prandium. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *La repa*, *qu'on prend au soir*, *le vesper*. Ital. *Cena*. Germ. *Ein abendmahl*, *nachtmahl*. Hisp. *La cena*. Pol. *Wieczor*. Vng. *Vas sera*. Ang. *The vesper*.] Vesperula autem, quam nunc cenam appellamus: quod id convivium non nisi adventante nocte imbuti præsenti.

Vesperulio, vespertilionis, masculinit. insectæ naturæ est: est enim mediæ cujusdam inter avè & murem speciei, ut mus alarus dici possit. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Chausson*. Ital. *Vespertilio*, *notola*, *grinapola*, *pipistrello*. Germ. *Ein fliegenmaus*. Hisp. *Morcisaga*. Pol. *Nielopaz*. Vng. *Tudman*, *pappereus*. Ang. *A batte or mouse*.] Volat enim pinnatis, sed inter volucres non est habendus, quod quatuorpedibus graditur, pullosque parit, non ova, quos & late nutrit. Dicitur vespertilio, quod vesperare se ad volatrum proficit. Varro: Factus sum vespertilio, neque in muribus placeo, neque in volucris sum. Vide Plinium libro 10. cap. 6. Et translationem etiam vespertilioes dicuntur debitorum qui ære alieno obruti, interitum domi delitescant mem credonum, nocturnum tantum procedentes. Vide Alciacum in libro paribus Paretion.

Vesperugo, n. s. f. Stella est eadem quæ & Vesper, & Hesperus, & Lucifer, & Venus dicitur, *ערב* hebr. Plautus in Amphitruo. Neque vesperugo, neque Vergilix occidunt.

Vespillo, vespillonis, mascul. i. Vilius est a verum fuerat: ita dicitur, quod vespertino tempore mortuos effere soleret, qui funebri pompa propter inopiam non poterant esse. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Vespillon*, *qui porte le mort in vespere*. Ital. *Spallatore di morti*. Germ. *Ein Todtragher*. Hisp. *El que catava muertos de noche*. Pol. *Umartich pogrzebu*. Vng. *Halt telt tenes*. Ang. *A bearer of the dead*.] Vnde & funera à funalibus dicitur: dicitur: quia noctu efferebantur ob sacrorum celebrationem diurnam. Martialis libro 2: Qui fuerat medicus, ante est vespillo Diavulus.

Vester, a. um. Quod ad vos attinet. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Vos*. Ital. *Vos*. Ger. *Euer*. Hisp. *Cosa vestra*. Pol. *Was*. Vn. *Tosh*. Ang. *Partaining to you*.] Virgilius tertio Arglog. Sicula vitulam lectori passite vestro.

Vestis, vestratis. Quod ex vestra regione est, aut patria. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *De vestre pays*, *de vestre lignage*, *ou de son*. Ital. *De vestra parte*, *de vestra città*. Germ. *Der vestren ort*. Hisp. *De vestra parte*. Pol. *Waszwa k*. Vng. *Tosh vestri k*. Ang. *Of your country*.] Cicero.

Vestiarium, Vestiaris, VIDE VESTIS.

Vestibulum, vestibuli, n. s. i. locus erat ante ædium januum, inter ædes ipsas, & viam relictus, cum in usum, ut qui ædium dominum salutatum venissent, neque in via starent, neque in ipsis essent ædibus. [*ערב* hebr. *in vespere*. Gall. *Entrée d'un maison*. Ital. *Entrata della casa*. Ger. *Eintritt*. Hisp. *El portal fuera de casa*. Pol. *Przejście*. Vng. *Nadporz*. Ang. *A porch before a door*, *an entry*.] Plautus in Most. Viden vestibulum ante ædes hoc, & ambulacrum cuiusmodi sit! Dicitur autem Vestibula à Ve, & stando, quod multum in iis staretur. Nam qui domos amplas antiquitus faciebant, locum ante januam relinquabant, qui inter fores domus, & viam medius esset, in eo loco qui domum eius domus salutatum venerant, priusquam admitterentur, consistebant. A qua statione, & quasi costabulatione, Vestibula appellata sunt spatia, in quibus multum staretur ad adventibus, prius quam intromitteretur in domo. Alii vestibulà à Ve privativo deduci volunt, referentes nō ad eos, qui adveniunt, sed ad eos, qui in domo commanant, quoniam ille nunquam consistant, sed solum transitus causa ad hanc locum veniant exiendo; seu redeundo: ut sit vestibulum, non tabulum: sicut Vestanus, non Janus. Potest etiam dici vestibulum prima pars januæ, quod januam vestiat: vel (ut Ovidius ait) à Vesta, quod ea potissimum pars in ædificio sit Vestæ consecrata: sicut culina diis penatibus: & macener, quæ ambit domum, Hercleo Iovi: singular enim domus sacra sunt diis. Ex hac opinione nata fuit olim consuetudo, et novam nuptiam matris domum ingredientem necesse putabatur limen pedibus contingere. Ovidius libro 6. Fast. 400.

quoque Vestibulum dici reor, unde precamur, Quam famut Vestiam, quae loca prima tenet. Vide Gellium libro 16. cap. 5. Vesticeps, pen. corr. vesticipis, pen. corr. Pubes, quemadmodum qui pubes non est, Inveſtis appellatur. [Hisp. Vesticeps, & dicitur Vesticeps, Gal. A qui la barbe commence à venir. Ital. A vestita barba commença à venir. Germ. Barstbüß; dem der bart hetur sicut. Hisp. El mancebo que comienza à barbar. Pol. brode polski. Vng. Ki mohaſt iſſu. An. Dhoi bearde beginneth to grow.] Gell. libro 5. cap. 19. Sed atrogari non potest, nisi jam vesticeps.

Vestigium, vestigiū, n. f. Pedis impressio: id est, signum quod a pede relinquitur. [Arab. بصمات بصمات, mīdrāch, 1291, 1292. Gall. Vestige, par sa trace, la marque du pié. Ital. Vestigia, segno che lascia il pié o l'istrua. Germ. Fußstapfen / Fußspuren. Belg. Een voetſtap. Hisp. El rastro o pisada. Pol. Ślad / ślad. Vn. Lab nyom. Ang. A footſtep, or print of a foote.] Virgil. 4. lib. Georg. Et gradienti ma verus vestigia cauda. & Ponitur quandoq; pro ima parte pedis. Idem libro 3. vestigia primi Alba pedis, sionemque ostentant arduus albam. & Per translationem ponitur pro quocunque rei gestae indicio seu signo. Cic. pro Font. Vix tabulae proferantur, in quibus vestigium sit aliquod, quod significet pecuniā Fontei datam. Virgilius 4. Aeglog. Pauci tamen suberunt priscæ vestigia fraudis. Omnia vestigia indagare aliquid, est ubique quærare, & diligenter. Falte vestigiam, de loco lubrico dicitur. Ponere vestigia leviter, est ita progredi, ut vix vestigia appareant. Dicimus quoque consistere in vestigio, imprimere vestigium, Facere vestigium aliquo loco. & Occumbere in vestigio, est statim eo in loco interire, ubi ab Imperatore in acie collocatus fuerat. Vestigium corporis, est ipsius corporis impressio. Vestigiū equi, dicitur aliquando ipsius equis ferrea soles. Plinius libro 25. cap. 20. Vestigium equi excelsum ungula, ut solet plerumque, liquis collectum reponat, singultus remedium esse recedantibus, &c.

Vestigo, vestigas, penult. producta, act. p. Quæro, quasi vestigia indago, investigo, pervestigo, inquirō. [Arab. بصمات بصمات, Gal. Tracer, chercher diligemment. Ital. Cercare, investigar. Germ. Dem gespür nachsuchen. Belg. Sporen. Hisp. buscar por el rastro o pisadas. Pol. śladzić, Vng. Enyom nyomozni vadalom. Ang. To search, to trace, to stalk by the print of the foot.] Cicero libro 3. de Orat. Ipsa tractatio, & questio quotidie ex se signat aliquid, quod cum desideriosa seditione vestiges. Virgil. 7. Aeneid. Quæ loca, quæve habeant homines, ubi moenia gentis Vestigemas, Cicero 2. de Orator. Non & conjuncta quæremus, & causas rerum vestigabimus. Virgil. 6. Aeneid. Ergo altè vestigia oculis, & ritè reponam Carpe manu. & Hujus composita sunt, Investigo, & pervestigo, quorum significata explicantur suis locis.

Vestigator, verbale, m. t. Venator, à vestigiis ferarum dicitur, ut auctor est Varro 4. de lingua Latina. [Arab. بصمات بصمات, Gal. Tracer, braconnier, chasseur, veneur. Ital. Inveſtigatore, cacciatore. Germ. Ein jäger se dem gespür nachsuchet. Hisp. El que busca por el rastro, cacador. Pol. Za śladem chodzący, myśliwiec. Vng. Vadász nyomozó kerész. An. 22 esthat javreth by the print of the foot.] Columell. lib. 9. cap. 8. Nam statim sono terrarum, vel in fructu, vel in editiore sylva fronde confidet, vel à vestigatore preparato vase reconditur.

Vestis, itis, f. A velando, quod corpus velet: seu à vellere, quod est univertis ovis lana. [Arab. بشتة بشتة, bishth, Gal. Vestiment, habit, habitus. Ital. Vestito, Gal. Vestiment, habitus, habitus. Ital. Vestito. Germ. Ein kleid. Belg. Een klee. Hisp. Vestido. Pol. suknia. Vng. Tſoba ruha. Ang. A garment or vesture.] Et est generale nomen, quodvis significans indumentum, tam vile, quam muliebre, quo continentur omnia lanæ, lineæ, sericeæ, bombicina, quæ induendi, præcingendi, tegendi, amictendi, insternendi, accubandive causa apparatus sunt, & quæ accessionis jure cedunt, cujusmodi sunt inticæ, picturæ, clavicæ quæ vestibus insuntur. Cicero 7. Verr. Illi ad deprecandum periculum proferebant, alii purpuram Tyriam, thus alii atque odores, vestemq; lineæ, gemmas alii, & margaritas. Quintil. lib. 11. cap. 1. Monilia & margaritæ, vestis longa, sunt ornamenta foeminarum. Virgilius 9. Aeneid. Dives equum, dives pictas vestis, & auri. Cicero 2. Philipp. Maximus vitii numerus fuit, permagnam optimi pondus argenti, pretiosa vestis, multa & laeta supelles, & magnifica, multis locis, &c. & Ponitur interdum vestis pro barba. Sponso. Virgilius 7. Aeneid. Aurea casaries ollis, atque aurea vestis. Vbi Servius: Vestis hoc est, barba: unde e contra, inveſtis dicimus imberberunde est, Tunc mihi prima genas vestibat Flore juvenca. Lucret. lib. 5. Nec minus incerto dentes cadere imperat atas Tempore, & impubem molli pubescere veste. Veste: hoc est, pilo & lanugine, seu prima barba.

Vestis, quibusdam nationibus sua cuique propria vestis est: ut Parthia Sarabara, Gallis linæ, Germanis rhēnones, Hispanis

rhēnes, Sardis masticæ. Sarabara sunt fluxa ac sinuosa vestimenta: de quibus legitur in Daniele: Et sarabara eorum non sunt immutata. & Publius: Ut quid ergo in ventre tuo Parthi Sarabara suspēderunt? Apud quosdam autem sarabara nuncupantur capitum quædam tegmina, quæta videmus in capite magorū pistā. Linæ saga quadra & mollia sunt: de quibus Plautus: Lana cooperta est textrina Gallia. Rhēnones sunt velamina humerorū, & pectoris usque ad umbilicum atque intortis vilis, aded hispida, ut imbrēs respuant: quas vulgō reptas vocant, ed quod longitudo villorum quali reptat: de quibus Salustius: Germani intectum rhēnōibus corpus tegunt. Dicit autem rhēnones à Rhēno Germaniæ flumine, ubi his frequenter utuntur. Masticæ vestis Germanica ex pelliculis ferarum: de qua Cicero pro Scavro: Quem purpura regalis non commovet, cum Sardonum masticæ mutavit. Masticæ autem dida, quæta mōstruosa, ed quod qui ea induuntur, quasi in ferarum habitum transformantur. Dignoscuntur & gentes ita habitu, sicut & lingua discordes. Perfæ brachia & crura libamentis, caput tiara tegunt: eminent apicibus fastigiatis Alani: horrent & malis tecti cum latrantibus linguis Scoti, sagati sunt Almani, lintcati Iadi, gemmati Perfæ, sericati Seres, pharetrati Armeni. Nonnullæ etiam gentes non solum in vestibus, sed & in corpore aliqua sibi propria quasi insignia vendicant: ut videmus cirros Germanorum, granos & cinnabar Gothorum, stigmata Britonū: circumcidit quoq; Iudæi preputia: pertundunt Arabes aures: flavent capibus intextis Getæ: nitent Albani albedibus crinibus: Mauros habet terra nox corporum, Gallos candida curis: sine equis incertes exant Alani. Isidorus de etymologiis.

Vestis, isivi, tum, act. q. Vestem induo, tego, obduco, sepio. [Arab. بشتة بشتة, Gal. Vestir. Ital. Vestire. Germ. Kleiden. Belg. Kleiden. Hisp. Vestir. Pol. Przybrać nam. Vng. Meg ruhazni sol birt. An. To apparel, to put on a garment.] Plautus in Catin. Vir te vestiat, tu virum de pollice. Cicero pro Sex Rose. Quasi verò nescias hunc ali & vestiti à Cælia, &c. Cicero secundo de Natura deorum: Primum oculos membranis tenuissimis vestivit, & sepit. Vestivit: id est, operuit, munivit, contextit, velavit. Columella libro 4. transtulit ad arbores: Vbi se frondibus vestierint, teneris caulibus, necdum adultis, modus adhibendus est. Vestire agrum vineis, apud eundem libro 3. cap. 1. Vestire montes ripas, apud eundem libro 8. cap. 5. Vestiti montes sylvis, apud Livium 2. bell. Maced. Vestire parietes tabulis, Cicero 6. Verr. Vestiri pilo, Plinius libro 9. cap. 13. Vestira floribus terra, arboribus, frugibusq; &c. apud Cicero 2. de Natura deor. Plinius lib. 2. Epist. 17. Hortum morus, & ficus frequens vestit: id est, contegit, ornat. & Hujus cōposita sunt, Convestio, circumvestio, supervestio: quorum significata explicantur suis locis.

Vestitor, m. t. Qui vestes facit, sartor. [Arab. Vestitor. Vng. Zabo. J. L. apud in Alex. Severo: Ita ut anagnones non dignitates acciperent fullones, & vestitores & pictores.

Vestitus, us, m. q. Vestimentum, sive vestis. [Arab. بشتة بشتة, Gal. Vestiment. Ital. Vestito. Germ. Kleidung. Hisp. Vestitura. Pol. Odygnie, szati. Vng. Ruhazat birt. An. Apparel or vesture.] Plinius lib. 8. cap. 22. Vestitū in quercu suspensio: tranare atque abire in defensa. Cic. 1. de Nat. deor. Reliquos deos ea facie novimus, qua pictores, fictoresq; voluerunt: neque solum facie, sed etiam ornatu, quare vestitu. & Orationis vestitus. Cicero de clar. Orat. Cōtinuas illa crebritasq; sententiarum pillina manebat sed ea vestitu illo orationis quo consueverat, ornata non erat. Monumentum vestitus densissimi, Cic. 2. de Nat. deor. Riparum vestitus vinctissimi, Cic. ibid. Vir muliebri indutus vestitu, Cic. ad Art. lib. 1.

Vestimentum, n. f. Vestis. [Arab. بشتة بشتة, Gal. Vestiment, habitus. Ital. Vestito, habitus. Germ. Ein kleid. Hisp. Vestitura. Pol. Szata, odygn. Vng. Ruhazat birt. An. A garment or vesture.] Cic. pro Mil. Milo autem quum in Senatu fuisset eo die, quoad senatus dimissus est, domum venit, calceos & vestimenta mutavit. Horatius 1. Epist. 18. Vestimenta dabat pretiosa, &c. & Vestimentum aliquando iureconsultis idem est, quod pannus apertissimè in L. vestimentum ff. de auro & argento legat. Vestimentum: id est, quod detextum est, et si dissectum non sit: id est, si sit consumatum, quod in tela est nondum detextum vel detextum, contextum appellatur.

Vestitium, n. f. Locus in quo vestes vel servantur, vel vedantur. [Arab. Vestitium, Gal. Garderobe, lieu à servir habitement. Ita. Guardaroba. Germ. Ein kleidstap. Hisp. Vestitium. Pol. Sziwnia, albo komora szatki szatki. Vn. Ruhazat hely, ruhazat hely, ruhazat hely. Ang. Where clothes are kept, or set out to be sold, a wardrobe. Plin. lib. 15. ca. 8. Vestitium etiam contra tēdines, ac noxia animalia amurca aspergi.

¶ Aliquando vestiarum nomine vestitus intelligitur. *vestitus*, *vestitus*. Colum. lib. 1. c. 8. Tantoq; curiosior inquisitio patrisfamilias debet esse pro tali genere servorum, aut in vestitiis, aut in ceteris praxibus injanosè tractentur. Vide in dictione CALCEARIUM.

Vestiti *vestiti*, m. f. Qui vestitatio præest, aut vestes vendit. [*vestiti*, *vestiti*. Gall. *Faiseur ou vendeur d'habits*. Ital. *Chi fa à vende vestiti*. Ger. *Ein gewandmacher*. 1. oder ein theder vestmacher. Hisp. *El que haze à vende vestiduras*. Pol. *Ten ktari spiti przydati*. Vng. *Koka as*. Ang. *A maker or seller of clothes*.] ¶ Aliquādo adjectivum est: ut, Vestitiaria arca, apud Catonem libro 11, in qua vestes sepouantur, & conservantur.

Vestispici, *vestispici*, & **Vestispica**, *vestispica*, pen. cor. Servus, sive ancilla custodiens vestes, quod à frequentu diligentia vestes inspiciat. [*vestispici*, *vestispici*. Gal. *Colony ou celle qui garde les habits ou habillemens, qui prend garde qu'ils soient nets & ne se gailent*. Ital. *Guarda vestiti*. Ger. *Ein er oder eine so zu den thedtern iust vnd die verwahrt*. Hisp. *El que alimpia las vestiduras y las guarda*. Pol. *Ten ktari spiti eboma*. Vng. *Koka bexb volga*. Ang. *He or she that keeps the the wardrobe*.] Plaut. in Trin. ducitur familia tota, Vestispici, nector, auri custos. Afran. Novi non insciam ancillulā vespere & vestispicam.

Vestitissimū, *vestitissimū*, **vestitissimum**, Quod est optimè vestitum. Colum. lib. 7. ca. 3. Id pecus, quāvis ex omnibus animalibus vestitissimum, frigoris tamen impatientissimum est. De ovibus.

Veter, *veteris*, pen. corr. adjectivū trium generū, Senex, vetustus. [*veter*, *veteris*. Gal. *Desordre de faire quelques choses prohibes*. Ital. *Vietare, prohibere*. Germ. *Verboten, wehrt*. Belg. *Verboten*. Hisp. *Vedar*. Pol. *Zakazany, bronie*. Vn. *Mag istum nem magis*. Ang. *To forbid*.] Liv. lib. 2. illi vixi ira, veterē reddi. Terent. in Phorm. Auspex vetuit ante brumam aliquid novi. Negoni incipere. Cæsar. 2. bell. Gallie. Et quod ab opere singulisq; legionibus singulos legatos Cæsar discedere, nisi munus castis, veterat. Cic. 3. Verr. Veterat te Volcatius tux tuorumque delicia, mentionem mancipis facere. Virg. i. Aeneid. Quippe veterat fati. Horat. 1. Sermon. Tidantem dicere veterum. Quod veterat. Virg. 10. Aegloga. non me alla veterant frigora Parthenios canibus circumdare saltus. ¶ Legitur etiam prætentium veterat, & supinum veteratum. Pers. Sat. 3. Excepit hinc Masum tribica veterat. Quo tamen in loco nonnulli Notavit, legendum contentum qd' vetero, quāvis supinum faciat veterum, participium tamen futuri temporis deducitur veteratur, non veteritus. Item verbale veteratis, non veterito, autore Valla. l. 1. Veteris, veterantis, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Qui defendit & prohibet*. Ital. *Chi prohibisce & vieta*. Germ. *Verboten, wehrend*. Hisp. *Que vieta, vedado*. Pol. *Zakazany, bronie*. Vn. *Tulo*. Ang. *That forbiddeth*.] Cic. 2. de Legibus: Ita præcipere legem illam, & ultimam, mentem esse dicebant omnia ratione aut cogentis, aut veteratis Dei.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Vetustum, *vetustum*, substantivum, Prohibitivum. [*vetustum*, *vetustum*. Gall. *Chose de fonder*. Ital. *Cosa vietata*. Ger. *Ein veteres*. Hisp. *Cosa vedada*. Pol. *Zakazany*. Vng. *Talamum invalidum*. Ang. *A thing forbiddeh*.] Virg. 10. Aeneid. Quo contra veterum discordia? Ovid. 3. de Arte amandi. Nimmis veterum semper, copimusque negata.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Vetus, *veteris*, pen. corr. omn. t. Antiquum & multorum annorum, mensium, aut dierum significat, secundum id, cui adjectum est. [*vetus*, *veteris*. Gall. *Chose de fonder*. Ital. *Cosa vietata*. Ger. *Ein veteres*. Hisp. *Cosa vedada*. Pol. *Zakazany*. Vng. *Talamum invalidum*. Ang. *A thing forbiddeh*.] Plaut. in Truc. Vetus est materia. Cicero pro Cæcilio. At verò hoc quidem jam vetus est, & majorum exemplo multis in rebus usitatum. Quodam loci putant, quasi victus: hoc est, sine vi, ætas enim debet veteri. Alii à ve, pro valde, & ætas. Et plerunq; in laude ponitur. Unde dicimus, Apud veteres: eos videlicet autoritate plenos significantes, item Vetus Falernum, quod præ præterem vites acquiritur. ¶ Interdum ad vituperationem selectur, & pro canoso, seu rancido ponitur, proque eo quod ætate jam deterior est effectum. Terent. in Andr. sed qui malevoli Veteris potius maledictis respondet. Vetus adagium, vetus verbum: id est, jamdiu usurpatum, & à veteribus etiam dictum. Plautus in Amph. Vetus est adagium: fames & mors Bilem in nasum conculcat. Terentius in Adel. h. Nam vetus verbum hoc quidem est: Communia esse amicum inter se omnia. Corat. Frosto inter antiquum & vetus ita dicitur.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

sleeping.] Plautus in Menzch. Num cum veterus, aut equus intercus tenet? Et quia hic modus pigros homines facit, & ad negotia inutilis, quemadmodum senectus, id eo veterus quandoque pro pigritia ponitur. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Desordre de faire quelques choses prohibes*. Ital. *Vietare, prohibere*. Germ. *Verboten, wehrt*. Belg. *Verboten*. Hisp. *Vedar*. Pol. *Zakazany, bronie*. Vn. *Mag istum nem magis*. Ang. *To forbid*.] Liv. lib. 2. illi vixi ira, veterē reddi. Terent. in Phorm. Auspex vetuit ante brumam aliquid novi. Negoni incipere. Cæsar. 2. bell. Gallie. Et quod ab opere singulisq; legionibus singulos legatos Cæsar discedere, nisi munus castis, veterat. Cic. 3. Verr. Veterat te Volcatius tux tuorumque delicia, mentionem mancipis facere. Virg. i. Aeneid. Quippe veterat fati. Horat. 1. Sermon. Tidantem dicere veterum. Quod veterat. Virg. 10. Aegloga. non me alla veterant frigora Parthenios canibus circumdare saltus. ¶ Legitur etiam prætentium veterat, & supinum veteratum. Pers. Sat. 3. Excepit hinc Masum tribica veterat. Quo tamen in loco nonnulli Notavit, legendum contentum qd' vetero, quāvis supinum faciat veterum, participium tamen futuri temporis deducitur veteratur, non veteritus. Item verbale veteratis, non veterito, autore Valla. l. 1. Veteris, veterantis, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Qui defendit & prohibet*. Ital. *Chi prohibisce & vieta*. Germ. *Verboten, wehrend*. Hisp. *Que vieta, vedado*. Pol. *Zakazany, bronie*. Vn. *Tulo*. Ang. *That forbiddeh*.] Cic. 2. de Legibus: Ita præcipere legem illam, & ultimam, mentem esse dicebant omnia ratione aut cogentis, aut veteratis Dei.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Veteris, *veteris*, participium. [*veteris*, *veteris*. Gall. *Prohibe, defende*. Ital. *Vietare, Germ. Verboten*. Hisp. *Vedado*. Pol. *Zakazany*. Vn. *Mag istum istud*. Ang. *To forbid*.] Virg. 6. Aeneid. Hic thalamum invalida, veterosq; hymenaxos. Ovid. 2. Metamor. vetero tentantur quore tingi. Horat. 1. Carm. Ode tertia: Audax omnia populi Genus humana tuit per veterum nefas.

Vetus est, inquit, quod est multorum annorum. Antiquum, quod excedit patrum memoriam.

Vetulus, diminutivum. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Vieillard, vieillat. Ital. Vecchia. Ger. Alt. Hist. Viejo, anciano. Pol. Starszy. Vng. Regula, otika. Ang. Somewhat old. Plautus in Epid. Quales volo vetulos deos. Horatius 4. Carm. Ode 13: Servatura diu partem cornicis vetulae temporibus Luceo. Cic. Arbor vetula. Cic. 5. de Finib. Ita que & vivere vitem & mori dicimus: arboremque & novellam, & vetulam: & vigere, & senescere, Equus vetulus. Cic. de Amic. Num quando amici novi digni amicitia, veteribus sint anteponendi, ut equis vetulis teneros anteponeere solemus. Falerni vetulam. Caus. Epigr. 24. Minister vetuli puer Falerni. Vinum vetulum. Colum. lib. 10: Brachia jactantes vetulo marcentia vino.

Vetulus, a, um, Vetus, antiquus, priscus. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Vieillard, vieillat. Ital. Vecchia, anciano. Ger. Alt. Hist. Viejo, anciano. Pol. Starszy. Vng. Regula, otika. Ang. Somewhat old. Livius libro 1: Possit quidem se vetulo iure agere. Cicero Acilio libro 13: Cum Demetrio Mega mihi vetulum hospitium est. Idem de claris Orat. Sed multo tamen vetustior, & hominior ille, quam Scipio. Ovidius 2. Fast. Tybri doce verum, tua ripa vetustior urbe est. Virgilius 2. Aeneid. Est urbe egressus tumulus, templumque, vetulum Deseret Cereris, iuxtaque antiqua cupressus Religione patrum multos servata per annos. Plinius lib. 25. ca. 2: Vt Aeschylus e vetustissimis in poetica referant Italiam herbarum potentia proderet. Tacitus libro 2: Quia Vonomem vetustissimum libertorum ejus acciderit. Hoc est, maximum natu.

Vetustas, adverbium, Antiquitas. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Anciennement. Ital. Anticamente. Germ. Bon atem hie. Hisp. Vieja y antigua. Pol. Zlamna. Vn. Regia. Ang. Anciently. Plin. libro 27. cap. 7: Vetustissime in usu est: hoc est, diutissime conservatum in usu est.

Vetustas, vetustatis, f. r. Antiquitas. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Vieillesse, anciennete. Ital. Vecchiezza, antichita. Germ. Die alte. Hisp. Vieja. Pol. Starszy. Vng. Regia. Ang. Anciently, oldness, oldtime. Plinius libro 27. cap. 7: Nix vetustate rubescit. Livius decimo ab Urbe: Nec quicquam quoque anno actum sit in tanta vetustate non rerum modo, sed etiam autoru, digere possis. Cicero de Amicitia: Magna est vis vetustatis & consuetudinis. Ovid. 5. Metamorph. Tempus edax rerum, tuque invidiosa vetustas Omnia destruit, vitataque dentibus ævi Paulatim lenta consumit omnia morte.

Vetustesco, is, inveterasco, vetustatem acquirere. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Envieillir. Ital. Invecchiare, divenir vecchio. Germ. Alt werden. Hisp. Envejecer. Pol. Starzeć. Vng. Regia. Ang. To waxe old. Celsus lib. 3. cap. 12: In his autem febribus que veteraverunt, utilis fames non est. Hinc compositum inveterasco, & augmentativum Veterasco, que sunt ejusdem significationis. Columella lib. 2. cap. 13: Aptior est tamen fureculis hominis urina, quam sex mensibus passus fueris veterascere, si vitibus aut pomorum arboribus adhibeas. Ab hoc fit Inveterasco, quod est valde vetus flos, seu valde in consuetudinem venio. Nigidius differentiationem ponit inter veterascere, & veterascere: quod quæ vetustate deteriora fiunt, veterascere dicantur: veterascere, que meliora. Columella vero libro 6. docet veterascere, seu inveterascere, non semper in melius dici: cujus hæc sunt verba: Sed si jam inveteravit morbus, vehementioribus est opus remediis.

Vetustesco, veterascis, Vetus, flos, vetustatem contraho: quod veterascere dicimus. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Envieillir. Ital. Invecchiare. Ger. Alt werden. Hisp. Envejecer. Pol. Starzeć. Vng. Regia. Ang. To waxe old. Columella libro 2. cap. 14: Aptior tamen est fureculis hominis urina, quam sex mensibus passus fueris veterascere.

Veterator, veteratoris, m. r. Homo veteris astutia, ut inquit Donatus, & in omni re callidus: à multarum rerum gerendarum vetustate. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Vieillard. Ital. Vecchio. Germ. Alt. Hist. Viejo. Pol. Starszy. Vng. Regia. Ang. Somewhat old. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, adverbium, Astute, callide, malitiose. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Belg. Een ont schat. Hisp. Astuto, malicioso, engañoso, canecido en su arte. Pol. Czynny w zdradzie, astute, zdradziecki. Vn. Agrau exokos. An. An old crafty knave, long acquainted and well used in falsehood. Ter. in Heav. Idem istuc mihi venit in mentem. C. veterator. Idem in And. Quid hic vult veterator sibi? Veterator, inquit Budæus, est qui diuturna ac multiplici, & sæpe commutata servitute astutus & vaser evasit: quod genus servitorum olim minori erat in pretio quam novitorum: unde ab Aedilibus præceptum erat, referente Vipiano, ne veterator pro novitio veniret. Veterator & ad liberos homines transfertur, pro eo qui quovis instituto astutus & solertia plurimum pollet. Ci. lib. 2. de Finib. Acutus, versutus, veterator, facile ut excogitet quomodo occulte sine teste, sine ullo conscio fallat. Gellius lib. 3. cap. 11: Videbatur esse in literis veterator. Veterator, advocatus dici hodie potest, qui diu, ac multum in foro versatus, omnes litium trahendarum anfractus, omnes ambagiosas fugitandi ludificationes, omnes prehesionis, nexuque lubrici litium certaminis, qui incipit fortissimum salebrarum Marte bellissimè insidias disponere, atque etiam providere novitied is propriè (ut uno verbo absolvam) qui cam se artem scire, atque exercere proficitur, qua causa inferior, superior evadere, vel reclamare æquo bonoque possit. Budæus.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, adverbium, Astute, callide, malitiose. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Veterator, veteratoris, f. r. Femina in astutiis & fraudibus exercitissima. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Par ruse. Ital. Ingannatore, astuto. Ger. Arglistig. Pol. Tang. scabtes detrago. Hisp. Engañador, astuto. Pol. Czynny w zdradzie. Vn. Agrau exokos. Ang. Guisful, subtil, milis. Cicero in Ver. Nihil ad isto rectum, nihil veteratorum expectaverit: omnia aperta, omnia perspicua reperientur.

Vexillum, vexilli, n. f. Signum militare. [שׁוֹרֵי הַבַּיִת] hanc ipse dicitur. Gall. Banniere, ensigne, standard. Ital. Bandiera. Germ. Ein demben Panier. Belg. Een vaentes. Hisp. La fenna. Pol. Chorągiew. Vng. Zászló. Ang. A flagge, ensigne, or standard. Cæsar 2. bell. Gallie. Vexillum proponendum, quod erat insigne, quum ad arma concurrere oporteret. Tacit. lib. 4.

lib. 1: Postquam turbatum in castris accepere, vexilla convellunt. Cic. in Orat. docet velum a vexillo factum, ut a paxillo palum, a taxillo talum, extricis tribus licetis, grana virandi ductoris font. & Vexillum autem continebat homines centum octoginta sex, teste Livio lib. 8. ab Vibe.

Vexillifer, m. f. Signifer, gestator vexilli, quem & Aquiliferum vocabant Romani. [OOD univ. m. p. 1000] Gall. Portenferre, guidon. It. Bandierero, alfero. Ger. Ein Bandierich, Panerger. Hisp. Alfero, Pol. Chorag. Vn. Zavo tarto. An. That bearth a standard.]

Vexillarius, m. f. Signifer, q. vexillu fecit. [OOD univ. m. p. 1000] Gall. Portenferre, guidon. Ital. Bandierero, alfero. Ger. Bandierich, Panerger. Belg. Een Vaindrager. Hisp. Alfero. Liv. lib. 2: Ordo ter centenos milites, duos centuriones, vexillarium unum habet.

Vexillatio, quid significet, declarat Vegetius lib. 2. ca. 1: Equitum (inquit) alia dicuntur ab eo, quod ad similitudinem alani ab utraque parte protegant acies, quae nunc Vexillationes vocantur, a velo: quia velis hoc est, flammulis utuntur. Sueton. in Galba, cap. 30: illud mirum admodum fuerit, neq. praesentium quenquam opem Imperatori ferre conatum, & omnes qui accesserentur, sprevisse nuntium, excepta Germanicorum vexillatione. [i. i. x. Gall. Une compagnie de gens de guerre est l'un des vexilles. Ital. Compagnia de soldati fatto una bandiera. German. Ein fmbin Roeth. Hisp. Compania de humbrei armada para uno alfero. Polon. Na (krzydzich woz w sadzysze. Vng. Had garay. Ang. A bands of men of warre under one standard.]

Vexo, vexas, ad. p. Agito, molesto, perturbato, infesto, populator, diripio, & huc atque illuc distraho. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gal. Vexat, turbavit, molesto, perturbat. It. Disturbare, molestare, nuocere. German. Plagen, wben demachen, wrauen machem, verzeren. Belg. Daelen. Hispan. Fatigar, molestar, nuocer. Polon. Nuzabam, nuociu, porzyladaw. Vngar. Gybtrom, kuzgom. Ang. To vex, to torment, to trouble.]

Tractum ab eo quod est vexo, in quo inest iam vis quedam alieni arbitrii: non enim sui potens est qui vehitur. Vexare autem vi atque motu proculdubio vastiore est. Nam qui raptatur, & huc atque illuc distrahitur (ut inquit Gellius libro 2. cap. 6.) vexari proprie dicitur: sicut taxate, pressius, crebriusque tangere lactare, multo fustis, laegiusque jacere. Quallare etiam, quam quatere, gravius violentiusque. Cicero 2. Verr. Quam iste per triennium ita vexavit ac perdidit, ut ea restitui in antiquum statum nullo modo possit. De Sicilia loquitur: in quem locum Asconius, nimirum Vexavit, ingentis calamitatis usum significat: nam & ipse supra sic ait: Populate, vexate, funditus everte provinciam. Virgilius 6. Aegloga: Candida succinctam latrantibus inguina monstris Dulcissim vexasse rates, & Vexare nos dicuntur vitia, quia animu jactant, dissipant, agitant, infestant. Salust. in Castr. At me, quem ab reliquis malis moribus dissentirem, nihilominus honoris cupido eadem, quae ceteros fama atq. invidia vexabant. & Hujus composita sunt, Devexo, & divexo, quorum significata vide suis locis.

Vexatio, vexationis, verbale, f. t. Populatio, direptio, infestatio, afflictio. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gal. Vexat, turbavit, molesto, perturbat. It. Disturbare, molestare, nuocere. German. Plagen, wben demachen, wrauen machem, verzeren. Belg. Daelen. Hispan. Fatigar, molestar, nuocer. Polon. Nuzabam, nuociu, porzyladaw. Vngar. Gybtrom, kuzgom. Ang. To vex, to torment, to trouble.] Cicero de Aruspicum responsis: Tam crudelis mei, tam sceleratus Reipubl. vexator esse potuisset!

Vexator, vexatoris, m. f. Infestator. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gal. Vexat, turbavit, molesto, perturbat. It. Disturbare, molestare, nuocere. German. Plagen, wben demachen, wrauen machem, verzeren. Belg. Daelen. Hispan. Fatigar, molestar, nuocer. Polon. Nuzabam, nuociu, porzyladaw. Vngar. Gybtrom, kuzgom. Ang. To vex, to torment, to trouble.] Cicero de Aruspicum responsis: Tam crudelis mei, tam sceleratus Reipubl. vexator esse potuisset!

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

amicam cum Imperatore in via. Horatius 1. Serm. Satyr 9: Ita am forte via sacra, sicut meus est mos. Virgilius 2. Aeneid. Oblidete aliis telis angusta viarum Opposita. & Aliquando sumitur pro ipso actu eundi. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Cicero 1. Philipp. Quumque de via languerem, & nihilmet displicerem Ovid. 2. Metamor. Auditaque viae causa: Non utile capis, inquit, iter. Cicero de Senectute: Potest enim quicumque esse absurdus, quam quod minus videbitur, eo plus viand querere? & Aliquando ponitur pro ratione, forma, modo, & instituto. Virgilius lib. 4. Aeneidos! Ivensi germana viam, gratate sorori. Idem libro 6. Aeneidos: Autm, si qua via est, siquam tibi diva creatrix Ostendit, &c. Cicero 2. Verr. Habet autem certam viam atque rationem, qua omnes illorum conatus investigare & consequi possim. Terentius in Heautimimorummeno: Sed vi & via pervulgata patrum quotidie accutis am. & Viarum quaedam publicae sunt, quaedam privatæ, quaedam vicinales, ut inquit Vlpianus in titulo: De quid in loco publico. f. Siquis. Publicas vias dicimus, quas Graeci Anaxidias, nostri Praetoria, Consularia, & Militaria, appellant. & Vicinales sunt viæ, quæ in vicis sunt, vel quæ in vicos ducunt. Has quoque publicas quidam dicunt, ut in Paulus titulo De loco & iure publ. Viæ vicinales, & privatæ sunt, quas agrarias quidam dicunt. Dupliciter autem accipi possunt, vel ea quæ sunt in agris, quibus imposta est servitus, ita ut ad agrum alterius ducant vel ea quæ ad agrum ducunt, per quas omnibus commate liceat. & Aperte viam, est id est id de via tollere quod superfluum est. Reficere viam dicitur, & qui aperit, & qui purgat, & omnino omnes qui in pedibus statum reducunt. Vlpianus in l. Prope ait ff. De via publ. Conficere viam, est iter, peregrinari. id est. Cicero de Senectute: Voluimus sane nisi molestem est tibi, Cato, ut quum aliquam viam longam confeceris, qua nobis quoque ingrediendum sit, istuc quod pervenisti, videre quale sit. Exigere viam dicitur magisteratus, quum vicinum cogunt munere sua sumpta viam domibus suis vel possessionibus adiacentem. Via prima. Plautus in Mil. Dummodo nunc prima via videlicet, vera ut esse credat, quæ mentimur. Id est, primo ipso ingressu. In viam dare se, est committere se viae. Invenire viam est exitum reperire. Virg. 3. Aeneid. Fata viam invenierunt, & merito vocatus a populo. Viam facere, est locum ubi non erat via, aperire, id est, mittere. Viam munere, est reficere, instaurare nonnullam etiam lapidibus iterum, quod proprie dicitur viam dicitur. [Jo sal. id est, mittere.] Cicero pro Caelio: Prinde quasi Appius ille Cacus viam munierit, non qua populus uteretur, sed qua postea sui impune latro cineretur? Mittere viam, per translationem, pro eo quod est, compendiarium ad alicujus rationem proximo dicitur. Quint. Properea quod plurimi auctores quavis eodem tendent, diversas tamto viam munierunt, & in suam quisque induxit sequentes. & Tota via errare, proverbium in eos, qui vehementer a vero abierunt. Terentius in Eynuch. Quid tu his rebus credis fieri: tota erras via. Vide Erasmi Chilia des.

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire

Via, f. p. Dimidius actus, qua potest ire vehiculum. Dicitur est via, vel ad eundem, quasi ia, vel a vehendo, autore Varrone, primum vehis, & tum deinde Via. [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] [עבב חמאל עבב hatfal habal habal] Gall. Voie, chemin, rue. Ital. Via, strada. Ger. Ein Weg, Straß. Belg. Een weg. Hisp. El camino, o la calle. Pol. Droga, Vng. Ut. Ang. The way.] Via (inquit Paulus Iureconsultus) constituitur vel latius octo pedibus, vel angustior potest, ut tamen eam latitudinem habeat, qua vehiculum ire potest: alioqui iter sit, non via. & Abusive tamen somitas pro omni loco, per quem habere iter omnibus licet. Plin. Quid de via vocassent. Terentius in Eynuch. - hanc eduxerit Vn. ire